

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 616

AUTO TO ΟΥΛΛΟ
Ο Βάννος και η Μαρία - Gloria M. M. -
ΜΙΣΤ

Εβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ

ΤΕΤΑΡΤΗ, 19 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αριθ. 616

Επίκαιροι στίχοι

Ειδήσεις

Τί νά γράψω πάλι, φίλοι,
εις αὐτήν ἐδῶ τὴν στήλην;
Τί νά γράψω, φίλοι, πάλι,
ποῦμαι χάλι
καὶ μου τόκαμεν ἡ ζέστη σάν... γυαλοῦρι τὸ κεφάλι;

Πλὴν ὅς πάρωμεν εἰδήσεις ἀπ' τὸ ράδιο μερικὲς
παρδαλές καὶ γνωστικές:

Ἀθῆναι

Ζέστες! Ὁ ἥλιος πυρπολεῖ ἀγρίως τὰ κεφάλια μας
κι' εἶναι μεγάλα, μέγιστα, ἀγαπητοί, τὰ χάλια μας!
Ἄραδα κατεβάζομεν ποτήρια παγωμένα
καὶ τάχουμε χαμένα
—τὸ λεω ἐν τιμῇ—
ποῦ πρώτα πάγο πέρνομε καὶ ὕστερα... ψωμί!

Εἰς τὸ ἐξῆς τὰ ράδια θὰ παίζουε σιγά
καὶ ὁ ἀκούων στὸ ἐξῆς πλέον δὲν θὰ ριγᾷ.
Κι' ἀκούοντας τὸ ράδιο εὐθὺς καὶ κατὰ μέτωπον,
δὲν θὰ νομίζῃ στὸ ἐξῆς
πὼς ξαφνικὰ εὐρέθηκε στό... δυτικὸ τὸ μέτωπον!

Μεξικὸν

Ἐδῶ ἡ κυρία Κ α ρ μ π ο ν ἔ λ πεντάδυμα ἐγέννησεν
ὅμως τὸ πρᾶγμα, φίλοι μου, κανένα δὲν ἐξένισεν
μὴ κι' ἡ λεγῶ πάρα πολὺ στὴν λογικὴν πλησίσε
κι' ὡς... κ α ρ μ π ο ν - ἔ λ τὰ τέκνα τῆς τὰ... ἐπολλαπλασίασε!
Πάντως ὁ εὐτυχῆς πατὴρ μᾶς φαίνεται δεινός
ἦτοι ὡς τὸ ἀπέδειξε, πολὺ μεξ... ἱκανός!

Ντάντσιγκ

Τὸ σουσρέ μας τὸ γκαλά δὲν ἔγινε καὶ πάλι
καὶ μόνον ἀνοησιῶν ἐγένηκε σπατάλη
ποῦ περιμένανε πολλοὶ ὡς τάχα κοντινὸν
τό... ντάντσιγκ τῶν Ἐθνῶν!
Πάντως ἐτοιμαζόμεθα καὶ τὰ σκεπτόμεθα... οὐλα
καί... θεωρεῖο φτιάχνομεν ἐπάνω στὸν Βιστοῦλα!..

Κίνα

Ἀλληλοσκοτώνομεθα μετὰ τῶν Ἰαπῶνων
τῶν ἐπιμόνων... εὐτυχῶς καὶ παντελῶς ἀπόνων!
Αὐτοὶ σκοτώνουν τέσσερις καὶ μεῖς δέκα ὄχτώ.
διότι εἶναι εἴκοσι καὶ εἴμαστ' ἑκατό.
Καὶ ὅπως πᾶν τὰ πράγματα ὡς τὸ 48
με τὸν λογαριασμὸν αὐτὸν
λόγῳ ἐλλείψεως παντελοῦς Ἰαπῶνων μαχητῶν,
ἐφ' ὅσον τοὺς σκοτώνομεν με τὸκον κι' ἐπιτόκιον,
ἀντὶ νὰ πᾶνε στὸ Σαντούγκ, θὰ πᾶμε μεῖς στὸ... Τόκιον.

Ἄνταϊός

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἀθλητισμός

Στὴ Γαλλία γίνεται κάθε χρόνο ἓνας
ἀγὼν ποδηλατοδρομίας, ὁ ὁποῖος πε-
ριλαμβάνει τὸν γύρο ὅλης τῆς χώρας
καὶ συγκεντρώνει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φι-
λάθλων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τὸ γαλλικὸ «Ρίχ-Ἔ-
Ράκ» ἀναφέρει τὸ ἐξῆς ἀμίμητο. Ὑπῆρχε
στὶς Κάννες ἓνας ἀριστὸς ποδηλάτης, ποῦ
ἦταν ὅμως ὑπερβολικὰ ὀκνηρὸς καὶ προ-
τιμοῦσε νὰ χαρτοπιάζῃ στὸ κασινὸ
παρὰ νὰ τρέχῃ μετὰ τὸ ποδήλατο. Ἦταν
ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ παντρεμένος μετὰ
ὀφραϊσάτη γυναῖκα, τὴν ὁποία ὅμως πα-
ραμελοῦσε κι' αὐτὴν χάριν τῆς πρέφας.
Ὅταν προκηρύχθη ὁ ἀγὼν Καννῶν-
Τουλῶνος, οἱ φιλάθλοι τὸν προέτρεπαν
νὰ λάβῃ μέρος μὰ αὐτὸς ἤρνεϊτο ἀπὸ τεμ-
πελιά.

Ἐνα πρωὶ λοιπὸν ἔρχονται νὰ τοῦ ἀ-
ναγγεῖλουν ὅτι ἡ γυναῖκα του, τὴν ὁ-
ποία, ὡστόσο ἐξήλευε ἐξαιρετικὰ, εἶχε
ἀπαχθεῖ! Οἱ πρόθυμοι, φίλοι τοῦ εἶπαν:

— Τρέξε νὰ τὴν προσθάσῃς! Τὴν εἶδα-
με νὰ φεύγῃ στὴν ὁδὸ Καννῶν-Τουλῶ-
νος...

Ἐξῶ φρενῶν, ὁ ἀπαχθεὶς σύζυγος
ἄπαξε ἓνα ποδήλατο καὶ μετὰ δαιμονιώ-
δη ταχύτητα ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

Καὶ τὴν μὲν γυναῖκα του δὲν τῦρε, ὅ-
ταν ὅμως, ἔφθασε στὴν εἰσοδὸ τῆς Του-
λῶνος, ἀντίκρισε τοὺς ἐπισήμους χρονο-
μετρητὰς τῆς Ἀθλητικῆς Ὀμοσπονδίας
καὶ τὴν ἐλλανόδικον ἐπιτροπὴν τοῦ ἀγῶ-
νος Καννῶν-Τουλῶνος, ποῦ τὸν ἐδέχθη
ὀριαμβευτικὰ καὶ τὸν ἀνεκήρυξε νικητὴ!

Ὅπως θὰ ἐμμαντεύσατε, ἡ ἀπαγωγή
δὲν ἦταν πρὸς ἓνα κόλπο τῶν φίλων του
γὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ τρέξῃ!

Ψυχραιμία

Ἐγινε σ' ἓνα θεατρὸν τῆς Ἀργεντινῆς
τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως, τεράστι-
ες φλόγες ἀνεπήδησαν ἀπὸ τὴν σκη-
νῆ. Μέγας πανικός ἐπεκράτησε, κι' οἱ
θεαταὶ ὤρμησαν ἐντροπὰ στὶς ἐξόδους.

Ἐξάφνα, ἓνας ἀνθρώπος, μεγάλωσω-
μος, μετὰ ἐνεργητικὸ πρόσωπο, σηκώνεται
καὶ φωνάζει, μετὰ δυνατὴ φωνή:

«Μὴν φοβῆσθε! Μείνετε στὰς θέσεις
σας! Ἐνὸς μὲν ὄρασκουμι ἐδῶ, κανένας δὲν
θὰ ποδοπατηθῆ!»

Παντοῦ ἐπικρατεῖ σιωπὴ. Ὑποταγμέ-
νοι ἀπὸ τὸ ἐπιβλητικὸ βλέμμα, ἀπὸ τὴν
σταθερὴ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου, οἱ θεαταὶ
ἐπιστρέφουν στὶς θέσεις των.

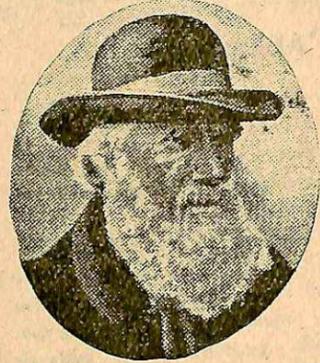
Καὶ πράγματι, κανένας δὲν ποδοπατή-
θηκε. Γιατί, ἐν τῷ μεταξύ, ἔπεσε ἡ ὀ-
ραφή, καὶ τοὺς κατεπλάκωσε ἔλος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.
16.8.85
35282

Στο περιδώριο τής επικαιρότητας

Η θεωρία του Δαρβίνου εορτάζει τήν 100ετηρίδα της

ΑΝΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑ τέλος πάντων τὰ καπρίτσια τής τυφλής θεάς. Τήν ίδια μέρα ακριβώς πού συνεπληροῦτο μιά ἑκατονταετία ἀπό τότε πού δημοσιεύθηκε τὸ πολύκροτο βιβλίο τοῦ Δαρβίνου «περὶ γενέσεως τῶν εἰδῶν», ὅπου ὁ μέγας σοφὸς διετύπωνε γιὰ πρώτη φορά τὴ θεωρία ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν μαίμου, τὴν ἴδια αὐτὴ μέρα, ἕνας ἄλλο σοφὸς ἀνεκάλυψε στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς τὸν σκελετὸ ἑνὸς προϊστορικοῦ ἀνθρώπου, πού ἐρχόταν νὰ ἐπιβεβαιώσῃ πανηγυρικῶς τὰ λεγόμενα Δαρβινία!

Ἦταν ἀκριβῶς Ἰούλιος τοῦ 1839, ὅταν ὁ Κάρλος Δαρβίνος, τὸ ἀρχοντόπουλο τοῦ Σρέουσμπουρι, συνεπλήρωνε τὸ τελευταῖο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου, πού ἐπέπρωτο νὰ τὸν καταστήσῃ ἀθάνατον.

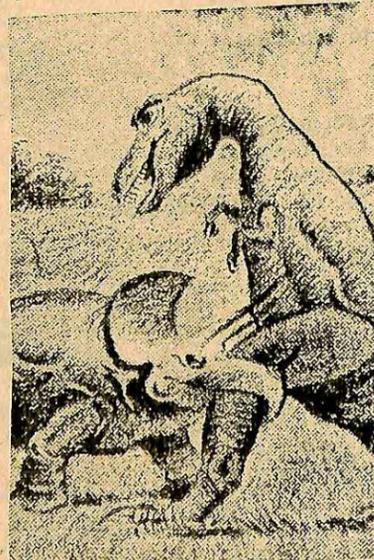
Τὴν τολμηρὴ, τὴν τρελλή, ὅπως εἶπαν τότε, θεωρία του, ὁ Κάρλος Δαρβίνος τὴν εἶχε ἀποκομίσει ἀπὸ ἕνα μεγάλο βιβλίο ἀνά τις διάφορες χώρες τοῦ κόσμου. Ἄν ὁ Καπετάν Φίτσοου, ὁ γενναῖος πλοίαρχος τοῦ «Γλάρου», δὲν εἶχε τὴν εὐτυχὴ ἐμπνευση νὰ προσκαλέσῃ τὸν τελειόφοιτο τοῦ Πανεπιστημίου Δαρβίνου σὲ μιά ναυτικὴ ἐκδρομὴ διαρκείας πέντε ἐτῶν, ὁ μέλλων φυσιοδίφης, ὁ μεῦχρι τότε διστακτικὸς καὶ πολὺ λίγο σίγουρος γιὰ τὸν ἐαυτὸ του, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἐγνώριζε τὴν ἀθανασία. Στις 27 Δεκεμβρίου 1831, τὴ μέρα πού τὸ βρετικὸν «Γλάρος» ἐγκατέλειπε τὴν Ἀγγλία, κανένας δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ ταξίδι αὐτὸ πρὸς τὴν Νότιο Ἀμερικὴ, τὴ Γῆ τοῦ Πυρός καὶ τὰ νησιά τοῦ Εἰτοῦ Πυρός καὶ τὸν νεαρὸν ρηνικὸν θὰ ἔδινε στὸν νεαρὸν αὐτὸν ἐπιστήμονα τὴν εὐκαιρία νὰ οἰκοδομήσῃ τὴν πρὸ ἀπίστευτῆς θεωρίας περὶ τῆς γενέσεως τῶν εἰδῶν.

Ὅταν ὁ Δαρβίνος γνώρισε τὴν ἀφάνταστη ποικιλία τῶν διαφορῶν εἰδῶν καὶ μελέτησε τοὺς νόμους τῆς ἀναπαραγωγῆς των, ἡ σκέψις του κυριεύθηκε ἀπὸ ἕνα ἀνωϊδιῶδες ἐρώτημα: Ποιά εἶναι ἡ καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου; Ποιοὶ εἶναι οἱ ἄμεσοι πρόγονοί του; Νὰ εἶναι ἀραγε οἱ σημερινοὶ πύ-

θηκοὶ, πού τόσο μοιάζουν μαζί του; Ὁχι. Μᾶλλον ἄλλο συμβαίνει. Πιθανώτερο σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία εἶναι τὸ ἔξης: Ὁ ἄνθρωπος καὶ οἱ χιμπατζῆδες ἢ οἱ οὐραγκατάγκοι — τὰ δύο τελειότερα δηλαδὴ εἶδη τῶν πιθήκων — θὰ κατάγονται ἀπὸ κοινούς προγόνους! Τί εἶδους προγόνους, ὅμως; Κάποιο ἄλλο εἶδος πιθήκων, ἀσφαλῶς, πού ἐξέλιπε σήμερα.

Πολὺ γρήγορα, χάρις στὶς ἐρευνῶν τῶν διαφόρων ἐξερευνητῶν, ἡ τολμηρὴ θεωρία τοῦ Δαρβίνου ἀρχισε νὰ ἐνιαχύεται. Δυὸ σπουδαῖες παλαιοντολογικὲς ἀνακαλύψεις, ἡ μιά στὴν Κίνα καὶ ἡ δευτέρη στὴ Νότιο Ἀφρικὴ, ἔφεραν εἰς φῶς δυὸ σκελετοὺς πιθήκων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπάρχουν πλέον σήμερον καὶ οἱ ὁποῖοι ἐβᾶδιζαν μόνον μὲ τὰ δύο πεινὰ πόδια, ὄρθιοι κ' εὐθυτενεῖς, ὅπως οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι!

Πότε εἶχαν ζήσει οἱ πιθήκοι αὐτοί; Κατὰ τοὺς διαφόρους ὑπολογισμοὺς τῶν φυσιοδιφῶν, οἱ μακρυνοὶ αὐτοὶ πρόγονοι τοῦ

Ἡ ἐπιτικὴ πάλη μεταξύ δύο θηρίων τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς.

ἀνθρωπίνου εἴδους πρέπει νὰ εἶχαν ζήσει πρὸ 500.000 ἐτῶν! Τὸ παράξενο κρανίον τους, χωρὶς σαγόνι, ἢ πλατσουδερὴ μύτη τους καὶ τὸ γωνιάδες μέτωπό τους, δὲν ἔχουν βέβαια καμμιάν ὁμοιότητα μὲ τοὺς σημερινούς ἀνθρώπους. Μοιάζουν, ὅμως, κατα-

πληκτικὰ μὲ τοὺς περιφήμους προϊστορικοὺς ἀνθρώπους, οἱ σκελετοὶ τῶν ὁποίων ἀνεκαλύφθησαν στὸ Νεάντερταλ καὶ στὴ Σαπέλ-τε-Σανίτ. Ὁ τελευταῖος μάλιστα πού εἶχε ζήσει πρὸ τριάντα χιλιάδων ἐτῶν, ἀνῆκε ἀναμφισβητήτως στὸ ἀνθρώπινον εἶδος, ἀφοῦ οἱ ὁμοιοί του τὸν ἔθαψαν μὲ τιμὰς σὲ τάφο πρώτης τάξεως.

Καὶ νάμαστε τώρα στὴν τελευταία λέξι τῶν συνταρακτικῶν ἀνακαλύψεων, λέξι πού προφερθῆκε ἀπὸ τὸν διάσημο Ἀμερικανὸ καθηγητὴ Μίντλετον Σόου, τὴ μέρα ἀκριβῶς πού συνεπληρώθησαν ἑκατὸ χρόνια ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ βιβλίου τοῦ Δαρβίνου. Λοιπὸν! Ὁ σύγχρονος αὐτὸς σοφὸς ἀνεκάλυψε κοντὰ στὸ Στερκφοντάιν, τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, τὸν σκελετὸ ἑνὸς προϊστορικοῦ ἀνθρώπου, πού θὰ προκαλέσῃ μεγάλη συζήτηση στοὺς κύκλους τῶν φυσιοδιφῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐν λόγω σκελετοῦ ἀποτελοῦν τὸν ἐνδιήμεσον τύπον τοῦ προϊστορικοῦ ἀνθρώπου μεταξὺ τῶν μακρυνῶν προγόνων μας, ἐκείνων δηλαδὴ πού ἐξῆσαν πρὸ 500.000 ἐτῶν καὶ τῶν ἄλλων προϊστορικῶν ἀνθρώπων, πού ἐξῆσαν πρὸ τριάντα χιλιοετηρίδων.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού θὰ ρίξῃ κανεὶς στὸ σκελετὸ αὐτόν, θὰ πεισθῇ ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκε ἦταν ἕνα γεροδύναμο τέρας, πού μπορούσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὴν τίγρι καὶ μὲ τὸν ρινόκερο. Ὅσο γιὰ τὴ διανοητικὴ του ἀνάπτυξη, αὐτὴ δὲν φαίνεται νὰ ἦταν καὶ πολὺ μεγάλη. Ἀντιθέτως, ἀπὸ τὴ σύσταση τοῦ κρανίου, πρέπει νὰ παραδεχθῇ κανεὶς ὅτι ὁ παμπάλαιος αὐτὸς πρόπαππος τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶχε καμμιά δύναμη σκέψεως, ἀλλ' ὠδηγεῖτο στὶς πράξεις του, ὅπως καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα, μόνον ἀπὸ τὸ ἐνστικτό του. Σιγά-σιγά, ὅμως, τὸ προνομιούχο αὐτὸ τέρας ὑπέστη τὴν τεράστια ἐξέλιξη πού γνωρίζουμε, γιὰ νὰ μεταβληθῇ μιά μέρα, ὑστερ' ἀπὸ χιλιάδες χιλιάδων χρόνια, στὸ καταπληκτικὸ τέρας τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, πού μὲ τὸν ἠλεκτρισμὸ, τὸν μαγνητισμὸ, τὶς υπερὶ-ῶδεις ἀκτίνες, τὶς ἀκτίνες τοῦ θανάτου, τὰ ἠλεκτρόνια καὶ τὰ μικροσκοπία παρεβίωσε ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς φύσεως κ' ἔγινε ἀρχοντας τοῦ κόσμου, μὲ τάσεις ἀρχονταίας τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς ἄλλους πλανῆτες..

ΝΤΕΖΙΡΕ ΠΑΠΠ

ΣΤΗ ΡΗΜΑΓΜΕΝΗ ΦΩΛΙΑ
ΕΛΛ. ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΗΣ Κ. ΙΩΑΝΝ ΜΠΙΣ-
ΚΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

ΕΙΑ σου, Βαγγέλη!

—Νὰ μὰς θυμάσαι!

—Καλὸς πολίτης!

Φώναζαν οἱ φυλακισμένοι, κουνούσαν χέρια καὶ μανητῖα, καὶ στὶς τραχιεῖς, βασανισμένες τοὺς φυσιογνωμίες ζωγραφίζονταν μαζί κάποια ζήλεια καὶ κάποια χαρά.

Κάμποση ὥρα ἀντιβούζιζαν οἱ φωνὲς αὐτὲς σ' αὐτὰ τοῦ ἀντρα, καθὼς περπατοῦσε μὲ φαρδεῖά, συρτὰ βήματα στὸ σκονισμένο δρόμο. Ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς εἶχε κλείσει πῆσω του βαρεῖα. Πρὶν δεκαπέντε χρόνια, εἶχε ξανακούσει τὸ κλείσιμο αὐτό. Μὰ τότε ἄνοιγε τὰ μάτια του διὰ ἀπλάτα γιὰ νὰ συνηθίσῃ στὸ μισοσκόταδο τῶν θλιβερῶν τοίγων, ἐνῶ τώρα τὰ μισόκλεινε γιὰ νὰ συνηθίσῃ στὸν ἥλιο πού χτυποῦσε ἀλύπητα τὸ λευκὸ δρόμο.

Προχωροῦσε ἴσια μπροστὰ του, λιγάκι σκυφτός, μὲ τὸ ἄγρο πρόσωπο τοῦ φυλακισμένου. Στὴν ἀρχή, ἡ φυσιογνωμία του εἶχε μὲ παιδιὰτικὴ σχεδὸν ἰλαρότητα. Καθὼς εἶχε φωνιάσει στοὺς ἄλλους, «Γεῖά σας, παιδιά!», μὲ θάρρος, μὲ τὸ ὕψος τοῦ ἀνθρώπου πού ξεκινάει γιὰ κανένα εὐχάριστο ταξίδ., χαμονελοῦσε. Καὶ τὸ χαμόγελο αὐτὸ εἶχε βαστάξει στὰ χεῖλη του. Λίγο-λίγο ὅμως ἔσβυνε. Τὸ μπουγάκι του, ὅλο καὶ τὸν βάραινε πρὸς τὸν κόρφο του, ὅσο φτωχικό. Ἰσα-ἴσα μιά ἀλλαξιά, χιλιοπαλωμένη κ' αὐτὴ.. Ἡ μὴ τὸν βάραινε τὸ χιλιάρικο πού ἦταν χαμένο στὸν κόρφο του; Ἐνα παληόχαρτο, βρώμικο κ' ἔλεεινό. Καὶ νὰ τῆς πῶς εἶχε δουλέψῃ δεκαπέντε χρόνια γιὰ νὰ τὸ κερδίσῃ. Ναι, μὰ ἡ δουλειὰ στὴ φυλακὴ ἀμείβεται λίγο.. Καλὸ κ' αὐτὸ! Κάποια πόρτα θὰ τοῦ ἀνοίξῃ εὐσπλαχνικά, καὶ κάποιο κρεβάτι θὰ βρεθῇ νὰ δεχθῇ τὶς πρώτες μέρες τὸ ἀδύνατο κορμὶ του..

Τραβοῦσε τώρα μὲ μιά ἔκφραση κτηνώδης μοιρολατρίας στὰ σκοτεινὰ του μάτια.

Στὸ πρῶτο καπηλειὸ πού ἀπάντησε, στάθηκε ἀσυναίσθητα. Ἐ, πόσον καιρὸ εἶχε νὰ δοκιμάσῃ κρασί! Δὲ θάταν ἀσχημὴ ν' ἀρχίσῃ τὴν καινούργια του ζωὴ ρουφώντας ἕνα ποτηράκι. Θὰ τοῦ ξανάδινε θάρρος. Θὰ τοῦ ξανάφερνε ἴσως καὶ τὸ χα-

μόγελο πού τοῦ εἶχε φύγε.

Τὸ μαγαζὶ ἦταν ἔρημο ἐκεῖνη τὴν ὥρα. Μονάχα ὁ κάπελας. Καθὼς τοῦφερε τὸ ἑκατοστάρη, στάθηκε μπροστὰ τοῦ λιμασμένους γιὰ κουβέντα.

—Κι' ἀπὸ πού ἔρχεσαι, πατριώτη; Σήκωσε ὁ Βαγγέλης τοὺς ὤμους του, ρούφηξε κάμποσες γουλιές, κ' ἔκανε νὰ μὴν ἀποκριθῇ.

Μὰ ὁ κύρ-Μιστόκλης δὲν ὑποχωροῦσε εὐκόλα:

—Λέω, ἀπὸ πού ἔρχεσαι;

Τότε ὕψωσε ὁ ἄλλος τὸ χεῖρι του βαρυστημένους, καὶ δείχνοντας μακρὰ, μουρμούρισε:

—Ἀπὸ κεῖ!

Ἀκολούθησε ὁ κάπελας τὸ χεῖρι. Κι' εἶδε στὸ βάθος τοῦ ὄριζοντος τὸ βαρὺ χτίριο τῆς φυλακῆς.

Ἐρριξε μιά ἐξεταστικὴ ματιὰ στὸν πελάτη του καὶ φώναξε:

—Ἀπ' τὴ φυλακὴ;

—Ναι, ἔκανε κοφτὰ ὁ Βαγγέλης.

—Χμ..

Στὸ κόκκινο πρόσωπο τοῦ κύρ-Μιστόκλη, ζωγραφίστηκε ἀνησυχία καὶ περιέργεια μαζί. Μιά ἐξεταστικὴ ματιὰ ὅμως στὸ χλωμό, σκυφτὸ πρόσωπο τοῦ συνομιλητῆ του, σὰ νὰ τὸν ἐπίσπε πῶς δὲν εἶχε τίποτε νὰ φοβηθῇ. Στρογγυλοκάθησε λοιπὸν ἀντίκρου του, καὶ ρώτησε μὲ καλόβολο τόνο:

—Πόσον καιρὸ εἰμῖνες μέσα;

—Δεκαπέντε χρόνια.

—Διάβολε!

Ἡ δυσπιστία ξαναφάνηκε γιὰ μιά στιγμή στὴν εὐθυμὴ μορφή τοῦ ταβερνιάρη.

Μὰ τὸ ὕφος τοῦ Βαγγέλη ἔγινε ἀξάφνα τόσο θλιβερό, πού ὁ Μιστόκλης ἀναστέναξε ἀθέλα, καθὼς ρώτησε πάλι:

—Δεκαπέντε χρόνια, καὶ γιὰτί;

—Ἀσ' τα! μουρμούρισε ὁ κατάδι-

κος.

Ἀκουμπώντας τοὺς ἀγκῶνες του στὸ τραπέζι, εἶπε ὁ Μιστόκλης ἀποφθεγματικά:

—Ἀνομολόγητος πόνος τρώει τὸν ἄνθρωπο. Λέγε μου, θὰ ξαλαφρώσῃς!

Δίστασε ὁ ἄλλος κάμποση ὥρα. Στὸ τέλος ἀποκρίθηκε μὲ μιά λέξη:

—Σκότωσα.

Κάποιο δέος χύθηκε στὴ μορφή

τοῦ κάπελα. Ψιθυριστὴ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ του:

—Καὶ γιὰτί;

Ψιθυριστὴ, σὰν ἀπὸ ἄλλον κόσμον, ἦλθε κ' ἡ ἀπόκριση:

—Τὴν ἔπιασα μὲ τὸν ἀγαπητικὸ της. Τοῦ ρίχτηκα.. Τὸν ἄφησα στὸν τόπο. Μιά μαχαίριὰ στὴν καρδιά.

—Τὴν ἀγαποῦσες; μουρμούρισε ὁ Μιστόκλης.

—Εἴμαστε πέντε χρόνια παντρεμένοι. Εἶχαμε παρθεῖ ἀπὸ ἀγάπη.

—Ἦταν ὁμορφη;

—Ἀσ' τα αὐτὰ! φώναξε ὁ Βαγγέλης, καὶ τὸ μάτι του ἀγρίεψε ἀξάφνα τόσο, πού ὁ ἄλλος τραβήχτηκε ἀσυναίσθητα.

Μὰ δὲ βάσταξε πολὺ ἡ ἀγρία λάμψη στὴ ματιὰ του. Ἡ θλίψη τὴν ἔσβυσε γρήγορα.

—Ἀσ' τα αὐτὰ! ξανάπε, κουνώντας θλιμμένα τὸ κεφάλι. Ἦταν δεκαοχτὴ χρόνια ὅταν τὴν πῆρα δίχως δεκάρα. Τὴν ἔβλεπα στὸ δρόμο κάθε πρωὶ πού περνοῦσα, νὰ σφουγαρίζῃ τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια.. Ἦτανε δούλα.. Ἀπὸ ματιές ἀρχίσαμε κουβέντες, κ' ἀπὸ κουβέντες ραντεβού.. καὶ μούπε πῶς εἶναι τίμο κορίτσι.. Καὶ τὴ ζήτησα ἀπὸ τὴ μάνα της.. Ἐγὼ ἤμουν εἰκοσιοχτὴ χρονῶν, χτίστης, κέρδιζα ἀρκετά, γιὰτί δὲ μούλειπε ἡ δουλειὰ. Τῆς ἔκτισα ἕνα καμαράκι, κοντὰ στὸν Ὑμηττό, καὶ τὴν καμάρινα σὰ νάταν καμμιά βασιλοπούλα.

—Κι' ἔπειτα;

—Ἀσ' τα!

Ρούφηξε δυὸ γουλιές ὁ Βαγγέλης, καὶ βυθίστηκε στὴ σιωπῇ.

Μὰ ὅλα κ' ὅλα, ὁ Μιστόκλης εἶχε περιέργεια νὰ μάθῃ πῶς ἔγινε τὸ κακό. Σκύβοντας λοιπὸν, μὲ ὕφος προστατευτικό, ξαναρώτησε:

—Κι' ἔπειτα;

—Ἀσ' τα!

Γρήγορα, μὲ μιά ἀναπνοή, σὰ νὰ..

Θελε να ξαλαφρώση, είπε ο Βαγγέλης:

-Νά... Έγώ ελειπα όλη την ημέρα. Αντίκριμα μας δούλευε ένας τσαγγάρης, νέος, στη δική της ηλικία... με καστανά κατσαρά μαλλιά και μαργιόλικα μάτια... Δυο-τρεις σορές, γυρίζοντας τὸ βράδυ, τὴν βοήκα τὴν Κατινούλα νὰ κουβεντιά-ζι μαζί του. Δυο-τρεις φορές τῆς ἔκρινε τὴν παρατήρηση. Μὰ αὐτὴ γελοῦσε, με ἀπόπειρνε καὶ μοὶ φώναζε:

-Εἶσαι τρελλός!
Καὶ με χίλια φιλιὰ, μοῦκλεινε τὸ στόμα. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὅμως, κά-τι ἔτυχε καὶ μὰς σκόλασαν νωρίτε-ρα. Γράβηξα ἴσια στὸ σπῆτι μου. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη. Χτύπησα, τίποτα! Ξαναχτύπησα, μιλιὰ! Διά-λε, εἶπα μέσα μου. Ποῦ πῆγε ἡ Κατινούλα; Μὰ ὁ διάολος, σὰν τὸν φώ-ναξ, μπῆκε μέσα μου καὶ μοῦθάλε τὴ σκέψη:

-Λές νάσαι μέσα καὶ νὰ μὴν ἀνοί-γι ζεπίτηδες;

Δὲν πρόφτασα νὰ τὸ συλλογιστώ αὐτό, καὶ πέφτω μ' ὄλη μου τὴ δύνα-μη στὴν πόρτα. Ἐνα ξεφωνητὸ στὸ μισοκτόταδο, γιατί ἦταν τὰ παν-ιζούρια θεόκλειστα, καὶ τὴ βλέπω νὰ στείη μπροστά μου, τρέμοντας σὰν τὸ φύλλο.

-Γιατί δὲν ἀνοίγεις;
-Δὲν... δὲν ἀκούσα... μοὶ ἀποκρί-θηκε, καὶ τὰ χεῖλη τῆς τρεμούλια-ζαν.

-Ποῦ εἶσαι κρυμμένος; συλλογι-στικὰ. Ἄλλη θέση ἐξὸν κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι δὲν εἶχε.

Σκύβω, βλέπω τὰ μάτια του τρο-μαγμένα, σὰν τοῦ δεμένου σκυλιοῦ ἐξ μύτια. Κυλιέμαι στὸ πάτωμα. Δὲν προφταίνει νὰ βγῆ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Θυμάμαι πὼς ἔχω ἀπάνω μου σοσυγιά... Ἐμεινε στὴν ἴδια θέ-ση, μ' ὀρθάνοιχτα τὰ μαργιόλικα τὰ μάτια του...

-Καλὰ ποῦ δὲ σκότωσε καὶ τὴ γυναίκα σου, εἶπε ὁ κάπελας, καὶ τὰ χεῖλη του τρεμούλιασαν κ' αὐτουνοῦ ἀνεπαίσθητα. Σὲ τέτοιες στιγμές...

-Κι ἐγὼ δὲν ξέρω πὼς δὲν τὴ σκότωσα, καθὼς μοῦπιασε τὸ χέρι καὶ μοὶ φώναζε, λαχταρώντας γι' αὐτόν: «Μή, μή!»

-Ἐσκυψε ὁ Βαγγέλης τὸ κεφάλι του στὶς δυὸ παλάμες του. Ἐνοίωσε ξαφνικὰ μιὰ κούραση ἀνίκητη, λές κ' ἡ διήγηση τὸν εἶχε κουράσει ὅσο καὶ τὸ ἔγκλημα. Κάμποση ὥρα σε-βάστηκε τὴ σωπὴ του ὁ κάπελας. Στὸ τέλος ὅμως δὲ βαστάχτηκε, ἔ-πρεπε νὰ τὰ μάθη ὅλα.

-Κι ὕστερα; Τὴν ξαναεἶδες;

-Ὅχι.

-Ὅστε δὲν ξέρεις ἂν ζῆ ἢ ἂν πέ-θανε;

-Ζεῖ... στὸ ἴδιο πάντα σπῆτι... μοὶ εἶπε κάποιος πούτυχε νὰ τὴ δῆ.

ΣΤΗ ΡΗΜΑΓΜΕΝΗ ΦΩΛΗ

-Καὶ τώρα, ἐσὺ τί θὰ κάνης;

Σήκωσε ὁ ἄλλος τοὺς ὠμους, κ' ἡ κούραση ἀπλώθηκε θανατερὴ στὴν κίτρινη μορφή του, καθὼς ψιθύρισε:

-Θὰ κυττάξω νὰ βρῶ δουλειά.

-Καὶ ποῦ θὰ πᾶς; Ἐχεις πατέρα, μάννα, ἀδέρφια;

-Κανένα στὸν κόσμο.

-Φίλους;

-Φίλους; Μετὰ δεκαπέντε χρόνια φυλακῆ; Ὅσοι δὲν πέθαναν θὰ με ξέχασαν. Εἶμαι ἔρημος σοῦ λέω, δὲν ἔχω κανένα... κανένα... ἐξόν... ἐξόν...

αὐτὴ τὴ γυναίκα.

Γέλασε ὁ ταβερνιάρης, λές κ' ἡ-θελε ἡ ψυχὴ του νὰ ξαλαφρώση τό-ση ὥρα ἀπὸ τὴ θλίψη:

-Ἐξὸν αὐτὴ τὴ γυναίκα; Καὶ τί τὴν ἔχεις πιά αὐτὴ τὴ γυναίκα; Δὲ λογαριάζεις νὰ πᾶς νὰ τὴν ξανα-βρῆς;... Λέω!...

Ξανασήκωσε ὁ ἄλλος τοὺς ὠμους.

Ἐπειτα ἔμεινε κάμποση ὥρα βου-βός, με μάτια στηλωμένα μακριά, ὥσπου τὸν ἀγγίξε ὁ κάπελας στὸν ὦμο καὶ τοῦ φώναξε γελώντας:

-Ἐ, τί τὴν κυττᾶς τὴ φυλακὴ τόση ὥρα; Σοῦ πονάει θαρῶ ποῦ τὴν ἀ-φίνεις;

Ἄργα σηκώθηκε ὁ κατάδικος.

-Ὅχι, ψιθύρισε σὰ νὰ μιλοῦσε μο-ναχός του... δὲν κύτταζα τὴ φυλα-κῆ...

Ἐβγάλε καὶ πλήρωσε.

-Φεύγεις; Ποῦ θὰ πᾶς λοιπόν; Τί ἀποφάσιζεις; ρώτησε περίεργος ὁ Μι-στόκλης.

Σήκωσε μοναχὰ πάλι τοὺς ὠμους ὁ Βαγγέλης, καὶ τράβηξε με τὰ φαρδύ, συρτό του βῆμα.

Μιὰ στριγγιὰ γυναικεῖα φωνὴ ἀ-κούστηκε στὴν ἐξοχικὴ γειτονιά, κ' ἡ Κατινούλα μαζεῦτηκε σπαράζον-τας σὰν τὸ ψάρι στὴ γωνιὰ τῆς φω-χιλῆς κἀμαρας.

Ἐνας ἄντρας, χλωμός, σκυφτός, ἀκουμποῦσε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἐ-στήλωνε με μάτια γεμάτα πυρετό. Ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε βαθεῖα, σὰν ἀ-πὸ ξένο κόσμο.

-Μὴ φοβάσαι!

-Ἦλθες γιὰ νὰ με σκοτώσης, φώ-ναξε ἡ γυναίκα βραχνά.

Κούνησε ὁ ἄντρας θλιμμένος τὸ κεφάλι.

-Ὅχι, ὄχι, μὴ φοβάσαι!

Μπροστὰ στὸ θλιβερό του ὕφος, ἔφυγε ἡ τρομάρα ἀπὸ τὴ θασσανι-

σμένη μορφή τῆς γυναίκα. Μὰ δὲ σάλεψε ἀπὸ τὴ θέση τῆς.

-Σοῦ φαίνεται παράξενο ποῦ ἦλ-θα ἐδῶ; ρώτησε ὁ Βαγγέλης.

Τὸν κύτταξε με τὰ κατάμαυρα μάτια τῆς, καὶ τὰ χλωμά τῆς χεῖλη, ποῦ εἶχαν δυὸ βαθεῖες γεροντικὲς πτυχές, ἀνάδευαν χωρὶς νὰ θγά-ζουν λέξη.

-Ἐλεγα, ψιθύρισε ὁ Βαγγέλης... Ἐλεγα... νὰ κάτσω ἐδῶ λίγες μέ-ρες... ὥσπου νὰ βρῶ δουλειά... Τὸ ξέρεις πὼς ἄλλον κανένα δὲν ἔχω στὸν κόσμο... Μονάχη μένεις ἐσὺ;

Πὼς ζεῖς;

-Μονάχη... Ζῶ με τὶς μπουγάδες...

-Ἐχω, ξέρεις κ' ἕνα χιλιάρικο οικονομίες...

-Νὰ κάτσης ἐδῶ;

Τὰ χεῖλη τῆς Κατινούλας ἔτρεμαν.

-Ἐλεγα... εἶπε δικαιολογητικὰ ὁ Βαγγέλης... Μὰ ὅπως θέλεις... φεύγω!...

Σήκωσε τὸ μπουγαλάκι του, ποῦ τὸ εἶχε ἀκουμπήσει κάτω, κ' ἔκανε δυὸ θήματα πρὸς τὰ ἔξω.

Τότε, σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἐφιάλ-τη, ἄφησε ἡ γυναίκα τὴ γωνιὰ τῆς κἀμαρας.

-Βαγγέλη! φώναξε βραχνά, καὶ κυλίστηκε στὰ πόδια του. Με συχώ-ρεςες;

Δίστασε ὁ ἄντρας κάμποση ὥρα, Σήκωσε τοὺς ὠμους.

-Κι ἐγὼ δὲν ξέρω...

-Γιὰ νάρθῃς ἐδῶ πάει νὰ πῆ πὼς με συχώρεςες.

-Ποῦ ἀλλοῦ νὰ πᾶω;... Ἐλεγα, τώρα ποῦ θγῆκα ἀπὸ τὴ φυλακὴ, νὰ μὴ μείνω ὀλότελα ἔρημος...

Καθὼς ἦταν γονατιστὴ, σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ τὸν κύτταξε. Τὰ μαλλιά του ἦταν γκριζα, τὸ πρόσω-πό του εἶδεινε ἄντρα ἐξήντα σχεδὸν χρονῶν, κ' ὅμως ἦταν μόνο σαραν-ταοχτῶ. Κι' αὐτὸς συλλογιζόταν πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ ποῦ σερνόταν στὰ πόδια του, ἀσχημὴ σκελετωμέ-νη, δὲ μπορούσε νάσαι ἡ Κατινούλα με τὴν τριζάτη σάρκα καὶ τὶς ἀ-στραφτερὲς μαῦρες μοῦδικες... μονάχα τὰ μάτια, ἄ, ναί, αὐτὰ τὰ μά-τια ποῦ ἔβγαζαν σπῆτες, θύμιζαν λι-γάκι τὴ νέα ποῦ τὸν ἔκανε φονιά.

Ἄργα - ἄργα σηκώθηκε ἡ γυναι-κα, αὐτὸς στεκόταν ἀναποφάσιτος ἀκόμα στὴν πόρτα.

Τότε αὐτὴ, μαλακά, πῆρε τὸ μπου-γαλάκι του καὶ τάνοιξε. Ἀπλώσε τὰ λίγα κουρέλια στὸ κρεβάτι, κ' ἄρχισε νὰ τὰ διπλώνη τακτικὰ.

Κάθησε ὁ Βαγγέλης στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, κυττάζοντάς τὴν μη-χανικὰ πὸς συγύριζε. Κι' ἐνῶ τὴν κύτ-ταζε, ἡ θασσανισμένη του μορφή, δί-χως νὰ ἑσπερώνη, σὰ νὰ φωτιζό-ταν λιγάκι, σὰ νάχανε τὴ θαντικερὰ κουρασμένη τῆς ἔκφραση...

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Ζὰ εἰδυμε τοῦ δικαστηρίου Τὸ κορόϊδο

Τοῦ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

-Ὁ ΕΛΩ νὰ μοῦ πῆς ἂν μ' ἀγα-πᾶς!

-Ἐγὼ Νουνοῦ;

-Ἐσὺ...

-Μὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ τὸ πῶ;

Δὲν στὸ λέω κόσε μέρα; Δὲν τὸ ξέ-ρεις; Δὲν τὸ βλέπεις; Δὲν τὸ νοιώ-θεις; Ἐχεις ἀμφιβολίες;

-Ἐχω.

-Σ' ἐμένα;

-Σ' ἐσένα!

-Χρυσέ μου Νουνοῦ, δὴ με τρελ-λάνης! Θὰ με παλαβώσης. Θὰ με κάνης νὰ χάσω τὸ μυαλό μου. Ἐ-χεις ἀμφιβολίες ἂν σ' ἀγαπῶ ἐγὼ, ποῦ σκοτώνομαι γιὰ σένα, ποῦ πε-θαίνο, ποῦ εἶμαι ἔτοιμος νὰ κάνω τὸ πᾶν, ποῦ πέφτω στὴ θάλασσα, ἄρ-κεὶ νὰ μοῦ πῆς ἰῖα κουβέντα, ἕνα νεῦμα νὰ μοῦ κάνης!

Αὐτὰ καὶ παρόμοια ἄλλα ἠλίθια πράγματα ἔλεγε ὁ ἀγαθὸς ἔμπορος Κ. Νικολάκης Ἄρναούτης, ἐνῶ τὸ βλέμμα του ἔπαιρνε τόνον ἀπερι-γράπτου τρυφερότητας, καθὼς ἐ-κτύταζε στὰ μάτια τὸ θηλυκὸν ποῦ καθόταν μπροστὰ του με ὕφος με-γάλης γοήσεως. Ἄλλὰ φεῖ!... Οὔτε μ' αὐτὰ ἐπειθόταν, οὔτε με ἄλλα πολὺ χειρότερα ποῦ ἔλε-

-Δὲν σὲ πιστεύω.

-Ἐμένα;

-Ἐσένα, Νικολάκη

-Ἐχεις δεδομένα;

-Ἐχω.

-Πέσμου ἔνα!

-Πολλά!

Τὸ θηλυκὸν αὐτὸ ἦταν ἠθοποιὸς τετάρτης τάξεως τοῦ ἐλαφροῦ μου-σικοῦ θεάτρου. Δὲν εἶχε οὔτε φω-νὴν οὔτε ταλέντο, οὔτε ὄνομα, οὔτε δόξαν, οὔτε μεγάλην ζήτηση στὰ θεάτρα. Εἶχε ὅμως δυὸ μάτια κατὰ-μαυρα, δυὸ χεῖλη ὀλοπόρφυρα, μί-αν μέσην φιδισιαν, δυὸ γάμπες τερνευτές, πολλὲς καμπύλες γοη-τευτικὲς, ὅλον, δηλαδὴ, ἐκείνον τὸν γοητευτικὸν ὀπλισμὸν τῆς θηλυκότη-τος, ποῦ κινεῖ τὰ πόδια τῶν ἐρωτι-δῶν εἰς καταδιώξεις καὶ τὰ χεῖρα τῶν ταυκογράφων εἰς συγγραφὴν σπαρρακτικῶν ταγκό:

Ἐἶπε ἐν' ἀλλόκοτο σῶμα

κ' ἐν' ἀπαιγγίτικο στόμα...

Ἀπολύτως δικαιολογημένος, λοι-πόν, ἦταν ὁ ἀγαθὸς ἔμπορος νὰ στέ-κεται μπροστὰ τῆς ἐν ἑκστάσει καὶ νὰ εἶναι ἔτοιμος πρὸς πραγματοποῖ-ησιν κάθε ἰδιωτροπίας τῆς:

-Νουνοῦ!...

-Σοῦ εἶπα...

-Ὅχι παρακαλῶ!... Θέλω νὰ μοῦ πῆς ἀκριβῶς τί παράπονο ἔχεις μα-ζὶ μου, γιατί ἐγὼ ὁ δυστυχεὴς φρον-τίζω, ὅπως βλέπεις, νὰ ἱκανοποιῶ κ' ἐκείνους τὶς ἐπιθυμίες ποῦ δὲν προφταίνεις ἀκόμα νὰ ἐκφράσης. Πέσμου! Σὲ ἱκετεύω!

-Ἐχτές...

-Μάλιστα...

Σοῦ ζήτησα...

-Τί;

-Πέντε χιλιάδες.

-Ὅχι, Νουνοῦ μου! Δὲν μοῦ τις ζήτησες. Γιατί, ἂν μοῦ ζητοῦσες, θὰ τις εἶχες! Δὲν εἶναι δυνατό νὰ ξέ-χασα! Ἀδύνατον. Ὅτι μοῦ λές ἐ-σὺ, δὲν μοῦ φεύγει ποτε ἀπὸ τὸ μυ-αλό μου. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ξε-χάσω δικὸ σου πράγμα.

-Σοῦ τις ζήτησα!

-Ὅχι, Νουνοῦ μου! Σ' ὀρκίζο-μαι...

-Τὸ ξέχασες.

-Ἀδύνατον, Νουνοῦ μου!

-Τότε, λοιπόν, νὰ μὴ χανωμε ἀδι-κα τὸν καιρὸ μας, γιατί στὴ μιά ἐ-

πὶς ἔφαγε, ἐπιθύρισε, θὰ μοῦ τὸ κλείση τὸ μαγαζὶ μου ὅπως πάει...

Καὶ οἱ ρεμβασμοὶ του ἔγιναν πι-κρότεροι. Ἄλλὰ ἀκόμα πικρότε-ροι ἔγιναν δταν σὲ λίγες μέρες ἔλα-βε ἐντὸς φακέλλου τὸν ἐξῆς κε-ραυνόν:

-Μπαί-μπαί.

-Γειά σου, Νουνοῦ μου.

-Καὶ αὔριο...

-Τὴν ἴδια ὥρα...

Ὅταν ἔφυγε, ὁ ἔμπορος ἐδουβι-σθηκε σὲ πελάγη σκληρῶν συλλογι-σμῶν κ' ἔκανε ἕνα πρόχειρον λογα-ριασμόν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωκε τὴν μελαγχολικὴν πληροφορίαν ὅτι μέ-σα σὲ τρεῖς μῆνες εἶχε ἐξοδέσει γι' αὐτὸ τὸ πολυδάπανον πλᾶσμα πενήν-τα χιλιάδες δραχμές.

Μ' ἔκαψε, ἐπιθύρισε, θὰ μοῦ τὸ κλείση τὸ μαγαζὶ μου ὅπως πάει...

Καὶ οἱ ρεμβασμοὶ του ἔγιναν πι-κρότεροι. Ἄλλὰ ἀκόμα πικρότε-ροι ἔγιναν δταν σὲ λίγες μέρες ἔλα-βε ἐντὸς φακέλλου τὸν ἐξῆς κε-ραυνόν:

Κύριε κορόϊδε,

Μὲ συγχωρήτε γιὰ τὸν τίτλο ποῦ σὰς δίνω, ἀλλὰ δὲν εἶναι δικὸς μου. Κορόϊδο σὰς λέει ἡ δεσποινὶς Νου-νοῦ καὶ ὅλη ἡ παρέα σὰς λέει κο-ρόϊδο, καὶ δταν ἔρχεσαι στὸ θέατρο, ὅλοι λένε νὰ τὸ μεγάλο κορόϊδο τῆς Νουνοῦς καὶ σπάζουν κέφι κα-θὼς κάθετε σοβαρο-σοβαροὶ στὴν πρώτη σειρά. Ἄς εἶναι ὅμως, τὰ χρήματα ποῦ δίνετε δὲν πᾶνε χαμέ-να, γιατί ἡ δεσποινὶς Νουνοῦ ταῖζει κόσμο καὶ κοσμάκη ἀπὸ δαῖτα, ὀ-λους τοὺς φίλους κ' ἔχει καμμιὰ δεκαριά πρὸς τὸ παρόν. Σοῦ τὰ γράφω αὐτὰ, κ. κορόϊδε, διότι σὲ λυπᾶμαι, φουκαρὰ μου καὶ διότι κ' ἐγὼ ἔχω φάει κἀνα δυὸ χιλιάρικα ἀπ' τὰ δικά σου, καθ' ὅσον ἕνα φευ-γάρι εἶχα κ' ἐγὼ τὴ Νουνοῦ καὶ με χαρτῆλίκωνε γενναία. Ἄλλὰ τώρα τὰ χαλάσαμε καὶ τὰ τρώνε ἄλλοι καὶ μετενόησα κ' ἐγὼ, ἕνας σωθάρης ἄνθρωπος σὰν κ' ἐσένα νὰ πᾶνεται κορόϊδο, καὶ σὲ προειδο-ποιῶ: Κόφτηνε τὴν Νουνοῦ! Ἄμα

-Ὅχι, Νουνοῦ μου! Δὲν μοῦ τις ζήτησες.

γὰ πρόβα. Σοῦ τις ζητῶ τώρα... Ὁ-ρίστε μιὰ λύσις!

Ὁ ἀγαθὸς ἐρωτευμένος ἔμπορος ἔξεροκατάπιε, καὶ ἔφερε τρέμων τὸ χέρι του στὸ πορτοφόλι, ἐπῆνε ἕνα στεναγμόν, τὸ ἀνοίξε, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τρία χιλιάρικα, ἀνοίξε τὴν κάσσα του με σπαραγμὸ ψυχῆς, ἔ-βγαλε ἄλλο δυὸ, τὰ ἔκανε πέντε καὶ τὰ προσέφερε στὸ ὄνειρόν του:

-Πᾶρε, Νουνοῦ.

-Μερσί.

-Καί...

-Τί πράγμα;

-Τὴν περασμένη ἑβδομάδα...

-Τί συνέβη;

-Μοῦ πῆρες ἄλλες πέντε. Παρ-ντόν! Παρντόν! Μὴ θυμῶνης! Δὲν στὸ λέω γιὰ ἄλλο λόγο, ἀπα-παπα! Κράτησε τὰ.

Τὸν θηλυκὸν ἐμαίνετο!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Υψηλότερο, συμπαθέστερο, αθλητικότερο και με φθηνότερη... άμφιση!

Πώς θα είναι το κορίτσι της αύριον;

Οι επιστήμονες ισχυρίζονται ότι θα είναι υψηλότερο και αθλητικότερο του σημερινού. Το κορίτσι της αύριον, γάρ, στην εργασία και τα σπόρ, θα διαφέρει τελείως από το χθεσινό.

Μερικοί καλλιτέχναι έφίλοστέχησαν ήδη και την μακέτα των κοριτσιών της αύριον: Οά έχη μακρούς βλεφαρίδες και τό χρώμα του προσώπου των, γάρ, σε νέα καλλονικά, θα συμφωνή πάντα με τό χρώμα του... φορέματός των!

Η Μίς για καπέλλο θα έχη στό κεφάλι της ένα άνθος, στή μέση ενός στεφάνου που θα τό σχηματίζουν, σαν είδος καπέλλου, τά μαλλιά της.

Ίσως άκόμα φορέι ένα καπέλλο από διαφανές σε λιλό ύδ που θα μοιάζει σαν την περικεφαλαία των άρχαίων Έλλήνων πολεμιστών και θα προσυλάσση τά μαλλιά της άπ' τόν άέρα και την σκόνη.

Και τέλος θα εμφανίζεται με τελεία

Ός καπέλλο θα χρησιμοποιή τά ίδια τά μαλλιά της.

εθελήτική εμφάνιση στις δημόσιες συγκεντρώσεις, λεπτό στήθος, εύρωστους άθλητικούς ώμους. Άντί για φόρε-

Τό αύριανό κορίτσι, σ' όλη του την μεγαλοπρεπή εμφάνιση.

μα, θα φορέι ένα είδος... μαγιώ και τά παπούτσια της, θα είναι άλωσαδιόλου άθλητικά.

Οί άνδρες... άε λάβουν άπό τώρα τά μέτρα των! Πάντως ύπως παρουν σήξεται τό κορίτσι του μέλλοντος φαίνεται ότι θα τό διακρίνη στην άμφιση του εξαιρετικό πνεύμα..... οικονομίας!

Η θα φορέση μία περικεφαλαία από σελλοφάν!

Τό χρώμα του προσώπου θα τό κανονίξη άσοορί με τό χρώμα του ένδύματος.

βρη κοροΐδο σαν κι' εσένα, κολλάει σαν βδέλλα.

Άντε, και καλή γνώση
ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Ο Θεός έχει βάλει τόν έρωτα εις την καρδίαν του ανθρώπου, αλλά ως αντίδωτον έβαλε και τό φιλότιμο. Ο δυστυχής έμπορος έλιποθύμησε όταν έτελείωσε την άνάγνωση της έπιστολής. Μόλις συήλθε όμως, έσπευσε να συναντήσει τόν δικηγόρον του και ή συνέχεια έξειλιχθη

έκει όπου έξειλίσσονται όλες οι συνέχειες των παρομοίων Ιστοριών:

Την παληγονναϊκά!

—Μην ύβρίζετε, κύριε.

—Δέν ύβρίζω. Έβαλα άνθρώπους, έπληρώσα, δηλαδή, για να εξακριβώσω περί τίνος έπρόκειτο. Και τό αποτέλεσμα ήταν φοβερό, κ πρόεδρε, διότι άλλο όνομα δέν είχα στό θέατρο συτό παρά κοροΐδο. Κοροΐδο με άνέβαζαν, κοροΐδο με κατέβαζαν, κι' έχασα και πενήντα χιλιάδες δραχμές που μου έφαγε αυτή ή λωποδύτρια!

—Έκλήθη εκείνη:

—Δέν του τάκλεψα. Μου τάδινε.

Άν τόν έλεγαν κοροΐδο οι άλλοι, δέν φταίω γώ. Τά σόματα τό κόσμου να κρατήσω;

Και παρά την εύγλωττίαν του σπηγόρου, παρά τά επιχειρήματα που άνέπτυξε, ή άπόφασις ήταν άπαλ-λακτική. Ο δέ δυστυχής έμπορος τό φυσά ακόμη και δέν κρύνει. Άκούει θέατρον και τόν λούζει κρύος ιδρώτας...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Πώς... δέν χώρισα με την Ρένα

Αθηναϊκό εύθυμογράφημα του κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΚΥΡΙΟΙ, ή 14 Ιουνίου είναι μία ήμερομηνία Ιστορική για μένα. Άκριβώς εκείνη την ήμερα τό δικαστήριο είχε την καλωσύνη να κηρύξη άριστικά διαλυμένο τό γάμο μου με τη Ρένα.

Δέχθηκα με άνακούφισι την άπόφασί του κ. Προέδρου παρ' όλο που δέν είχα την παραμικρή άμφιβολία για τό ευνόϊκό αποτέλεσμα της δίχης, και, θγαίνοντας άπό τό δικαστήριο μαζί με τό δικηγόρο μου, είχα τό συναίσθημα του καταδίκου που αφήνει πίσω του τά σιδερένια κάγκελλα της φυλακής. Έξη μήνες χρειάστηκα για να παντρευτώ τη γυναίκα μου—γνωριμία, έρω, συνοικέσιο—ένάμιση χρόνο έκανα παντρεμένος και δυό χρόνια ζόδεψα για να ξεπαντρευτώ. Και άπό τη στιγμή που υπέβαλα την αίτησι του διαζυγίου, περίμενα με άγωνία την ήμερα που θα ξαναγινομένου και πάλι έλεύθερο πουλί. Τά έξοδα δέν τά λογαριάζω.

Άν έχετε τη συνήθεια να ενδιαφέρεστε για τά οικογενειακά των άλλων, θα θέλετε βέβαια να μάθετε γιατί χώρισα. Έλπίζω ότι ή άσυμφωνία χαρακτηρισμών είναι μία αρκετά ίκανοποιητική εξήγησις. Ο έρωσ που άισθάνθηκα για τη Ρένα, με είχε τυφλώσει τόσο, ώστε να μη βλέπω μερικά σοβαρά έλαττώματα με τά οποία ήταν προικισμένη, όπως ο έγωϊσμός, ή ισχυρογνωμοσύνη, τό πείσμα και ή έριστική διάθεσις. Και ο έρωσ που άισθάνθηκα και ή Ρένα για μένα, την είχε τυφλώσει τόσο, ώστε να μη βλέπη κι' αυτή μερικά σοβαρά έλαττώματα με τά οποία ήμουν κι' εγώ προικισμένος, όπως ο έγωϊσμός, ή ισχυρογνωμοσύνη, τό πείσμα και ή έριστική διάθεσις. Είναι πολύ περίεργο, αλήθεια, ότι δυό άνθρωποι, που έχουν τόν ίδιο ακριβώς χαρακτήρα, δέν μπορούν να ζήσουν ειρηνικά μαζί.

Έπειτα άπ' όσα σας είπα, φαντάζομαι πως καταλαβαίνετε τί γινόταν στό διάστημα του ένός χρόνου που πέρασα παντρεμένος. Έκρήξεις νεύρων, καυγάδες, ανταλλαγή φράσεων που δέν τιμούσαν καθόλου δυό καλοανατετραμένους ανθρώπους, συχνός χωρισμός άπό κοίτης και τραπέζης, άνεξάρτητα ξεπορτίσματα και των δυό και... σταματάω ως εδώ.

Έτσι μία μέρα άποφασίσαμε να μιλήσουμε ψύχραιμα και άναγνωρίσαμε ότι μεταξύ μας ύπρχε άσυμφωνία χαρακτηρισμών. Ήταν ή μόνη φορά που συμφωνήσαμε.

Και τά πράγματα πήραν τόν κανονικό τους δρόμο πιά. Η αίτησις διαζυγίου ήρθε σαν επικύρωσις αυτής της συμφωνίας. Σάν ίπποτης εγώ δέχθηκα ν' αναλάβω όλο τό βάρος της εδύνης, άφού ή Ρένα μου εδήλωσε ότι δέν είχε αξιώσεις για διατροφή.

Στόν έναμιση χρόνο που πέρασε ώπου να τελειώση αυτή ή ενοχλητική Ιστορία του διαζυγίου, δέν μιλήσαμε ούτε μία φορά. Οί συνεννοήσεις γινόντουσαν με τους δικηγόρους μας, και τότε είδα πως γοησίοι είναι οι δικηγόροι, που μπορούν να κάνουν συνεννοήσεις άνάμεσα σε δυό άνθρωπους που δέν θέλουν ούτε να μιλήσουν, ούτε να ιδωθούν.

Κι' έτσι έξημέρας ή Ιστορική 14η

Ιουνίου, που μου απέδωσε την έλευθερία μου. Ύποσέθηκα στόν έαυτό μου να κάνω ό,τι μπορώ για να μη την ξαναχάσω.

— Και τώρα τί θα κάνης; με ρώτησε ο δικηγόρος μου, ένώ μου έδινε τό χαρτί της έλευθερίας μου.

— Να σου πώ, άπάντησα. Όλη αυτή ή Ιστορία με κόυρασε και μ' έξενεύρισε τόσο, ώστε άισθάνομαι την άνάγκη να ξεκουραστώ λίγο. Σκέπτομαι, λοιπόν, να πάω να περάσω μερικές ήμέρες στό Πήλιο. Ο' άναπνέω τόν καθαρό άέρα του βουνού και θα κυττάζω άπό ψηλά την άπέραντη θάλασσα. Πιστεύω ότι αυτό θα μου ξαναδώση την ψυχική μου ήρεμία.

— Έξαιρετη ιδέα, είπε ο δικη

— Ω! Τί λεπτός που είσαι! Σ' εύχαριστώ.

μου. Δέν θα είχα να σε συμβουλεύσω τίποτα καλύτερο. Πότε φεύγεις;

— Άύριο...

— Καλό ταξίδι.

Μέσα στό αυτοκίνητο που άνέβαινε τόν άνφορικό δρόμο που φέρνει στα χωριά του Πηλίου, άρχισα να ξαναβρίσκω τν παλιό μου έαυτό: Αισιοδοξία, ξεγνωσιαία, κέφι. Κι' όλ' αυτά, αγαπητοί μου κύριοι, χάρις σ' ένα διαζύγιο. Πόσο θαυμάσια ένιωθα τόν έαυτό μου. Η ίδια πώς τώρα θα ζόδεα έντελώς μόνος χωρίς να δίνω ή να ζητάω λογαριασμό άπό κανένα, μ' έκανε να άισθάνομαι έλαφρός σαν πουλί.

Μ' αυτό τό συναίσθημα έγύρισα τά 3—4 ξενοδοχεία, για να βρω ένα καλό δωμάτιο. Ήταν όλα κομπλέ. Μόνο στό τελευταίο ή τύχη έφάνηκε καλή μαζί μου: Ύπρχε ένα δωμάτιο με δυό κρεβάτια.

— Άν θέλετε να τό κρατήσετε, μου είπε ο μάιτρο, θα πληρώνετε και για τό δυό.

Δυό κρεβάτια βέβαια μου έσφταν

πολλά. Αυτή ή άφθονία, όμως, μου έδινε την ευκαιρία, όταν βαρύνομουν τό ένα κρεβάτι, να πέφτω στό άλλο και ν' αλλάζω έντυπώσεις. Κι' έπειτα, είπα, όταν ήμουν παντρεμένος, είμαστε δυό άνθρωποι και κοιμόμαστε στό ίδιο κρεβάτι. Τώρα που είμαι μόνος που είναι πολύ λογικό να κοιμάμαι σε δυό.

— Τά κρατώ, είπα.

— Όδηγήστε τόν κύριο στό 22, διετάξε ο μάιτρο.

— Σε λίγο βρισκόμουν στό δωμάτιό μου.

— Έπί τέλους, μόνος! ψιθύρισα. Θαυμάσια και τά δυό κρεβάτια. Τά δοκίμασα κι' είμαι άπόλυτα ίκανοποιημένος. Έπληθύηκα, φρεσκαρίσθηκα, άλλαξα και είπα να κατέβω για καμιά ρωμαντική βόλτα. Καθώς κατέβαινα όμως τά σκαλοπάτια μία γνώριμη γυναικεια φωνή έφτασε ως τ' αυτιά μου:

— Όστε δέν υπάρχει δωμάτιο, λοιπόν;

— Σας είπα κυρία μου ότι δέν υπάρχει, άπάντησε ή φωνή του μάιτρο. Ένα δωμάτιο μόνο είχαμε με δυό κρεβάτια, και πρόφτασε και τό πύρε ο κύριος!

Και ο μάιτρο έδειξε έμένα που πατούσα τό τελευταίο σκαλοπάτι.

Η κυρία έγύρισε. Φράξη! Ήταν ή Ρένα.

— Έσύ; είπα με φανερή έκπληξη.

— Μάλιστα, αγαπητέ μου, εγώ, μου άπάντησε. Έτσι, λοιπόν; Παίρνεις δύοδυό τά κρεβάτια;

— Τί να γίνη... Έπούσθασα θλίπει. Άλλά; πώς ήταν αυτό, Ρένα; Έλπίζω ότι δέν με κληγάζ.

— Μπορείς να είσαι βέβαιος για τό αντίθετο, αγαπητέ μου. Άν ήξερα πως βρισκόσουν εδώ, δέν θα έρχόμουν.

— Άλλά τότε;

— Μία άπλη σύμπτωση. Όλη αυτή ή Ιστορία του διαζυγίου με κόυρασε τόσο, ώστε σκέφθηκα να φύγω κάπου μακριά άπ' την πρωτεύουσα, για να συνέλθω και να ξεκουραστώ. Έσύ;

— Κι' εγώ ακριβώς για τόν ίδιο λόγο, είπα.

— Ναί, αλλά έσύ στάθηκες τυχερός. Έγώ γύρισα όλα τά ξενοδοχεία και δέν υπάρχε πουθενά δωμάτιο. Ένώ έσύ βρήκες και μάλιστα με δυό κρεβάτια. Τώρα πρέπει να γυρίσω πίσω...

Έκύτταξε τις βελίτσες της με βλέμμα γεμάτο πίκρα.

Σας εξουολογώμαι ότι τη λυπήθηκα. Πώς πάπαινε τό δρόμο της επιστροφής μ' αυτή τη ζέστη; Και χωρίς να σκεφτώ, είπα:

— Ρένα... Τό ένα κρεβάτι μου περιρρισεύει. Άν θέλης σου τό παραχωρώ.

Έκείνη ένθουσιασμένης.

— Ω! Τί λεπτός που είσαι! Σ' εύχαριστώ!

— Η κυρία θα μείνη μαζί μου, είπα στόν μάιτρο.

Έμοιράσαμε τό δυό κρεβάτια του 22. Και σε τέσσερις μέρες μεταφέραμε σ' ένα άλλο δωμάτιο—τό 18—που είχεν μόνο ένα κρεβάτι, αλλά διπλό!

— Άν θέλετε να τό κρατήσετε, μου είπε ο μάιτρο, θα πληρώνετε και για τό δυό.

Δυό κρεβάτια βέβαια μου έσφταν

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χαϊδέψέ μου ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν
Μυδιόγραμμα

ΖΟΥ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τά προηγούμενα

Ο Γιώργος Μαράλης, έπειτα από ένα φλογερό ειδύλλιο, παντρεύτηκε τη Ντόρα Ζακείρη. Οι πρώτοι μήνες περνούσαν ήσυχως, οι πρώτοι μήνες δυο τρελλά ερωτευμένων συζύγων. Κατόπιν άρχισαν να ζούν κι αυτοί τις ίδιες δυσάρεστες και φοβερές μέρες που αποτελούν τη ζωή όλων σχεδόν των ανδρών.

Ένα βράδυ, έρχονται σπίτι τους ο Άργύρης ο Φλωράς και ένας άλλος φίλος τους, ο Ρουμάνης, με την άραβωνιαστική του την Νίνα, για να τους πάρουνε μαζί τους στην Κηφισιά. Η Ντόρα που έχει αδελφική φίλια με τον Άργύρη, δεν χωνεύει το ζευγάρι των άραβωνιασμένων, και ιδίως την Νίνα που την χαρακτηρίζει ως γυναίκα κάπως παραδολή. Για να μη γαλάση όμως, το χατήρι του άνδρος της ετοιμάζεται και σε λίγο φεύγουν για το Σέσιλ της Κηφισιάς. Εκεί γορεούν και ιδιαιτέρως ο Γιώργος με την Νίνα. Αυτό άναστατώνει την Ντόρα και όταν θάβουν σπίτι, κάνει του Γιώργου μια τρομερή σκηνή. Την άλλη μέρα, η Ντόρα δέχεται την επίσκεψη του Φλωρά από σπίτι της και αυτός την βεβαιώνει ότι δεν είχε δίκιο να υποπτευτεί τον άνδρα της. Φεύγοντας ο Φλωράς ξεχνάει στο σπίτι, του Μαράλη την ταμπάκα του.

Ο Γιώργος το μεσημέρι την βρίσκει και έφρασεν η γυναίκα του δεν του μιλά για την επίσκεψη του Φλωρά, την υποπτεύεται ότι τον άπατά.

Έν τώ μεταξύ όμως δέχεται μια πρόσκληση της Νίνας, και κάνουν μαζί μια έκδρομη στον Σκαρραμαγκά. Όταν ο Γιώργος επέστρεψε, κατά τις 4 το απόγευ-

μα, η γυναίκα του έλειπε από το σπίτι. Αυτό αυξάνει τις υποψίες του.

Το βράδυ, ο Φλωράς τους προσκαλεί να βγούν μαζί έξω, με η Ντόρα άρνείται και πειθεί τον άνδρα της να κάνουν μόνο τους έναν ρωμαντικό περίπατο.

Από τον περίπατο αυτό επιστρέφουν οι δυο σύζυγοι περισσότερο έχθροι από ότι πήγαν. Την άλλη μέρα ο Μαράλης παίρνει ένα τηλεφώνημα του Φλωρά ο οποίος του λέγει ότι θέλει να του μιλήσει για κάτι πολύ σοβαρό.

Ο Μαράλης του δίνει ραντεβού στο γραφείο του. Συναντώνται εκεί και ο Φλωράς χωρίς περιστροφές του λέγει ότι ο Ρουμάνης έχει αντιληφθεί τις σχέσεις του με την Νίνα και πρέπει να προσέχει, γιατί πολύ φοβάται ότι θα πέσει θύμα εκθιάσμου.

Ο Μαράλης στην αρχή άρνείται ότι έχει ιδιαίτερες σχέσεις με την Νίνα, αλλά κατόπι, υπό τις πληροφορίες που του δίνει ο Φλωράς, άνησυχεί:

— Έτσι, λοιπόν, έ; του λέγει. Και τι θέλει αυτός ο κύριος;

8ον

-ΝΟΜΙΖΩ, χρήματα για να σωπάση...

— Έσύ που το κατάλαβες; — Μά... σχεδόν μου το έλεπε...

Το περιφρονητικό χαμόγελο, έγινε πιο έντονο στα χείλια του Μαράλη: — Κι' εσύ έφερες τις προτάσεις του;... Είσαι ο μεσάζων;...

Ο Φλωράς κιντρίνισε ακόμα περισσότερο. Για μια στιγμή, φάνηκε σά νάθελε να χυμύξει πάνω στο Μαρά-

λη. Στο τέλος όμως, φάνηκε να συνέρχεται.

— Δεν ξέρω τι σε κάνει να μου μιλάς έτσι, φιθύρισε, κι' ούτε μπορώ να εξηγήσω τη στάση σου των τελευταίων αυτών ημερών... Δεν έμπαθύνα όμως, και στέκουμαι μονάχα σ' αυτή την ενοχλητική πραγματικότητα: Αυτή τη στιγμή, ο Ρουμάνης κρατάει στη διάθεση του την εύτυχία σου... Και την εύτυχία της Ντόρας...

Ο Μαράλης σηκώθηκε. — Πολύ συγκινητική αυτή η προσπάθειά σου για να σώσης την εύτυχία μου, και κυρίως την εύτυχία της Ντόρας. Το φέροίμο σου είναι ασυστηρά μέσα στο πλαίσιο της φιλίας... Σ' ευχαριστώ... Δε θα το ξεχάσω ποτέ...

Τον πήγε ως την πόρτα σχεδόν, σπρώχνοντας, και τον έχαίρετησε χωρίς να του δώσει το χέρι. Ο Φλωράς βγήκε με τα δόντια σφιγμένα, κατακίτρινος.

Ο Μαράλης έμεινε για λίγο νυτάζοντας με μίσος την πόρτα, που είχε κλείσει. Ύστερα, άσυγκράτητος ένα μικρό πιατάκι για τα τσιγάρα κρυστάλλινο, που το πέταξε με δύναμη στο πάτωμα, και τόσπασε σε χίλια κομμάτια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Κι' όμως ο Φλωράς είχε δίκιο: Ο Ρουμάνης δεν άνηκε στους ανθρώπους που ήτανε φρόνιμο να μην τους λογαριάσει κανείς. Σε δυο μέρες, ένα πρωινό, η Ντόρα πήρε αυτό το γράμμα:

«Κυρία,

» Το ότι είσατε μια δυστυχισμένη σύζυγος είναι μια αλήθεια που δεν επιδέχεται καμμιάν άμφισβήτηση. Το να μη θέλετε όμως να το καταλάβετε αυτό είναι που προσκαλεί την κατάπληξη όλων των φίλων και των γνωστών σας. Τόσο πολύ πια τον αγαπάτε τον άνδρα σας να κάνετε τέτοιες φοβερές άβαιρες στον έγωισμό και στην άξιοπρέπεια σας, ή μήπως έχετε και σεις την περιπετειώδη σας, που σας έμπούζει και να δήτε, και να μιλήσετε; Πάντως, μην ξεχνάτε πως ή κόσμος δε χωνεύει τα παράξενα, και, αυτός τουλάχιστον, βλέπει και καταλαβαίνει...».

Η Ντόρα τσαλάκωσε το άνώθυμο γράμμα μόν' στην παλάμη της, με τα μάτια της δακρυρομένα από λύσσα. Ούτε στιγμή δεν της πέρασε άπ' το νου ποιος μπορεί να το είχε γράψει, όπως, ούτε στιγμή δε φαντάστηκε πως αυτά που καταγγελλοντουσαν άνώθυμα, μπορούσε να ναι ψέμματα.

Το μεσημέρι, ο Γιώργος τη βρήκε λυπημένη, μα όχι έπιθετική.

— Τι έχεις; τη ρώτησε. — Διάβασε... του άποκριθήκε άπλά, δίνοντάς του το γράμμα.

Εκείνος διάβασε, σφίγγοντας τα δόντια.

— Και τι συμπέρασμα έβγαλες άπ' όλ' αυτά;... τη ρώτησε μόλις έφτασε στο τέλος.

— Δεν ξέρω αν είν' αλήθεια αυτά που καταγγέλλει ο άνωθυμογράφος, κι' ούτε θέλω να το ξέρετάς... του άπάντησε. Εκείνο μόνο που ξέρω, είναι πως είμαι πραγματικά μια δυστυχισμένη σύζυγος, και σ' αυτό, το γράμμα δεν πέφτει έξω...

— Μόλις τον είδε να μπαίνει, ρίχτηκε στην άγκαλιά του, κι' έχωσε το κεφάλι της στον ώμο του.

— Γιώργου... Φοβάμαι... Σώσε με... Εκείνος της χαϊδέψε τα μαλλιά περισσότερο από ύποχρέωση, και λιγότερο από έσωτερική διάθεση.

— Τι σου συμβαίνει, ξανθό;... τη ρώτησε. — Μου συμβαίνουν φοβερά πράγματα... Κάποιος, φαίνεται, σφύριξε σ' αυτά του Άλέκου πως έχω φίλο.

— Ά, ώστε, δυστυχισμένη σύζυ-

γος;... Συμφωνείς;...

Τον κύτταξε με τα μεγάλα μάτια της δακρυρομένα:

— Γιατί; Έσύ διαφωνείς;... — Όχι... Και γώ συμφωνώ... Άς φάμε, όμως...

Φάγανε σιωπηλά. Ο Μαράλης δεν έμεινε να ξεπλώσει, παρά έφυγε άμέσως μετά το φαί. Τον δαιμονίσε αυτή ή ιδέα, πως, ενώ είχε δίκιο, ενώ αυτός ήτανε κυρίως ο χαμένος του γάμου — γιατί, αν ή Ντόρα γινότανε μονάχα δυστυχισμένη με την άπατη τη δική του, αυτός όμως, με τη δική της παράνομη σχέση, γινότανε γελοίος — κινδύνευε να βρη ή μπελά του μ' αυτή την έπιπόλαια περιπέτεια που τον έβανε επιδερμικά με τη Νίνα. Ένώ είχε όλους τους λόγους να θυμώσει, να βριση, να φωνάξει, και να σκοτώσει ακόμα, βρισκοιτανε στη θέση του άμυνομένου, και δεν τούβινε ή τύχη παρά το δικαίωμα να βρισκή δικαιολογίες και να σκαρώνη ψέμματα, λές κι' ήταν αυτός ο μοναδικός, κι' ο κύριος φταίχης.

Πέρασε έν' άπόγεμα φριχτό, κι' όταν, κατά τις εξη, τον πήρε στο τηλέφωνο ή Νίνα, σχεδόν την άποηρε:

— Δέ μπορώ... της έιπε. Έχω δουλειά σήμερα...

— Τι έχεις;... Φαίνεται αλλαγμένος αυτές τις μέρες...

— Δεν έχω τίποτε που να σ' άνησυχίη... Άν ύποτεή, δηλαδή, πως είναι δυνατό να σ' άνησυχίση κάτι δικό μου...

— Γιατί μου μιλάς έτσι;... Το ξέρεις ότι είσαι πολύ περιεργος;...

— Είμαι μόνο πτυγμένος στη δουλειά... Γι' αυτό, άρεθούαρ...

— Όχι... Μη με κλείσης... Έχω να σου μιλήσω πολύ σοβαρά... Έχω να σου πω τόσα πράγματα...

— Σ' άκούω...

— Όχι στο τηλέφωνο... Προς Θεού! Τόσο άπρόσιτος έγινες, που να μη μπορεί κανείς να σε όη, έστω για λίγα λεπτά;...

— Σου έιπα: Είμαι φοβερά άπασχολημένος... Και νάθελα, δε θα μπορούσα να κλέψω ούτε ένα λεπτό...

— Έστο κι' αν πρόκειται για την ήσυχία σου, και για τη ζωή μου;

Η φωνή της είχε γίνει άπότομα πολύ σοβαρή, σχεδόν έπίσημη. Ο Μαράλης κεντήθηκε άπ' την περιέργεια:

— Καλά, λοιπόν... Άφου είν' έτσι, θάρω... Που θές;...

— Τι καλός πούσαι!... Που άλλου; Στη φωλιά μας...

Έδώ και λίγες μέρες, ο Μαράλης είχε νοικιάσει ένα διαμερισμάκι στην όδο Σόλωνος, το είχε έπιπλώσει με γούστο, και κει δεχότανε τη Νίνα.

— Καλά... Φεύγω, και σε περιμένω εκεί... της έιπε.

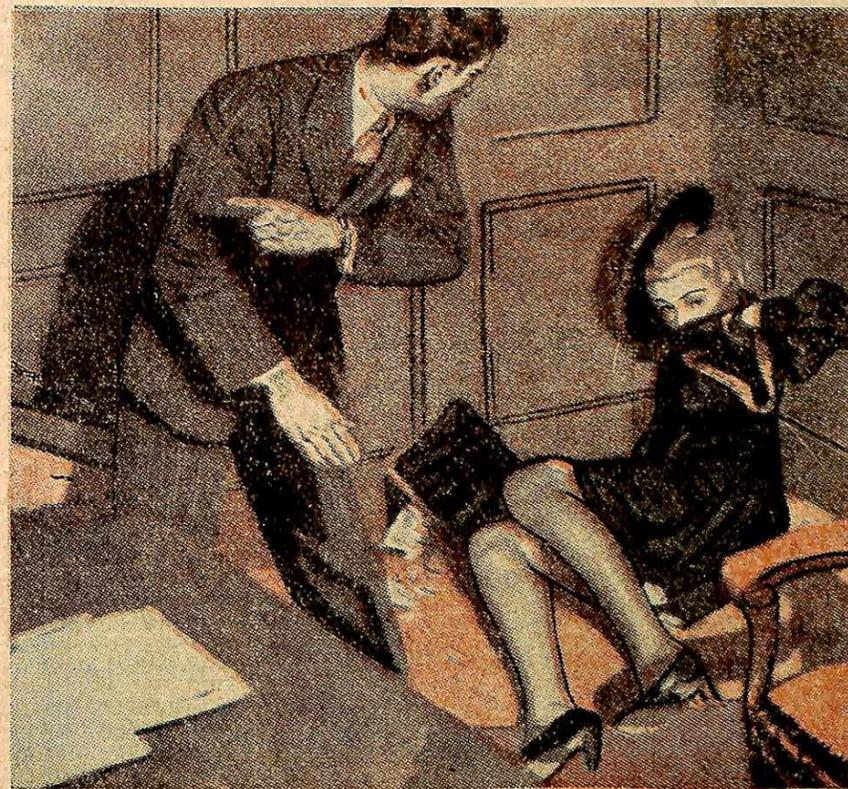
— Εκλείσει το άκουστικό, και, σε λίγο, έφυγε κι' άπ' το γραφείο του. Μ' όλο που πήρε όμως ταξί, ή Νίνα τον περιέμενε στη γκαρσονιέρα, που είχε κι' αυτή ένα κλειδί της.

Μόλις τον είδε να μπαίνει, ρίχτηκε στην άγκαλιά του, κι' έχωσε το κεφάλι της στον ώμο του.

— Γιώργου... Φοβάμαι... Σώσε με... Εκείνος της χαϊδέψε τα μαλλιά περισσότερο από ύποχρέωση, και λιγότερο από έσωτερική διάθεση.

— Τι σου συμβαίνει, ξανθό;... τη ρώτησε. — Μου συμβαίνουν φοβερά πράγματα... Κάποιος, φαίνεται, σφύριξε σ' αυτά του Άλέκου πως έχω φίλο.

— Ά, ώστε, δυστυχισμένη σύζυ-

Ο Μαράλης την έσφιξε άπότομα και την έβριξε πάνω στο ντιβάνι.

κι' αυτός, μάτια μου, έχει έξαγριασθή, κι' άπειλει σε κάθε στιγμή πως θα με σκοτώσει, κι' έμένα και τον έρωμένο μου... Δεν ξέρει, φυσικά, πως αυτός ο έρωμένος είσαι σό, μα πολύ φοβάμαι πως θα το μάθη άπ' τη μια στιγμή στην άλλη... Και τότε, τί θα γίνει;... Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι ένας άνθρωπος με το πολιτισμένο κι' αξιόπιστο παρουσιαστικό το δικό του, θα μπορούσε να κρύβη τέτοια ένστικτα... Έρχονται στιγμές, που, σ' όρκίζομαι, τον φοβάμαι στα σοβαρά...

Ο Μαράλης την άπομάκρυνε ήρεμ' από κοντά του. Ύστερα, κάθησε στην έκρη ενός ντιβανιού.

— Μου φαίνεται πως αυτός ο Άλέκος σου είναι σπουδαίο μούτρο... Και, λιγάκι, και σό...

Η Νίνα κιντρίνισε:

— Γιατί; Τι θές να πής;...

— Τίποτε συγκεκριμένο. Μόνο, πως οι δικές μου πληροφορίες είναι κάπως αντίθετες από κείνες που μου κουβαλάς εσύ...

— Δηλαδή;

— Νά, ο Ρουμάνης όχι μόνο ξέρει πως τον άπατάς, μα ξέρει πως τον άπατάς μαζί μου...

— Ποιος σου το έιπε;

— Δεν μου το έιπανε, μονάχα: Μου το ύπογράμμισε ο ίδιος με μιάν ένέργεια του στη γυναίκα μου...

— Ενέργεια;

— Νά... Έν' άνώθυμο γράμμα. Δεν είχε, βέβαια, την ύπογραφή του, ήταν όμως σά να την είχε φαρδειαπλατεί, γιατί ήτανε γεμάτο άτιμιά... Ύστερα, γνώρισα και τα γράμματά του...

Η Νίνα έμεινε σιωπηλή για λίγη ώρα.

— Ωστε, το ξέρει και δε μου το

λέει;... Αυτό είν' ακόμα πιο έπικίνδυνο...

Και, ξαφνικά, σά να την έπιασε πανικός, κρύφτηκε στην άγκαλιά του, και έξόσπασε σ' άσυγκράτητους λυγμούς. Στα ένδιάμεσά τους, κατάρφανε να ψιθυρίση:

— Πάρε με... Πάρε με να φύγομε... Μακρυσά... Πολύ μακρυσά... Τον φοβάμαι αυτό τον άνθρωπο... Έχει και πιστόλι... Το είδα που το καθάριζε... Πάρε με... Εξ με σκοτώσει...

— Σώπα, παιδί μου... Μην κάνης έτσι... Ξέχασε... Δε σκοτώνουν έτσι τον κόσμο...

— Πάρε με, σου λέω... Πάμε να φύγομε... Μακρυσά... Έκει που δε θα μάς ξέρη κανείς...

— Άπαγογή, δηλαδή;

Τα δάκρυα στενωσαν άπότομα στα μάτια της Νίνας:

— Γιατί;... Δε θα τόθελες; Την άπομάκρυνε πάλι από κοντά του:

— Είμαι άπόλυτα βέβαιος, της έιπε, πως δε μιλάς καθόλου σοβαρά... Γιατί, αν νόμιζα πως μιλάς σοβαρά, θάρχιζα να πιστεύω πως τρελλάθηκες...

— Γιατί;... Είναι τρέλλα να συλλογίζομαι πως πρέπει να φύγω μαζί σου;...

— Άπ' τις πιο φοβερές τρέλλες... Η φωνή της έγινε σά σφύριγμα.

— Μεγαλύτερη κι' άπ' τη δική μου, να σ' αγαπήσω;

Ο Μαράλης άναψε ένα τσιγάρο.

— Θες να σου πω τη γνώμη μου μ' ειλικρίνεια;

— Νάί...

— Η δική σου άγάπη δεν ήτανε τρέλλα, ήταν ύπολογισμός...

— Ύπολογισμός;... Για εξηγήσου... — Νάί... Έχω τη γνώμη πως, σ' όλο

το μπλέξιμο, στα ιπποτικά άγρίεμα-
τα του Ρουμάνη, στ' άνωμα γραμ-
ματα, στους άκκιμούς, δεν είσ' εν-
τελώς άμέτοχη...

-Κι' οι άπειλές του πώς θά με
σκοτώση;...
-Ψέματα...
-Κι' ή άπόγνωσή μου;...
-Κωμωδία...

Νέα δάκρυα. Κρουνοί δακρύων.
Θά νόμιζε κανείς, πώς άπ' τά μάτια
της Νίνας ανάδύσαν άστειρευτές
ρευστοποιημένες άπελπισίες... Καί,
στο ένδιάμεσο τών λυγμών, καινουρ-
για άπογοητευμένα λόγια:

-Αυτό έμενε να μου πής... "Υστερ'
άπό τόσες θυσίες πούκανα για σέ-
να... Θυσίασα την τιμή μου, την υπό-
ληψή μου, την ήσυχία μου... Τώρα,
κοντεύω να θυσιάσω και τη ζωή
μου..."

Είναι περίεργο το πώς όλες οι γυ-
ναίκες που γίνονται έρωμένες μας,
έμφανίζονται γενικά σά θύματα
μπροστά μας. Καί μάς χτυπάνε τις
άνυπαρκτες θυσίες τους, σά νάμαστε
μόνο έμέις που κερδίζουμε άπ' τόν
έρωτα. Σά νάταν ό έρωτας ένα πο-
τήρι με γλυκό ποτό, που το προσφέ-
ρουν άποκλειστικά οι γυναίκες, και
το καταλανώνουν, άποκλειστικά πά-
λι, οι άντρες... Ένώ συμβαίνει, σχε-
δόν πάντα το αντίθετο: Οι άντρες
πληρώνουν, κι' οι γυναίκες κερδί-
ζουνε, φωνάζοντας άπό σύστημα πώς
είναι χαμένες, με το φανερό σκοπό
να κερδίσουνε περισσότερα...

Ό Μαράλης σηκώθηκε:
-Δέ βρίσκω πώς θυσίασε την τι-
μή σου και την υπόληψή σου... Δέ θυ-
σιάσει κανείς, παρά μόνον ό,τι έχει...
"Όσο για την ήσυχία και τη ζωή
σου, ποτέ δέ μου πέρασε άπ' το νοῦ
πώς κινδυνέψανε σοβαρά...
-Ώστε, είμαι άτιμη;...
-Μόνη σου το είπες...

-Κι' είναι τιμία ίσως ή γυναίκα
σου, που σ' άπατάει τόσον καιρό
μπροστά στα μάτια σου, με τόν αγα-
πημένο σου φίλο, τόν Φλωρά;...

Τό αίμα όλο του Μαράλη, μαζεύ-
τηκε στην καρδιά του, άφίνοντας ώ-
χρο το πρόσωπό του. "Εσφίξε τις
φροθιές του, σά νάθελε να όρμήσει
άπάνω σ' αυτή τη γυναίκα. Συγκρα-
τήθηκε όμως, πήρε το καπέλλο του
άπλά, και προχώρησε στην πόρτα.

Η Νίνα έτρεξε και κρεμάστηκε ά-
πάνω του:

-Στάσου! Που πάς;... του φώνα-
ξε. Είμαι μιά τρελλή... Δεν ήθελα
να σε προσβάλω, γιατί σ' αγαπώ...
Μά νοιώθω πώς την αγάπες αυτή τη
γυναίκα, κι' άμύνομαι...

Την έσπρωξε άπτόμα, και την έρ-
ριξε πάνω στο ντιβάνι. "Υστερα, την
κτύπησε λίγο περισσότερο με περι-
φρόνηση, και λιγώτερο με μίσος, και
τη μαστίγωσε με μιά μόνο λέξη:

-Τιποτένια!
"Άνοιξε με δύναμη την πόρτα, κι'
έφυγε γρήγορα, σά να τόν κυνηγού-
σαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

'Απ' τη μέρα εκείνη, δεν ξανάδε τη
Νίνα κι' όσες φορές, μάλιστα, χτύ-
πησε το τηλέφωνο στο γραφείο του,
έπαυσε κείνος το άκουστικό, κι' ά-
κουγε τη φωνή της, έκλεινε χωρίς
καμιά συζήτηση τη γραμμή. Στο
μεταξύ, ή στάση του με τη Ντό-
ρα, έξακολουθούσε ψυχρή και τυπι-
κή. Ό Φλωράς δεν είχε ξαναφανή,
ούτε στο σπίτι, ούτε στο γραφείο. Κι'
ή ζωή κυλούσε ήρεμα και χωρίς ξε-
πάσματα, μέσα στο σπίτι αυτό, άπ'
όπου είχε πετάξει για πάντα ή εύτυ-
χία...

Όσοι, μιά μέρα, ό Μαράλης πή-
ρε στο γραφείο του ένα γράμμα.
Ήταν άπ' τη Νίνα, τά ψηφία μόλις
διαθαζόντουσαν, λές και το χέρι που
τάχε χαράζει νάτρεμε, οι άράδες πέ-
φταν ή μιά πάνω στην άλλη, κι' οι
έννοιες μόλις ξεχωρίζανε μέσ' από το
φοβερό μέρμερα. Λιγάκι έκπληκτος,
ό Μαράλης διάβασε:

"Σώσε με!.. Είμαι χαμένη, αν δεν
έρθεις να με σώσεις!.. Χτες έβγαλε το
πιστόλι του και με πυροβόλησε! Μά το
πιστόλι δεν πήρε φωτιά, κι' έτσι, σώθη-
κα!.. Από κείνη την ώρα, έφυγα άπ'
το σπίτι, και γυρίζω σαν τρελλή στους
δρόμους!.. Σώσε με!.. Δεν έχω παρά
σένα πιά στον κόσμο!.. Κι' αν δεν μ' ά-
γαπάς καθόλου, λυπήσου με!.. Όταν σου
τηλεφωνήσω, μη μου κλείσεις το τηλέ-
φωνο... Άσε με να σου μιλήσω λίγο...
Ν' άκούσω τη φωνή σου... Σε λίγο μπο-
ρεί να μην ύπάρχω... Νά μη ζώ... Κάνε
μου την τελευταία αυτή χάρη..."

Νίνα»

Μόλις το διάβασε το γράμμα ό
Μαράλης, το τσαλάκωσε μέσ' στη
χούφτα του. "Όλη αυτή ή άπόγνωση,
μύριζε άπό μακρυνά θεατρνισμούς.
Μ' όλ' αυτά όμως, όταν σε λίγη ώρα
χτύπησε το τηλέφωνο, κι' ό Μαράλης
σήκωσε το άκουστικό κι' άναγνώρισε
τη φωνή της Νίνας, δεν κατάφερε να
κλείση: Καί μιά φορά στα χίλια αν
ήταν αλήθεια αυτά που τούχε γρά-
ψει, είχε καθήκον, σαν τιμιος άντρας
να την άκούση και να την προστα-
τέψη.

-Λέγε... της είπε.
-Γιάργο... Είν' ανάγκη να σε δώ...
Πρέπει να σε δώ...
-Πάλι τά ίδια;...
-Μην είσαι σκληρός... Πές ότι εί-
μαι μιά ζητιάνια... Που γυρεύω την
έλεημοσύνη του οίκτου σου...
-Άσε την κωμωδία...
-Είσ' ένα τέρας!... "Ενας κα-
κούργος!...
-Είμαι... Γεια σου!
-Όχι... Όχι... Μη με κλείνης...
Είμαι μιά δυστυχισμένη... Δεν έχω
κανέναν στον κόσμο... Δεν έχω που
να κοιμηθώ, που να φάω... Είμ' άπό
χτές άπνη και νηστική... Άκούς;...
Πεινάω!

Για κωμωδία, ήτανε περίφημα παι-
γμένη: αυτό σκέφτηκε ό Μαράλης.
"Αν ήταν όμως αλήθεια;...
-Καλά, της είπε, πήγαινε στο σπί-
τι μας, και περιμένε με...
-Τί καλός πούσαι! Σ' εύχαριστώ...
Σ' εύχαριστώ... Τώρα, δέ φοβάμαι
πιά τίποτε..."

Σέ λίγο, μπαίνοντας στη γκαρσο-
νιέρα του, ό Μαράλης βρέθηκε
μπροστά σ' ένα πραγματικό έρεί-
πιο, σ' ένα σωματικό κουρέλι με
μορφή γυναίκας: "Ήτανε τσαλακω-
μένη, σχεδόν κουρελιασμένη, άθα-
φτη, με δυο μεγάλους μαύρους γύ-
ρους στα μάτια της, με τά χείλια
της άσπρα και τά μάγουλά της πα-
νισμαμένα. Σάν τόν είδε, δεν είχε τη
δύναμη ούτε να σηκωθεί, άπ' τη θέ-
ση της και να τρέξη κοντά του.

-Ήρθες... Σ' εύχαριστώ... του
ψιθύρισε.
-Ήρθα... Μην κάνης έτσι...
"Από οίκτο κυρίως, πήγε κοντά
της, και της χείδεψε το κεφάλι. "Ε-
κείνη έξέπασε σε άσυγκράτητους
λυγμούς.

-Είμαι δυστυχισμένη... Είμαι δυ-
στυχισμένη... μουρμούριζε.
(Η συνέχεια στο επόμενο)

Οί μεγάλοι γι... τόν έρωτα

Η πρώτη έρωτική συνάντησης εί-
ναι σαν την πρώτη μέρα της άνοιξε-
ως, που κανείς δεν θέλει να σκεφθή
τόν χειμώνα που θάρρη.

B. ΟΥΓΚΩ

Ό έρωσ έχει συχνά ένα άκατά-
στατο δρομολόγιο, όπως πολλά
τραίνα: πότε έρχεται νωρίς, πότε
με καθυστέρηση και δεν έρχεται πο-
τέ την ώρα που τόν περιμένει κα-
νείς...

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Τό άποχαιρετιστήριο φιλή, είναι
τό βασανιστικότερο φιλή στην ιστο-
ρία μιάς αγάπης.

ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ

Η κωμωδία του έρωτος που παί-
ζει κανείς στους άλλους, περιλα-
βάνεται πάντοτε στην κωμωδία που
παίζει στον έαυτό του.

ΣΑΙΕΠΗΡ

Ό έρωσ του άνδρος δεν έχει σχε-
δόν τίποτα το κοινό με τόν έρωτα
της γυναίκας. Καθένας έχει τούς
δικούς του νόμους, καθένας γεννιέ-
ται, μεγαλώνει και πεθαίνει κατά
τρόπο διαφορετικό, και συχνά κατά
τρόπον αντίθετο.

ΚΑΡΝΤΟΥΤΣΙ

Είναι πιό όδυνηρό να παραγνωρί-
ζουν τόν έρωτά σας, παρά να τόν ά-
ποκρούουν όλος διόλου.

ΦΩΣΚΟΛΟΣ

Είναι μαρτύριο για τόν άνδρα να
τού άνθίστανται. Είναι άκόμη με-
γαλειότερο μαρτύριο για την γυναι-
κα ν' άνθίσταται...

ΓΚΑΙΤΕ

Τό αίσθημα άποσυντίθεται περ-
νώντας μέσα από το μυαλό, όπως
τό φώς μέσα από ένα πρίσμα.

ΣΟΝΝΕΜΠΕΡΓΚ

Στην καρδιά ενός άνδρος που έ-
κανε μιά γυναίκα να υποφέρη, δεν
μπορεί να ύπάρχη παρά τύφλις και
λύπη.

ΡΙΒΑΡΟΛ

Οι γυναίκες πλήττουν... Αυτό έ-
ξηγεί πολλά πράγματα.

ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Υπάρχουν τόσες άπομιμήσεις του
έρωτος, που όταν συναντά κανείς
τόν μόνο άληθινό, τόν μόνο άσθεντι-
κό, τόν παίρνει επίσης για ψεύτικο.

ΜΠΑΛΖΑΚ

Οι γυναίκες μάς αγαπούν συνή-
θως όταν έχωμε παρελθόν. Έμείς
τις αγαπούμε, όταν δεν ξέρουμε τό
δικό τους,

ΣΑΝΤΑΛ

Τό δαχτυλίδι

Αίσθηματικός διάλογος
του κ. "Αλκη Τροπαιάτη

Πρόσωπα:

Η ΜΑΡΘΑ
ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ
Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ:

(Η ΜΑΡΘΑ κι' ό άγαπημέ-
νος της έχουν σταθή μπροστά στη
βιτρίνα ενός κεντρικού κοσμηματοπω-
λείου. Κυττάζουν τά μικρό που εί-
ναι σκρόπια στη βιτρίνα: Δαχτυλίδια,
καρφίτσες, σκουλαρίκια. Την προσοχή
της κοπέλλας τραβάει πιό πολύ ένα
δαχτυλίδι μ' ένα θαυμάσιο μπριγιάν,
σπολοτημένο ακριβώς καταμεσής
της βιτρίνας. Δέι υποοεί να συγκρα-
τήση τό θαυμασμό της).

ΜΑΡΘΑ: Τί ώραίο που είναι...
ΝΕΟΣ: Ποιό, τό δαχτυλίδι;
ΜΑΡΘΑ: Τί άλλο;
ΝΕΟΣ: Πραγματικά είναι περι-
φημο...

ΜΑΡΘΑ: Πόσα λές νάχη;
ΝΕΟΣ: Μπά, τιποτένια πράγμα-
τα...

ΜΑΡΘΑ: Δηλαδή;
ΝΕΟΣ: Καμμία... είκοσαριά χι-
λιάδες (γελάει). Θές να σου τό πά-
ρα, Μάρθα μου;
ΜΑΡΘΑ: Γελάς, καθήμε Νίκο...
ΝΕΟΣ (παύει να γελάη): "Έχεις
δίκρη... Δέ πρέπει ούτε για άστεία
να κάνη κανείς τόν πλούσιο.
(Μικρή παύση).

(Άπομακρύνονται, δίχως να μι-
λούν. Ό νέος είχε περάσει τό χέρι
του στο μπράτσο της νέας. Με τρυ-
φερότητα, με στοργή. Είναι ένα ζευ-
γάρι έρωτευμένο, μα φτωγό. Θά παν-
τρευτούν μιά μέρα; Ποιός ξέρει...).

ΝΕΟΣ: Θές να μείνουμε άκόμη;
ΜΑΡΘΑ: "Όχι, για πιό λόγο... Πά-
με.

ΝΕΟΣ: "Έχεις άκόμα στο νοῦ σου
τό δαχτυλίδι;
ΜΑΡΘΑ: Γιατί ρωτάς;
ΝΕΟΣ: Θυμάσαι πώς γυαλίσαν
τά ματάκια σου άπό τη λάμψη που
σκορπούσε τό μπριγιάν του δαχτυ-
λιδιού.

ΜΑΡΘΑ: Τά βλέπεις άκόμα έτσι
τά μάτια μου;
ΝΕΟΣ: "Όχι, τώρα τά βλέπω σά
λυπημένα.

ΜΑΡΘΑ: Λυπημένα;
ΝΕΟΣ: Ναι, γιατί θά μείνουν
μονάχα με τη θεωρία του δαχτυλι-
διού...

ΜΑΡΘΑ: Νίκο...
ΝΕΟΣ: Ναι, ναι, έτσι είναι, Μάρ-
θα. Μη ζητάς να κρυφτής. Σέ κέπτε-
σαι εύκολα αυτή τη θεωρία τών
τών πραγμάτων. Είναι στιγμές που
συλλογίζομαι πώς θά μπορούσες να
με άπαρηθής για ένα δαχτυλίδι -
σαν αυτό που είδαμε πριν λίγο...

ΜΑΡΘΑ: Είσαι άδικος... Ναι, ά-
δικος... και κακός... (Θολώνουν ά-
ξοφνα τά μάτια της).

ΝΕΟΣ (μετανοιωμένος): Με συ-
γχωρείς, αγάπη μου, μά ξέρεις πώς
ζ'ια κανείς αγάπαι, του ξεφεύγουν
καμμία φορά κι' άδικα, πικρά λό-

για. (Τη σφίγγει με περισσότερη
τρυφερότητα άπάνω του. Αυτή άφι-
νεται. Σάν παιδί τόν κυττάζει με
μισά - κλαμένα, μισά - γελαστά
τά όμορφα καστα-
νά της μάτια).

(Λίγες μέρες άργό-
τερα. Η ΜΑΡΘΑ φο-
ράει ένα δαχτυλίδι
που είναι όμοιο με έ-
κείνο που είχαν ιδεί
στη βιτρίνα του μαγα-
ζιού λίγες μέρες πριν,
μά... δεν είναι άλλη
βιτρίνα).

ΜΑΡΘΑ (ένω
τόν κυττάζει): Μά
πώς τά κατάφερες;
ΝΕΟΣ: Παραλλάζει
καθόλου άπό αλη-
θινό.

ΝΕΟΣ (γελών-
τας): Μόνον στην
τιμή...

ΜΑΡΘΑ: "Ε,
λοιπόν, Νίκο μου,
είσαι σπουδαίος...

ΝΕΟΣ: Πενία
τέχνος κατεργάζε-
ται, παιδί μου. Συ-
νέλαθα αυτή τη
σκέψη άπό τό ίδιο
βράδυ που είχαμε
ιδή τό άληθινό...

"Έχω ένα φίλο χρυ-
σοδό και, καθώς
βλέπεις, τά κατα-
φέραμε μιά χαρά
και με τό τίποτα
(την άγκαλιάζει
τρυφερά). Ξέρεις,
αυτός ό φίλος μου
θά μάς φτιάξη και
τις βέρες. Μά αυ-
τές θά είναι... άλη-
θινές.

(Μικρή παύση).
ΝΕΟΣ: Άλη-
θεια, δεν σε βλε-
πω να ένθουσιάζε-
σαι καθόλου που
σου μίλησα για τις
βέρες.

ΜΑΡΘΑ: "Όχι
δά...

ΝΕΟΣ: Ναι, ναι,
δεν κάνω λάθος έ-
γώ... Σά να βλε-
πης αυτό τό γάμο
μας κάτι τό τρομε-
ρό, τό άκατόρθω-
τό...

ΜΑΡΘΑ: Γιατί
τό λές αυτό; Σ' ό
ίδιος δεν παραπονι-
έσαι πώς δεν έπαρ-
κοῦν τά οικονομικά
σου για ν' άνοιξης
σπίτι;

ΝΕΟΣ: Ναι, μα
δεν σου είπα ότι
τώρα τελευταία έ-
χω εύχάριστα νέα;

ΜΑΡΘΑ: Εύχά-

- Σου άρέσει αγάπη μου;

Μα μείνης για πάντα κοντά μου. (Την άγκαλιάζει, τη φιλεί κι' αυτή άφίεται στην άγκαλιά του, σαν ένα κορμί χωρίς ψυχή, ούτε βούληση - το βλέμμα της στηλώνεται αφαιρεμένο στο κενό, το μυαλό της ταξιδεύει - ποιός ξέρει πού...)

(Ένα χρόνο άργότερα τὰ πρόσωπα έχουν αλλάξει. Στη θέση του ΝΕΟΥ Ένας άριστος σατανάπεντάρας ΑΝΤΡΑΣ. Η ΜΑΡΘΑ γυναίκα του, σ' ένα σπίτι καλοβαλμένο και πλούσιο. Αυτή πού...μερμυούσε και ετύρβαζε περί πολλά, έχει τώρα τουαλέτες, μπίζου, κάθε άνεση. Ο ΑΝΤΡΑΣ της την αγαπάει. Αυτή πάλι...)

Ο ΑΝΤΡΑΣ (έχει γυρίσει απ' Έξω και της έχει φέρει ένα όμορφο δαχτυλίδι με ένα θαυμάσιο μπριγιάν. Της τὸ πέρασε ὁ ίδιος στὸ δάχτυλο). Σου άρέσει, άγάπη μου; ΜΑΡΘΑ: Είναι περίφημο. Μά... (κυττάζει με προσοχή τὸ δαχτυλίδι. Σὰ νὰ της θυμίζει κάτι).

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Τί είναι, άγάπη μου;

ΜΑΡΘΑ: Δέν ξέρω... μά θαρρῶ πὼς μοιάζει καταπληχτικά με κάποιο άλλο πού είχα δῆ σὲ μιά βιτρίνα πριν ένα χρόνο. Ἀπό πού τὸ πήρες;

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Ἀπό τοῦ Βουράκη. ΜΑΡΘΑ: Ἄ... (προσπαθεῖ νὰ συγκρατηθῆ) Ἐξίσως εἶκοσι χιλιάδες, ἔ;

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Μά τί τὰ ρωτᾶς τώρα αὐτά, Μάρθα μου; Νὰ σοῦ άρέσει θέλω μονάχα... (Τὴν άγκαλιάζει τρυφερά).

(Η ΜΑΡΘΑ ὕστερα από ένα χρόνο πού έχει κυλίσει μέσα στήν άνεση μὰ έξω από τὴν άγάπη, τὰ θυμάται για μιά στιγμή δλα. Πριν ένα χρόνο, ένα δαχτυλίδι πού ήταν ψεύτικο και μιά άγάπη άληθινή, τώρα, ένα δαχτυλίδι άληθινό και μιά άγάπη άγάπη ψεύτικη. Βουρκῶσαν τὰ μάτια της).

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Μά, τί κλαίς, άγάπη μου; Σὲ καλό σου. Τί έπαθες; Γιατί κλαίς;..

ΜΑΡΘΑ: Ἀπό χαρά, άγάπη μου... Ἀπό εὐτυχία... (Κυττάζει τὸ δαχτυλίδι, γυρεύει τὸ μαντηλάκι της νὰ σκουπίσει τὰ δάκρυα).

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΑΙΠΑΤΗΣ

Ἱστορίες

ΑΘΩΟΤΗΣ

Ὁ γηραιός φίλος τῆς οικογενείας μπαίνει σὸ σαλόνι και βρίσκει τὴ νεαρή Ζινέτ νὰ διαβάζει ένα βιβλίο ὄχι και πολύ σοβαρό.

Ὁ γέρος κύριος βάζει τὰ γυαλιά του. — Αυτό τὸ βιβλίο, παιδί μου, έχει ὀρισμένα μέρη πού είναι άκατάλληλα για σένα, λέγει.

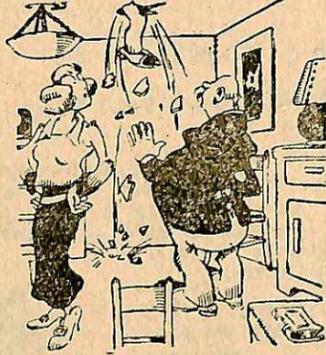
— Ὁ, μὴν άνησυχῆτε, κύριε. Αὐτὰ τὰ μέρη τὰ πηδῶ...
ΟΨΩ Ο ΝΙΚΟΣ

Ἡ πλάζ ήταν γεμάτη κόσμο εκείνο τὸ άπόγευμα. Τὰ παιδάκια έπαιζαν ὀλόγυμνα στήν άμμουδιά, με τὴν άμμο και με τὴ θάλασσα. Ἐκείνη τὴν ὥρα, κάνει τὴν άμφάνισή του στήν άμμουδιά κι' ένας ναύτης.

Ὁ μικρός Τοτούλης πού τὸν είδε πρώτος, άφήκε ξαφνικά τὰ παίχινιά του και σπερφόμενος πρὸς τὴν μαμά του:

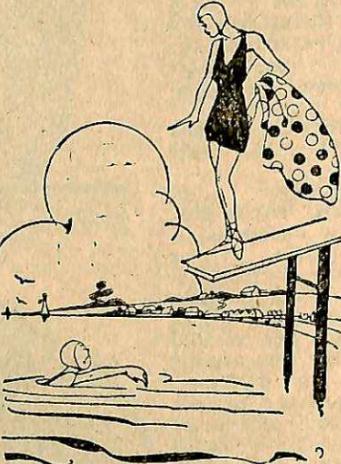
— Μαμά! Μαμά! για κόττα εκεί έναν θύρωπο πούδνα ντυμένος σαν τὸν Μάε με ένα κλαίον στο σχολείο...
ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

— Μὴν άνησυχῆσι Είναι τοῦ επάνω νοικάρη... πού χτυπᾶ διαρκῶς με τὸ πόδι του τὸ χρόνο τῆς μουσικῆς στὸ ραδιόφωνο.

ΤΟ ΕΜΠΟΔΙΟΝ

Ἐκείνη: Φύγε από δω, θάλακα! Δὲ βλέπεις πῶς μ' έμποδίζεις νὰ δουλέψω; Ἄ, με συγχωρεῖτε! Μείνετε! Μείνετε!.. Νόμιζα πὼς ήταν ὁ άνδρας μου...
ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΑΙΠΑΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Ἐκείνος: — Είδες, χρυσή μου; Ἐβφα και τὰ καθίσματα...
ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΑΙΠΑΤΗΣ

Ἐξυπνα 50%

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

Στὸ κουρείο:

Ὁ κουρέυς: — Ὁ κύριος έχει πολλὰ ὠραία μαλλιά. Μόνο πού θέλουν λίγο κόψιμο μιά καλή σαμπουάν, μιά φοριζιόν με Περαμείζαντερόλ και ένα ὠραίο ὄντουλάρισμα με λίγη μπριγιαντίνη...
Ὁ πελάτης: Εὐχαριστῶ: Θέλω νὰ με ξυρίσετε.

ΤΟ ΦΡΙΚΤΟΝ ΛΑΘΟΣ

Στὸ φαρμακείο:

Ὁ πελάτης: Ἐτοιμη ἢ ἀνάλυσι πὸ σὰς έφερα σήμερα τὸ πρωί;
Ὁ φαρμακοποιός: Ὅχι κύριε. Μὰς φέρατε νὰ ἀναλύσωμε ἄσπρο κρασί;
Ὁ πελάτης: Συμφωρά!.. Ἦπιαμε λοιπὸν χθὲς θράδου τὰ ὄδρα τοῦ Μπέμπη!

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

Στὸ σπίτι:

Ἐκείνος (πού διαβάζει ένα βιβλίο): Ὅταν πεθάνουμε, ἢ ψυχὴ και υπαίει στὸ σῶμα ενός ζῴου.
Ἐκείνη: Ὁ! Ἐσὺ δέν έχεις άνάγκη νὰ πεθάνης γι' αὐτό.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΥΚΟΛΟ

Στὸν ἡλεκτρικό:

Ὁ ὀδηγός: Πηγαίνετε στήν Καλλιθέα; Μά σεις τῆς έχετε γυρισμένη τὴ ράχη!
Ὁ ἐπαρχιώτης: Τότε θὰ καθῆσω στὸ ἀπέναντι κάθισμα.

ΑΠΟΡΙΑ

Στὸ τηλέφωνο:

Ἡ φωνὴ (ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔκρο): Εἰδοποιήστε τὴν Κα Χ. ὅτι ὁ σύζυγός της είναι στὸ νοσοκομείο μας και πρόκειται νὰ τοῦ κόψουν τὸ πόδι.
Ὁ νέος ὑπηρέτης: Ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο, τὸ καλὸ ἢ τὸ ξύλινο;

ΑΔΥΝΑΤΟΝ!

Στὸν γιατρό:

Ὁ δόκτωρ: Ὅα καθῆσω μιά μέρα νὰ κάνω τὸν κατάλογο τῶν ανθρώπων πού έσωσα.
Ὁ φίλος του: Δέν θὰ τὸ κατορθώσῃς.

Ὁ δόκτωρ Χ: (φουσκώνοντας): Γιατί;
Ὁ φίλος του: Ἐξπρεπε νὰ κάνης τὸν κατάλογο ὄλων αὐτῶν πού δέν περιποιήθηκες!

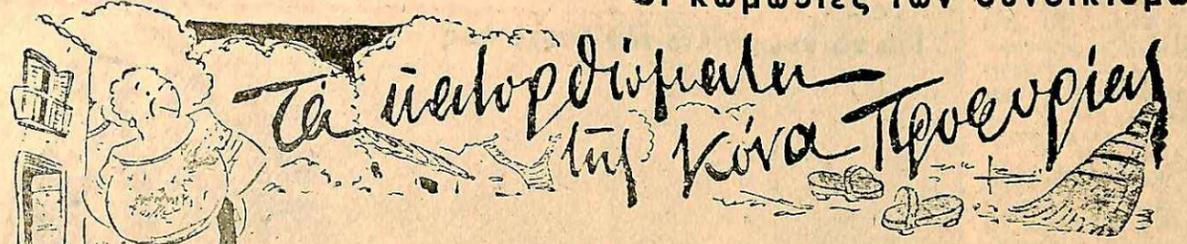
ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

Στὸ δικαστήριο:

Ὁ πρόεδρος: Κατηγορεῖσαι ὅτι έκλεψες δέκα ὀκάδες σανό. Γιατί τῶκα νες αὐτό;
Ὁ κατηγορούμενος: Πεινοῦσα κ. πρόεδρε.
Ὁ πρόεδρος: Τὰ συγχωρητήριά μου. Βλέπω ὅτι έχεις πολλὰ καλὴ ὄρεξη!

ΣΥΛΒΙΟΥ

Οί κωμωδίες τῶν συνοικισμῶν

Τὸ στοιχειό!

— Ἀ ΣΗΜΙΝΑ, καλὴ Ἀσημίνα δέν ἀκούς καλέ!;

Ἡ Προφουρία πρωί-πρωί σὴ κλωσε τὸν κόσμο ἀπὸ τὶς φωνές.
Ἡ πλαινὴ γειτόνισσα πετάχτηκε στήν πόρτα.

— Τί θές Προφουρία μου; Ἐδῶ μαί!
— Καλὴ χαρὰ σ' αὐτιά! Μὲ μπαμπάκι: τὰ βούλωσες χριστιανὴ μου; ξελαρυγιάστηκα νὰ φωνάζω.

— Καθούρνιζα καφέ στήν κουζίνα και δέν άκουσα, εἶπεν ἡ ἄλλη λίγο δυσαρεστημένη ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς Προφουρίας.
— Κάνε μου τὴ χάρη κι' ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ.

— Μιά στιγμή νὰ πλυθῶ κι' έρχομαι.
Ἡ Σουλτάνα εἶπε σιγὰ στὴ μητέρα της:
— Μὴν τῆνε προσβάλῃς τὴ γυναίκα μαμά.

Ἡ Προφουρία γούρωσε τὰ μάτια της:
— Για νὰ σοῦ πῶ κόρη μου! Νὰ μὴν φουτρώνης ἐκεῖ πού δὲ σε σπέρνουνε. Τ' ἀκούς;!

— Καλά, εἶπε ἡ καυμένη ἢ Σουλτάνα. Ἐγὼ τῶπα για νὰ μὴν πιαστῆς πάλι.
— Ἐγὼ θὰ πῶ τὸ σωστὸ κι' ἄς με κρεμάσουνε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἤρθε ἡ Ἀσημίνα μιά μεσοκόπη γυναικοῦλα κοντὴ και πσ χουλή.
— Νάμα Προφουρία μου.
— Κάτσε. Ἐγὼ νὰ σοῦ κάνω παράπονα.

— Τί μοῦ λές! Μπᾶς και σὲ πειράζανε τὰ παιδιά;
— Ὅχι μάτια μου. Ἀπὸ παιδιά εἶμαι συνηθισμένη. Ἡ γειτονία μας είναι γεμάτη παιδομάνι!

— Δέγε καλὴ και μ' έσκασες!
Ἡ Προφουρία ξερόβηξε κι' εἶπε:
— Ἐγὼ ποτέ μου δέν ἤθλαψα γείτονα Ἀσημίνα μου, γι' αὐτὸ δὲ θέλω και νὰ με θλάψουνε..

Ἡ Ἀσημίνα ξεπετάχτηκε:
— Ποιὸς σ' έθλαψε Προφουρία μου; εἶπε, νὰ μοῦ τὸ πῆς.
— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ. Τὸ παναθῆρι τῆς κρεβάτοκάμαράς μου βλέπει στήν αὐλή σου, τὸ ξέρεις..

— Ἐ, λοιπόν;
— Τὸ λοιπὸν οἱ πάπιες σου είναι θάνατο. Μὲ τὰ πίτουρα και τῆς πεπονόσποφες πού τοὺς ρίχνεις νὰ φῶνε, γέμιζε τὸ σπίτι μας κουνούπια και μὰς τρώνε ζωντανές.

— Τί μοῦ λές καλέ;
— Αὐτὸ πού σοῦ λέω Ἀσημίνα μου. Ἐγὼ μάτια μου ὄβλη μέρα λατρεύομαι, θέλω νὰ ἠσυχᾶσω κομμάτι τὴ νύχτα. Λοιπὸν σὰ σε τρώνε οἱ σκνίπες, πὼς νὰ σφαλίξης μάτι;

— Μὰ εμεῖς δέν ἀνοίγουμε κανένα.
— Ἐσεῖς κερά μου μπορεῖ νάστε μαθημένοι; Μὰ ἐγὼ, οὔτε πάπιες ἤθερφα

ποτές, οὔτε στὰ Ταμπαχανά άνεθράφχα. Ἐνας κουνούπας νὰ με ταιμπισή πομένω άγρουνη ὄβλη τὴ νύχτα.
Ἡ γειτόνισσα στάθηκε σαν ντροπιασμένη.

— Τί νὰ κάνω Προφουρία μου πού τῆς θέλει ὁ άντρας μου, ἄλλοιῶς ἐγὼ πάπιες θάχα νὰ πλένω κουτσουλές νὰ φωνάζουνε σαν ὀβρείτες ἀσπίστρες ἀπὸ τὸ πρωί ὡς τὸ βράδυ.

— Νὰ τοῦ πῆς νὰ τῆς σφάζῃ γιατί δέν έχει ἀνάγκη μάτια μου ὁ καθέννας νὰ μὴ μπορῆ νὰ σφαλίξῃ μάτι. Φτάνει ἡ ζέστη πού έχουμε ἀπὸ τὸ τζάκι τῆς Ἐστερ τῆς Μπουσαλιᾶς, φτάνει ὁ σκύλος τῆς Ἐφιγένειας πού γαυγίζει τὰ ζημεριόματα.

—Χριστιανοί, βοήθεια! Στοιχειό.

Μὰ ὄχι, δὲ και πάπιες! Καλὴ πού εἶμαστε; Στὴν Ἄγια Ἄννα, για στὸ τσάι τοῦ Τσαϊρή Μπαζέ;!

Ἡ Ἀσημίνα έφυγε ἀφοῦ ὑποσέθηκε νὰ τὰ πῆ στον άντρα της.
— Ἀκούς ἐκεῖ, εἶπε στήν κόρη της ἡ Προφουρία, νὰ μ' έχουνε ὄβνια ἀπὸ τὴν άγρουνη με τῆς πάπιες! Μὴ χειρότερα Χριστιανοί μου!

Τὸ βράδυ ἡ Προφουρία εἶπε στὸ τραπέζι στὸ γαμπρὸ και στήν κόρη της.
— Ἀκούτε μωρὰ παιδιά. Ἦσουλίστηκα μιά δουλειά. Ἄντις νὰ κοιμηθῶ πάλι στήν κάμαρά μου και νάχω ξενύχτι με τῆς κουνούπια, θὰ πάω στήν ταρατσα νὰ στρώσω. Ἐχει φουὰ και δέν πιστεύω νὰ με ταιμπουνε.

Και σὲ λίγο πῆρε τὸ στρώμα της κι' ἀνέβηκε στήν ταρατσα τοῦ σπιτιοῦ.
Παραμέρισε στὴ γωνιά δυὸ τρεῖς γλάστρες, ἄπλωσε ένα τσοῦλι για νὰ ρίξῃ τὸ στρώμα της επάνω, κι' έτοιμασε καλά τὸ κρεβάτι της.

Κρεβάτιχες κι' έφόρεσε μιά μακροῦ τουκαμίσα νυχτικιά, σκουφάθηκε μ' ένα ἄσπρο τσεπέρι, πῆρε και τὸ κανάτι για τὸ κρύο νερὸ κι' έπήγε νὰ πῆση.

— Ἄχ! εἶπε, χαρὰ θεοῦ θὰ κοιμηθῶ ἀπόψε.

Δόξα σοι Χριστέ μου! Θαρρῶ πὼς θρίσκουαι κάτω ἀπὸ τὰ σιγούτια τοῦ Προφήτῃ Ἡλία.

Κουρασμένη και άγρουνη ὅπως ἦταν έπιασε σὲ βαθὺ ὕπνο.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα τῆς φάνηκε πὼς άκουσε κάποιο βογγητό.

— Μὴ χειρότερα, φιθύρισε, και σταυροκοπήθηκε και γύρισε ἀπὸ τ' ἄλλο πλευρὸ.

Σὲ λίγο ἄλλο βογγητὸ πιδ δυνατὸ, σαν σκυλι πού μουγγρίζει τὴν ὥρα πού δαγκάνει τὸ κόκκαλο.

Ἄγριεύτηκε και κουκουλώθηκε με τὸ σεντόνι.

— Ἐλα Θεέ μου, εἶπε, σὲ καλὸ μου! Ἄλλὰ τὸ μουγκρητὸ δέν έπαψε. Ἀπ' ἐναντίας άρχισε νὰ γίνεται τακτικό, στωτὸ, και παρατραβηγμένο.

Σηκώθηκε, γιατί ἦταν ἀδύνατο νὰ κλείσῃ μάτι.

— Καλὴ γλύτωσα ἀπὸ τῆς πάπιες, εἶπε, για νὰ μπλέξω μ' ἄλλες συφορές!.. Ἦταν έτοιμη νὰ πάρῃ τὰ στρώματα και νὰ κατέβῃ στήν κάμαρα. Ἄλλὰ ἤθελε νὰ εξακριβώσῃ τὴ συμβαίνει.

Πλησίασε τὸ πεζούλι τῆς πλαινῆς ταρατσας κι' εἶδε ένα κρεβάτοκακι, μ' ένα πανι στήν τέντα ἀπὸ πάνω και τριγύρω κρεμασμένα σεντόνια και πανιά για κουνούπια.

Ἀπὸ κεῖ μέσα έβγαίνε τὸ ρουχαλιτό. Κάποιος κοιμῶταν στήν πλαινὴ ταρατσα και ρουγάλιζε πὼς δυνατὰ.

Τῆς ἤλθε νὰ βάλῃ τὶς φωνές. Μὰ νὰ σηκῶσῃ τὸν κόσμο στὸ πόδι νυχτικίτικο; Ἐπειτα φοβότανε νὰ μὴν τρομάξῃ κι' ἡ κόρη της ἢ Σουλτάνα πού ἦταν πέντε μηνῶν.

Τί νὰ κάνῃ; Πῆρε δυὸ πετραδάκια και τὰ ξορῖξε στήν κουνουπιέρα.

Τοῦ κάκου. Τὸ ρουχαλιτό ἦταν έντονο, δυνατὸ, σαν βουητὸ μέσα ἀπὸ πηγάδι.

— Καλὴ Χριστάκι μου, ἐγὼ σὲ σταύρωσα! εἶπεν ἡ Προφουρία. Κανέννας μεθυσμένος θὰ κοιμηταί..

Μὰ πάλι ποιός; Ἦξερε πὼς τὸ πλαινὸ σπίτι ἦτανε τῆς Λοζάντρας τῆς Καλαμάτας πού καθύναμε με μιά ξαδέρφη της τῆς Μαρίας τῆς Μυτιληνιά.

Ἄρχισε νὰ φωνάζῃ σιγὰ-σιγὰ:
— Λοζάντρα, καλὴ Λοζάντρα!

Τὸ ρουχαλιτὸ εξακολουθοῦσε νὰ κρατᾶ τὸ ἴσο.

— Ἦβοι καλέ, χαρὰς τὸν ὕπνο! Φιθύρισε φρενιασμένη.

Τότε τῆς ἤρθε μιά σκέψη. Εἶδε τὸ κανάτι πλάι της, τὸ ἄρπαξε θυμωμένη ὅπως ἦτανε και τὸ ἄδειασε κούσ-κρῶ στὸ κρεβάτι τῆς πλαινῆς ταρατσας.

Μιά στιγμὴν ἄκούστηκε, και μιά κοπέλλα μελαχροινὴ πετάχτηκε με τὸ ὄνομα ὀρθὴ μπροστά της. ἡ Μαρία.

Μυτιληνιά. Μόλις είδε την Προφύρα σκουφωμένη, με το κάταστρο νωχτικό, έβαλε άγριες φωνές:

— Παναγιά μου ένα στοιχειό!

Και θρομένη όπως ήτανε κατέβηκε τη σκάλα και βγήκε στο δρόμο και ξεφώνιζε:

— Χριστιανοί βοήθεια! Στοιχειό!

Από τα παράθυρα τις πόρτες, τις αιάλες, βγήκαν όλοι με τα νυχτικά τους.

Η Προφύρα κατέβηκε με τρόπο στην κάμαρά της κι' είπε στην κόρη της.

— Μη τρουάτζης.

Είν' αυτή η Μαρία ή Μυτιληνιά που την έκανα λούτσα με το κουμάρι γιατί ρουχάλιζε κακό χέρονο νάχη σάν μεθυσμένος σείσας.

Και με πήρε για στοιχειό. Το ναύτη το γαδουκλούτση δέν πήνε φοβούτανε με τ' άσπασ το βόδου. έμένα με φοβήθηκε ή σουρουκλειέ. ή άλλονα τοδ μουράνιου τοδ Πλουμαριού!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Μιά άγγλική ιστορία

Ο νεαρός και απένταρος Τόμυ, είναι τρομερά έρωτευμένος με την κόρη του πλουσίου μυλωνά Σάμ. Θαρραλέες όπως ήταν, πηγαίνει και βρίσκει τον μικρό Σάμ και του λέγει με ένθουσιασμό:

— Κόριε, λαβάρνα την τιμήν και την ελευθερίαν να σάς πώ ότι ή κόρη σας είναι ή μόνη γυναίκα που άγαπώ ειλικρινά και ζητώ την άδειά σας να την κάω σύζυγό μου. Μπορώ για νατήρι της να πέσω και στο νερό και στή φωτιά και ή μόνη μου σκέψις είναι πως να την κάω εύτυχτή!

— Ένα λεπτό, νεαρέ μου, τον διέκοψε ο πλούσιος μυλωνάς. Θα σου δώσω ή κάποιον παροέγγησις. Έγώ δέν έχω καμιά κόρη.

— Δέν έχετε κόρη; τραύλισε κατάπληκτος ο απένταρος προικολήρας. "Α, διάβολε! Κι' έμένα υού είπαν πως έχετε!...

Γιά να γνωρίσετε τον έαυτό σας

Θυμώνετε εύκολα;

ήμερα θά ασχοληθούμε με ένα έλαττώμα πολύ μοντέρνο: τον θυμό.

Δέν θέλουμε μ' αυτό να ποδυίσι ο θυμός είναι έφεύρεσις σημερινή. Άπεναντίας, είναι πολύ παλιά ιστορία άφοδ' εθύμωσε κάποτε κι' αυτός ο καλός Θεός, και έδιωξε τους πρωτοπλάστas από τον Παράδεισο. Όπως όμως έγιναν τα νεύρα των ανθρώπων μεταπολεμικώς, θυμώνουμε σήμερα πολύ συχνότερα από άλλοτε και για λόγους πολύ πιο άνοήτους και άσημαντους. Λίγοι είναι οι άνθρωποι που μπορούν να εξοργίζονται και να παραφέρονται σε ώριμμένες μόνον περιστάσεις. Έσεις άναγνώσταί μας, σε πιά κατηγορία βρίσκεσθε;

Θά σάς βοηθήσει ο παρακάτω πίναξ και να τó βρήτε. Συμβουλευθήτε τον και σημειώστε στην διπλανή του κενή στήλη και απέναντι σε κάθε έρώτημα, ένα 2 αν ή απάντησίς σας είναι «ναί», άδίστακτο, ένα 1 αν απαντάτε με άμφιβολία.

Όταν δοκιμάζετε μιá ισχυρά αντίδραση διαπιστώνετε ταυτοχρόνως και ώριμμένες φυσιολογικές διαταραχές, όπως: κοκκίνισμα, γλωμάδα, τρεμούλα κλπ.; ..

Όταν εξαπτεσθε, χτυπάτε εύκολα τις πόρτες πίσω σας, ή σπάνετε κανένα πιάτο ή σπάζετε χαρτιά; ..

Μπορείτε ν' άκούσετε μιá παρατήρηση χωρίς να καταληφθήτε από την επιθυμία να σταγγαλίσετε αυτόν που σάς την κάνει, ή να ευχηθήτε τó κακό του; ..

Όταν ήσασταν παιδί, θυμώνατε με τó παραμικρό; ..

Στό έστιατόριο, τρακώνασθε συχνά με τó γκαρσόνι για τόν άλφα ή θήτα λόγον; ..

Όταν διαβάζετε στην εφημερίδα σας ειδήσεις που δέν σάς άρέσουν καταξανίστασθε ύψηλοφώνως και υπά άζέστε με την εποχή σας, ή με την πορεία των γεγονότων; ..

Όταν παίρνετε μέρος σε κανένα παιγνίδι, σάς παρατηρούν συχνά ότι είσθε ένας καλός συμπαικτης; ..

Αν κανείς σάς σπώξη σάν δρόμο, ή πρώτη σας σκέψις είναι να τόν βρίζετε; ..

Αν κανένα μικρό παιδί ή κανένα κατοικίδιο ζωο κανή καμιά άταξία τó τιμωρείτε άμέσως διά χειροδικίας; ..

Αν σε καμιά συζήτηση κάποιος δέν συμφωνή μαζί σας, σάς έρχεται άμέσως ή επιθυμία να τόν κακομεταχειρισθήτε, ή του γυρίζετε τή ράχη, λέγοντας πως είναι «έννας θλάκας»; ..

Αν τóχη και διευθύνετε προσωπικόν, παραφέρεσθε μέχρι τού σημείου να άπολύετε άμέσως κάποιον, γιατί έκανε μιá άπροσεξία; ..

Αν πονέσετε εξ' άπροσεξίας σας ή αν δέν κατορθώνετε να βρήτε αυτό που ζητάτε, άρχίζετε να γκρινιάζετε, να τραδάτε νευρικά τά συρτάρια, ή να κλεινέτε με δύναμη τις πόρτες της ντουλάπας; ..

Έχετε γράψει καμιά φορά κανένα ύβριστικό ή άδικο γράμμα υπό τó κράτος τού θυμού; ..

Όταν κανένας σε κανέναν παραπήρησις, έστω και δικαίως, παραφέρεσθε με χρι τού σημείου να τού άπυθύνετε λόγους που να τόν πληγώνουν; ..

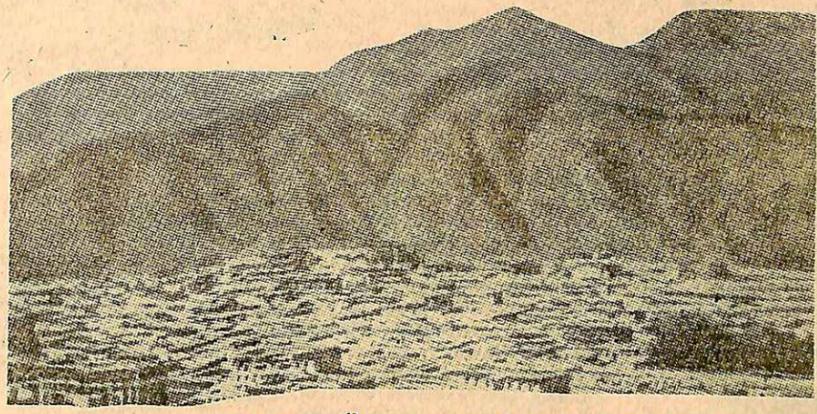
δηλ. «ίσως» και ένα U αν πήρε «ωχι» κατηγορηματικό. Άθοροίστε κατόπι τους αριθμούς αυτούς και αν βρήτε άθροισμα παραπάνω από 24 ή κατάστασις... είναι πολύ σοβαρά. Πρέπει να σπεύσετε να διορθωθήτε.

Αν βρήτε μεταξύ 24 και 16 τά πράγματα δέν είναι και τóσο σοβαρά, πάντως όμως, επιβάλλονται μέτρα.

Αν είναι μεταξύ 15 και 9 είσθε λίγο ζωηρός αλλά με λίγη καλή θέληση θά τας περάση.

Έτελος αν βρήτε κάτω από 9 είσθε ύποκοφρός.

Στήν μυστηριώδη χώρα τού Θιβέτ

Λάσα, ή άπροσπέλαστη πρωτεύουσα τού Θιβέτ

Ο νέος Νταλάϊ - Λάμα ... στην κληρωτίδα!

ΠΕΡΙ τά τέλη τού τρέχοντος μηνός, θα διαξαχθή στή μυστηριώδη και άπροσπελαστη για τους λευκούς χώρα τού Θιβέτ μιá παραξενή κλήρωσις, που έρχεται να μαρτυρησι για μιάν ακόμη φορά, ότι όλα τά πραγματά που γίνονται στή μακρυνή έκείνη άσιατική χώρα, είναι παράξενα και μυστηριώδη.

Από την κλήρωσις αυτή θά κριθή ποιό από τά τρία ύποδειχθέντα παιδάκια των πέντε χρονών, θά άνακηρυχθή Νταλάϊ - Λάμας, άνωτάτος δηλαδή άρχων και άρχισεύς τού Θιβέτ.

Τά όνόματα των 3 ύποψηφίων πνευματικών αρχηγών τού Θιβέτ θα τοποθετηθούν σε μιá χρυσή κάλλη και θα τραχηθούν στή τύχη. Έκείνος δέ που θά ευνοηθή από την τύχη και θ' άνακηρυχθή «Σεβάσμιος Όθσαυρός τού Όκσανού» θά είναι ο δέκατος τρίτος Νταλάϊ - Λάμα.

Ο δωδέκατος Νταλάϊ - Λάμα πέθανε στή Λάσα, την πρωτεύουσα τού Θιβέτ, στις 17 Δεκεμβρίου 1933, έκτοτε δέ, οι πολιτικές έπιρροές τού Θιβέτ, σής Κίνας και τής Άγγλίας έργάζονταν πρυστωδώς και με όλη τή δυνατή σκοτεινότητα, για να εξασφαλίσουν την κυριαρχία στή μακρυνή αυτή χώρα τού ύψηλού όροπεδίου, τó όποιον οι άνθρωποι τής Άπω Άνατολής, με τή γνωστή προμώδη φρασσιολογία τους ονομάζουν «Στέγη τού Κόσμου». Η κάθε μιá από τις τρεις αυτές συναγωνιζόμενες χώρες έλπίζει να εξασκήση την έπιρροή της μέσον τού νέου Νταλάϊ - Λάμα ή μάλλον μέσον τού περιβάλλοντός του.

Οι τρεις μικροί ύποψήφιοι άπέκτησαν δικαιώματα συμμετοχής στήν εκλογή από την ώρα που γεννήθηκαν. Και πότε γεννήθηκαν; Την ώρα άκριβώς που πέθανε ο προηγούμενος Νταλάϊ - Λάμα. Οι κάτοικοι τού Θιβέτ πιστεύουν ότι έφόσον ο Νταλάϊ - Λάμα είναι άθάνατος, εύθις μόλις κλείση τά μάτια για πάντα, μετενσαρκώνεται μαζί με όλες τις άρετές του στο σώμα ενός από τά παιδιά που γεννιούνται κείνη τή στιγμή. Έπί πέντε όλόκληρα χρόνια, οι λάμα τού Θιβέτ (ιερείς) δέν έκαναν τίποτε άλλο, παρά να περιτρέχουν τις έπαρχίες τού Θιβέτ και τις γειτονικές έπαρχίες τής Κίνας, για να εξακριβώσουν ποιό παιδί γεννήθηκε την ώρα τού άπροσωριού θανάτου τού Νταλάϊ - Λάμα, ώστε ν' άνακηρυχθή στή θέση του Ζωντανός Βούδας. Ο τίτλος τού Νταλάϊ - Λάμα χρονονογείται από τού 1576 και τó σημερινό σύστημα τής εκλογής καθιερώθηκε από τόν αυτοκράτορα τής Κίνας κατά τó 1782.

Θεωρητικώς, τά όνόματα των νεαρών ύποψηφίων χαράσσονται πάνω σε σιδερένιες πλάκες, τις οποίες οι λάμα ρίχνουν στα γαλήνια νερά μιās ίσρας λίμνης. Η

εκλογή τού ούρανού εκδηλώνεται στους αγίους ανθρώπους, όταν ή μιá από τις πλάκες αυτές άνεσθή και σταθή ως εκ θαύματος στήν έπιφάνεια τού νερού. Στήν πραγματικότητα, όμως, τά όνόματα γράφονται με κινέζικα ή με θιβετιανά γράμματα πάνω σε τετράγωνα κομμάτια από ριζόχαρτο και ρίχνονται μέσα στή χρυσή κάλλη, από την όποιαν ένας λάμας τραβάει ένα χαρτί στήν τύχη.

Ο προηγούμενος Νταλάϊ - Λάμα που θα είλεψε στο Θιβέτ επί είκοσι πέντε όλόκληρα χρόνια, εξελέγη κατόπιν μιās οπτασίας ενός μεγάλου λάμα, ο όποιος είπε δέν ν' άντανακλάται πάνω στα νερά τής λίμνης τού μοναστηριού τού Γκαλνταν, τó μέρος όπου βρισκόταν ή νέα ενσαρκωσις τού Βούδα. Τα πρώτα χρόνια τής βασιλείας του ύψηζαν ύψηλές και όταν μιá κινεζική άποστολή που ήθελε να τόν ανατρέψη, κατέλαβε τή Λάσα, ο Νταλάϊ - Λάμα άναγκάσθηκε να καταφύγη στις Άγγλικές Ίνδιες, όπου έμεινε εξόριστος επί δύο όλόκληρα χρόνια.

Έκτοτε, έγινε γνωστός για τή συμπάθεια που έδειξε απέναντι τής Άγγλίας και κινέζικης άποστολής τού Θιβέτ σαν κριτής τελείως άνεξάρτητος από την Κίνα, καιτοι ή τελευταία εξακολουθεί να διεκδικεί άκόμα δικαιώματα ύψηλής κυριαρχίας επί των θιβετιανών όροπεδίων.

Η Κίνα, μέχρι τού 1924, εξασκούσε μεγάλη έπιρροή στο Θιβέτ, γιατί είχε τας συμπαθείας τού Πάνσαν Λάμα, ο όποιος έμιοιάζετο εξ' ίσου την πνευματική κυριαρχία με τόν Νταλάϊ - Λάμα. Στα 1924, όμως, ο Ζωντανός Βούδας έδιωξε από τó Θιβέτ τόν Πάνσαν Λάμα ο όποιος κατέφυγε στήν Κίνα, γενόμενος δεχτός με άνοικτά άγκάλας και τιμηθείς με γενναία έπιχορήγησι από την δημοκρατική κυβένηση. Τή στιγμή άκριβώς που ή έν λόγω κυβένησις έαγεδίαζε να επαναφέρη θριαμβουσικώς τόν προστατευόμενον της στο Θιβέτ, ο Πάνσαν Λάμα πέθανε, ματαιώσας έτσι τις πολιτικές βλέψεις τής Κίνας.

Αιόδοχος τού Πάνσαν Λάμα δέν έχει διορισθή άκόμα και συνεπώς οι έπιτροποι τού νεαρού Νταλάϊ - Λάμα που θά εκλεγθή θα είναι πανίσχυροι και θα ευνοήσουν κατά βούλησιν, είτε τó προστακτοράτον τής Κίνας είτε τó προστακτοράτον τής Άγγλίας, καθορίζοντας ελευθέρως την πολιτική τους.

Από τις Άγγλικές Ίνδιες μέχρι τή Λάσα, την πρωτεύουσα τού Θιβέτ, ο δρόμος είναι καλός και τó ταξίδι σχετικά άνετο. Για να πάη, όμως, κανείς στή Λάσα από την Κίνα, χρειάζονται όλόκληροι μήνες πορείας. Έτσι, όλοι οι προσκυνητάι που θέλουν να πάνε στο Θιβέτ, για να παρακολουθήσουν τις τελετές τής άναγορεύσεως τού τού νέου Νταλάϊ - Λάμα προσκομούν τόν δρόμο μέσον Ίνδιών, πράγμα που έπιτρέπει στους Άγγλους να εξασκούν άυστηρότατον έλεγchon επί όλων των εισερχόμενων και εξερχόμενων, προστατεύοντας έτσι τους κυρίους της Λάσα από δυσμενείς έπιρροάς.

Η Άγγλία και ή Κίνα, λοιπόν, περιμένουν με άγωνία τά άποτελέσματα τής παραξενής λοταρίας που θα άρση τόν καινούργιον Ζωντανό Βούδα και τή φατρία που θά εξασκήση την εξουσία μέχρι τής ενθλικωσέως του.

Τό ενδιαφέρον που δείχνουν οι δύο αυτές δυνάμεις για μιá χώρα χαμένη στήν κορυφή τού κόσμου μπορεί να φανή έκπληκτικό. Θα φανή, όμως, έκπληκτικό μονάχα σε κείνους που δέν ξέρουν ότι οι λάμα των ύψηλών όροπεδίων τού Θιβέτ εξακολουθόν βαθεία θρησκευτική και πολιτική έπιρροή επί των αναριθμητών εκατόν τής θρησκείας των, που είναι διασκορπισμένοι σ' όλες τις Ίνδιες και σ' όλες τις κινέζικες έπαρχίες...

ΤΖΑΝ ΓΚΟΕΤΕ

Πεταλούδες... υπερωκεάνειοι!

Θεωρούμε συνήθως την πεταλούδα ως τó πιο τρυφερό και τó πιο ποιητικό από τά ιπτάμενα όντα. Και όμως δέν είναι έτσι. Οι ύπαρξούλες αυτές μπορούν να πραγματοποιήσουν αληθινά, άεσθητικά θαύματα! Πολλοί στην Εύρωπή γνωρίζουν ότι εκατοντάδες μιá πεταλούδες διαπλέουν τó στενο τής Μάνγης και περνούν από τή Γαλλία στην Άγγλία. Πολύς φορές όμως οι πεταλούδες διαλέγουν και μακρυνότερα ταξίδια. Έτσι διάφοροι έντομολόγοι έτυχε να συναντήσουν στις Άζόρας Νήσους, στις Καναρίους Νήσους, στην Άφρικανική άκτή άκόμα, πεταλούδες τής Βραζιλίας, οι όποιες είχαν φθάσει εκεί πετώντας επάνω από τού Όκσανού.

Τά προηγούμενα

Ο Πύργος της Καταιγίδος ανήκει στην οικογένεια των Έρυσόου και βρίσκεται σε υιά όρεινη περιφέρεια του Γιορκόαϊρ. Είναι χτισμένος στην κορυφή ενός γυμνού βράχου, κι' ο αέρας, που σφυρίζει διαρκώς εκεί πάνω παράξενα και πένθημα, σου δίνει την εντύπωση της καταιγίδος. Από εκεί πήρε κι' ο πύργος τ' όνομά του.

Μία μέρα, ο γέρω-Έρυσόου επιστρέφοντας από κάποιο ταξίδι έφερε μαζί του και ένα μικρό παιδί, μαύρο, κουρελιάρικο και θρώμικο. Τό είχε βρή εγκαταλειμμένο και νηστικό στο Λίβερπουλ και τό λυπήθηκε. "Όλοι δέχθηκαν με φανερό έχθρότητα τό άπόροπτο αυτό δώρο, και περισσότερο άπ' όλους τά δυο μικρά παιδιά του πυργοδεσπότη: ή Κάτου πού ήταν λίγο μικρότερη από τον απαρσίακτον και ο Ρότζερ. Τό παιδί υιοθετήθηκε παρά ταύτα από τον γέρω-Έρυσόου πού τούδωκε και τ' όνομα ενός αγοριού του πού είχε πεθάνει: Χήθκλιφ.

Με τον καιρό, ή αντίπαθεια πού έννοιώθε ή Κάτου για τον μικρό άγνωστο αδελφό, μετεβλήθη σε συμπάθεια μέχρι του σημείου να μήν υποχρή πιά ή μικρούλα να κάνει χωρίς την πασαά του νέου της φίλου. "Όσο μεγάλωνε όμως ο Ρότζερ, τόσο μεγάλωνε και τό μίσος του. Μετά τον θάνατο μάλλιστα του πατέρα του, μετεχειρίζετο τον Χήθκλιφ ως υπηρέτη και διν άσπρη ευκαιρία να μην τον προσβάλλη απροστά στη Κάτου, πού έξυκολουθούσε όμως, πάντα να τον αγαπά.

Ο Χήθκλιφ δεχόταν όλους τους έξουτελισμούς με έγκαρτέρηση και σιωπηλιά. "Ορκίσθηκε όμως, να έκδικηθή μια μέρα για όλα αυτά.

Τήν εποχή εκείνη, ο γυιός ενός γείτονα πυργοδεσπότη, ο Έντγκαρ Λίντον, ζήτησε την Κάτου σε γάμο, κι' αυτή δέχτηκε.

"Όταν τό έμαθε ο Χήθκλιφ, τρελλός άπ' την άπελπισία έφυγε άπ' τον Πύργο χωρίς να πη σε κανένα τίποτα κι' έγινε άφαντος.

"Έπειτα από χρόνια, ή Κάτου παντρεύτηκε τον Έντγκαρ Λίντον. Κι' ή ζωή σαινόταν να τους μειδιά, όταν κάποιο βράδυ επέστρεψε ξαφνικά ο Χήθκλιφ, ένας Χήθκλιφ όμως τελείως άλλαγμένος. "Η έκφρασις κι' ή αποφασιστικότητα των γραμμηριστικών του φανεώνοναν ένα πρόσωπο γεμάτο θέληση κι' έξυπνάδα, πού δεν όμοιζε σε τίποτα τον παλιόν άνθρωπο. Καί μόνο, κάτω από τά παχειά φρύδια και τά ήμίκλειστα πάντα μάτια έ-

λαμπε τό ίδιο παλιό θέλημα, γεμάτο σκληρότητα.

"Η Κάτου πήγε να τρελλαθή από τη γαρά της. Καί μολοντί ο Λίντον δεν είδε με καλό μάτι τον παλιό αλήτη, όπως τον όνόμαζε στο παρελθόν, αναγκάστηκε να κρύψη την δυσάρεστιά του για γατήρι της γυναίκας του.

"Η αδελφή όμως του κ. Λίντον, ή "Ιζαμπελ, έρωτεύεται τον Χήθκλιφ. Έξομολογείται τό αισθητά της στην Κάτου, κι' αυτή άρχίζει να ζηλεύει και να την μισή.

5ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12ον

ΜΑΥΡΑ ΝΕΦΗ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

ΟΤΑΝ ο Χήθκλιφ ξαναφάνηκε στο Τρούσκρορς Γκράντζ, ή δεσποινίς βρισκόταν στον κήπο κι' έδινε τροφή στα περιστερία μας. "Έπί τρεις μήνες δεν εί-

"Ένα συγκλονιστικό ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ τής Άγγλικής φιλολογίας υπό ΕΜΙΛΥ ΜΠΡΟΝΤΕ

χε ανταλλάξει ούτε μια λέξη με την νύφη της.

Μόλις εκείνος την είδε, τό βλέμμα του έπεσε έρευνητικά πάνω στην πρόσωψη του σπιτιού, για να δη μήπως κανείς τον παρακολουθούσε. "Εγώ έτυχε ναμαι κοντά στο παράθυρο της κουζίνας, αλλά πρόφρασα να τραβηχτώ για να μη με ίδή.

Τότε ο Χήθκλιφ δρασκέλισε την εισοδο, πλησίασε την "Ιζαμπελ και της είπε κάτι. "Εκείνη φάνηκε να στενοχωρήθηκε και έκαμε να φύγη. Για να την έμποδισή, της έπιασε τό χέρι. "Η "Ιζαμπελ έστρεψε τό πρόσωπο από την άλλη μεριά: φαίνεται ότι εκείνος της έκανε κάποια έρώτηση, κι' αυτή άρνιόταν να άπαντήση. Τότε ο Χήθκλιφ έβριξε πάλι ένα βιαστικό βλέμμα στο σπίτι, και νομίζοντας ότι κανείς δεν τον έδλεπε, τόλμησε να την φίληση.

Δέν μόρεσα να συγκρατηθώ

δειλός όσο τον έλεγε. "Ωρμησε εναντίον του, τούδωσε μια γροθιά, κι' έπειτα, ανοίγοντας τό παράθυρο, πήδησε έξω, για να επιστρέψη και πάλι στην πόρτα.

"Φύγε τώρα! Έκαμε ή Κάτου στον Χήθκλιφ. Φύγε πριν επιστρέψη με τους ανθρώπους του.

"Εκείνος δίστασε ένα λεπτό. Στο τέλος αποφάσισε να άποφύγη μια σύρραξη με τους υπηρέτες. "Έπιασε τή κλειδαριά και, με μία στροφή,

την πέταξε. "Ανοιξε έπειτα την πόρτα και σπρώχνοντας τους δυο υπηρέτες πού περιμέναν πάντα έξω, έφυγε.

"Η Κάτου άποσύρθηκε στο δωμάτιό της, κι' έπειδή δεν φάνηκε την ώρα του γεύματος, πήγα να την ρωτήσω αν ήθελε να τής πάω να φάγη τίποτα. "Όχι!" μου άπάντησε κατηγορηματικά. Την ίδια άπάντηση έλαβα και τό άπόγευμα και τό βράδυ. Κι' ούτε την επομένη μέρα βγήκε

σία σας όμως άποτελεί ένα δηλητήριο πού μπορεί να μολύνη και τους πιδ ήθικούς. Για τον λόγο αυτό, και για ν' άποφύγω χειρότερες συνέπειες, σας παρακαλώ να φύγετε άμέσως και να μη ξαναπατήσετε εδώ. Σας δίδω τρία λεπτά προθεσμία.

"Ο Χήθκλιφ κύτταζε ειρωνικά τον αντίπαλό του άπ' την κορυφή ως τά πόδια:

"Κάτου, είπε, τό άρνάκι σου άπειλει σά λέων. "Έχει φαίνεται διάθε-

τρελλή! Κι' αν πιστεύς ότι θα με παρηγορήσης με γλυκόλογα, είσοι άνόνη! Κι' αν έχης ιδέα ότι θα πονώ, χωρίς να έκδικηθώ, άπαύσασ! Θα σε πείσω πολύ σύντομα περί του αντίθετου. Προς τό παρόν, θα σε παρακαλέσω να μην άνακατώνεσαι στις δικές μου δουλειές!

"Τρελλάθηκες, Χήθκλιφ, φώναξε με άπόγνωση ή Κάτου. Σου φέρθηκα σατανικά; Και θέλεις να έκδικηθής; Με ποιόν τρόπο; Και πότε σου φέρθηκα σατανικά;

"Δέν θέλω να έκδικηθώ εναντίον του, άπάντησε ο Χήθκλιφ. Την έκδικησή μου θα την ύποστούν άλλοι. "Αλλά δεν έχω άνάγκη των συμβουλών σου. "Αν πιστεύα ότι πράγματι θέλεις να παντρευθώ την "Ιζαμπελ, θα προτιμούσα ν' αυτοκτονήσω.

"Η συζητήσις διακόπηκε. "Η κυρία Λίντον κάθησε κοντά στη φωτιά, έτρεμε δλόκληρη. "Εκείνος, όρθιος, με τά χέρια σταυρωμένα, φαίνόταν άπορροφημένος σε βαθείς σατανικούς στοχασμούς.

Τους άφησα σ' αυτή την κατάσταση, και πήγα να βρώ τον κύριό μου, πού άναρωτιόταν για ποιό λόγο έμεινε τόσον ώρα κάτω ή Κάτου. Δέν μόρεσα να κρατηθώ και τού διηγήθηκα με λίγα λόγια τό έπεισόδιο.

"Αυτό είναι άχαρακτήριστο! φώναξε. Φταίει και ή Κάτου που καταδέχεται ναχη σχέσεις με τέτοιους ανθρώπους. Και μ' αναγκάζει να τους άνέχωμαι κι' εγώ. Φώναξέ μου δυο ανθρώπους από την ύπηρεσία, Νέλλη. Δέν μπορεί να ύποφέρω περισσότερο αυτή την κατάσταση.

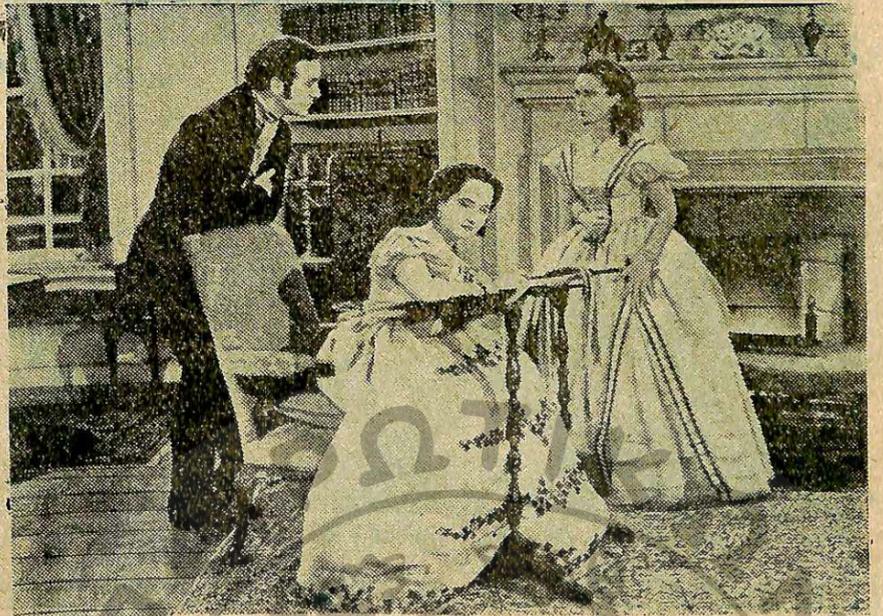
Κατέβηκε κάτω είπε στους υπηρέτες να περιμένουν έξω στον διάδρομο και μπήκε στην κουζίνα, όπου τον άκούούθησα.

"Τι ναι αυτά; είπε στην Κάτου, χωρίς να ρίξη ένα βλέμμα στον Χήθκλιφ. Πώς μπορείς να μένης εδώ, έπειτα από όσα σου είπα αυτός ο γελοίος; Φαίνεται πως είσαι συνησμένη με τους τρόπους του και δεν σου κάνει εντύπωση. "Ωστόσο, μη νομίζης πως μπορώ να συνηθίσω κι' εγώ.

"Μήπως κρυφάκουες στην πόρτα, Έντγκαρ; ρώτησε ή Κάτου γεμάτη περιφρόνηση και θυμό.

"Ο Χήθκλιφ κάγχασε στα λόγια αυτά, για να άποτρέψη την προσοχή του Λίντον από την γυναίκα του. Και τό έπέτυχε. "Αλλά ο Λίντον ήταν άποφασισμένος να μη έπιτρέψη στον εαυτό του να παραφερθή.

"Υπήρξα πολύ άνεκτικός για σάς μέχρι σήμερα, κύριε! είπε ήρεμα: όχι γιατί άγνοούσα τον εύτελή χαρακτήρα σας, αλλά γιατί δεν σας θεωρούσα τελείως ύπεύθυνο γ' αυτόν. "Έξ άλλου, ή Κάτου έπιθυμούσε τις σχέσεις σας, κι' εγώ τό άνεχόμουν αυτό... άνόητος. "Η παρου-

"Η Κάτου (καθισμένη), ή "Ιζαμπελ κι' ο Χήθκλιφ, σε μια σκηνή του δωμάτιου φίλου.

ση να αντιμετώπισή τις γροθιές μου.

"Ο κ. Λίντον μου έκαμε νόημα να φωνάσω τους υπηρέτες. "Η Κάτου όμως, πού είχε τον νου της σε μάς, κι' ύποψιαζόταν κάτι τέτοιο, ώρμησε στην πόρτα, μ' άπόθησε βία και κλεισε με τό κλειδί.

"Ωραία! είπε στον άντρα της. Μόνον οι ήρωισμοί μας λείπουν τώρα. "Έχε όμως ύπ' όφιν σου ότι θα προτιμούνα να καταπιώ τό κλειδί, παρά να σου τό δώσω.

"Ο Λίντον αισθάνθηκε τόση ντροπή σ' αυτά τά λόγια, και τόση σύγχυση, πού άσχις να τρέμη.

"Σου εύχομαι κάθε εύτυχία μ' αυτό τον δειλό, είπε ο Χήθκλιφ στη φίλη του. Και σε συγχαίρω για τον άνθρωπο πού προτιμήσας από μένα! Δέν κατοδέχομαι να τον χτυπήσω με τη γροθιά μου, μα αισθάνομαι όμως εύχάριστη να τού δώσω μια κλωτσιά.

"Ο Λίντον όμως δεν ήταν τόσο

από τό δωμάτιό της. "Ο κ. Λίντον, έξ άλλου, κλείστηκε όλη τη ημέρα στη βιβλιοθήκη, και δεν ρώτησε τίποτα για τη γυναίκα του.

Την άλλη μέρα, ωστόσο, της έδηλωσε ότι αν έπέμενε στην άκατανόητη αυτή σχέση της με τον Χήθκλιφ, κάθε δεσμός μεταξύ των θα ήταν άδύνατος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13ον

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

Η μίς Λίντον περιπλανιόταν διαρκώς στο πάρκο, λυπημένη, σιωπηλή, σχεδόν πάντα σακρωσμένη. "Εγώ ο αδελφός της, κλεισμένος μέσα στη βιβλιοθήκη του, βιασίζόταν στή συντροφιά των βιβλίων πού δεν τάνοιγε ποτέ. Βασανιζόμενος άπ' την προσημνη της Κάτου πού θάρχόταν να τού ζητήσει συγγνώμη και συμφιλίωση. "Η Κάτου όμως εξακολουθούσε να μένη στο

δωμάτιό της, να μην τρώη τίποτα, περιμένοντας ίσως να υποχωρήση ο "Εντγκαρ.

Κι' ο μόνος που εφρόντιζε για το Τρούσκρος Γκράντζ ήμουν εγώ. Άπεφευγα όμως και να συμβουλευσω την Μις "Ιζαμπελ, και να συγκινηθώ για την Κάτυ, και να προσέξω τους στεναγμούς του κ. "Εντγκαρ. Είχα πάρει την απόφαση να τους αφήσω να ξεδιαλύνουν μόνοι τους τα πράγματα.

Την τρίτη μέρα, όταν η κυρία μου μου ζήτησε να της φέρω λίγο νερό, άντελήφθηκα ότι η κατάσταση της δεν ήταν κανονική: φαινόταν ξεαλλή, και τα λόγια της έδειχναν κάποια παράκρουση, πράγμα που δεν έπρεπε να αποκρύψω από τον κ. "Εντγκαρ.

"Όταν τάκουσε, έτρεξε σαν τρελλή: στο δωμάτιο της γυναίκας του. —"Ηλθατε λοιπόν, κύριε Λίντον;

Ο Λίντον προσπαθούσε να της δώσει θάρρος με χάδια και γλυκόλογα.

του φώναξε εκείνη θυμωμένα μόλις τον είδε. Είστε από τους ανθρώπους που έρχεστε πάντα την ώρα που δεν σας θέλει κανείς. Και φεύγετε όταν σας χρειάζεται. Δεν πειράζει όμως, Γρηγόρα θ' απαλλαγώ απ' όλους σας... Και τότε, θάρχεσθε όταν θέλετε, να με βλέπετε στο νεκροταφείο...

—Κατερίνα! Τι λόγια είναι αυτά; Έκαμε τρομαγμένος ο Λίντον. Δεν είμαι τίποτα πιά για σένα; "Ωστε, είναι αλήθεια πώς αγαπάς αυτόν τον άπαισιο Χήθ...

—Σώπα! φώναξε εκείνη. Σώπα! Πήγαινε στα βιβλία σου! Εάν μείνεις εδώ, θα πέσω από το παράθυρο.

—Παραμιλεί, κύριε! έπενέθη εγώ. "Έχει πυρετό. Μην την ένοχλήτε περισσότερο.

Ο "Εντγκαρ τάχε χαμένα Δεν ήξερε τί να κάνει. Και μ' έστειλε άμέσως να φωνάξω τον γιατρό, τον κ. Κέννεθ.

Εύτυχώς που τον ήβρα στο δρόμο. Του ανέφερα την κατάσταση της κυρίας μου.

—Ο κ. Λίντον δείχνει ενδιαφέρον; με ρώτησε.

—Ενδιαφέρον; Τι λέτε, γιατρέ! είπα. Ο κ. Λίντον θα πεθάνη αν η κ.

Κάτυ πάθη τίποτα.

Ο γιατρός κούνησε το κεφάλι του:

—Του είχα πη ώστόσο να προσέξω. Τώρα, θα υποστή τις συνέπειες. Και ο κ. Χήθκλιφ τί κάνει;

—Ο κ. Χήθκλιφ, είπα, δείχνει τώρα έξαιρετικόν ενδιαφέρον για την δεσποινίδα "Ιζαμπελ.

Το νέο αυτό δεν του φάνηκε άγνωστο.

Τούναντιον, σέ λίγο, συνέχισε:

—Είναι πολύ άσκεπη αυτή η νέα. Κάποιος μου είπε ότι την είδε χθές την νύκτα να περιδιαβάζη στο πάρκο μαζί με τον κ. Χήθκλιφ, ο οποίος μάλιστα επέμεινε να την απαγάγη και δεν την άφησε παρά αφού πήρε την υπόσχεσή της ότι θα είναι έτοιμη για άλλη φορά. Το πότε, φυσικά δεν το γνωρίζω, αλλά θα κάμετε καλά να έπιστήσετε την προσοχή του κ. Λίντον.

μως, ιδιαίτέρως, δεν απέκρυψε ότι ο μεγάλος κίνδυνος δεν ήταν τόσο ο θάνατος, όσο μια διανοητική διατάραξη.

Εκείνη την νύκτα, δεν έκλεισα μάτι. Ούτε ο κ. Λίντον. Δεν πέσαμε καν στο κρεβάτι. Οι υπηρέτες πηγαινοερχόταν ανήσυχοι. Και μόνο η "Ιζαμπελ δεν φαινόταν πουθενά. Σε λίγο η άπουσία της έγινε αντίληψη. Κι' αυτός ο "Εντγκαρ, παρά την παραζάλη του, ρώτησε που βρίσκεται η αδελφή του. Κι' η φυγή της απέκαλύφθη.

—Έφυγε με τον Χήθκλιφ! ανήγγειλε τρομαγμένη μια υπηρέτρια.

—Είναι αδύνατο! Έκαμε ο Λίντον κατάπληκτος' είναι αδύνατο! Πώς σ' άηθε αυτή η ιδέα;

Και στρεφόμενος σέ μένα που σιωπούσα, είπα:

—Πήγαινε, Νέλλη, να την βρής! Είναι αδύνατο να έχη φύγει.

Κι' έπειτα πάλι διευθύνθηκε προς την υπηρέτρια, επαναλαμβάνοντας:

—Είναι αδύνατο! Πώς σου ήρθε αυτή η ιδέα;

Ψιθυριστά, εκείνη ώμολόγησε ότι συνήντησε κάποιο γαλατά στον δρόμο που της είπε ότι το προηγούμενο βράδυ είχε δη την κυρία της έφιππη να φεύγη, συνοδευόμενη από έναν κύριο.

Για τον τύπο έτρεξα στο δωμάτιο της "Ιζαμπελ κι' έρριξα μια ματιά. Επέστρεψα έπειτα, κι' επίθεσάωσα τα λόγια της υπηρέτριας. Ο κ. Λίντον καθόταν πλάι στο κρεβάτι. "Όταν με είδε να έπιστρέφω, έμάντευσε την αλήθεια από το ύφος μου. Και κατέβασε το κεφάλι, χωρίς να πη λέξη.

—Δεν θα κάνωμε τίποτα για να την φέρωμε πίσω; ρώτησα.

—Αφού έφυγε θεληματικά; άπήντησε ο κύριός μου. Είχε το δικαίωμα να φύγη, αν της άρεσε. Μή μ' άπασχολήτε πιά γι' αυτήν την υπόθεση. Από σήμερα και στο έξης δεν είναι αδελφή μου, παρά κατ' όνομα. Αυτά είναι τα μόνα λόγια που είπα για λογαριασμό της. Δεν πρόέθη σέ καμμιά αναζήτηση, ούτε ανέφερε μόνον να της στείλω τα πραγματά της, όταν θα μάθαινα τη διεύθ' σή της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14ον

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΖΩΗ

Οι φυγάδες επί δύο μήνες δεν μας έδωσαν καμμιά είδηση. Κατά το διάστημα αυτό, η κ. Λίντον πέρασε μια κρίση έγκεφαλικού πυρετού έξαιρετικά επικίνδυνη. Στο τέλος όμως κατώρθωσε να γλυτώση. Ποτέ μητέρα δεν περιποιήθηκε το παιδί της όσο ο "Εντγκαρ την Κάτυ. Ξενύχτησε όλόκληρα μερόνυχτα πάνω της, κι' όταν την είδε εκτός κινδύνου, η αγαλλίασ' που αισθάνθηκε δεν είχε όρια.

Στις άρχές Μαρτίου η Κάτυ σηκώθηκε απ' το κρεβάτι. Είχε φθάσει σ' ένα σημείο φριχτής άδυναμίας. Περνούσε την ημέρα της κοντά στο παράθυρο, κυτάζοντας με άπληστία τα πρώτα άνοιξιάνικα λουλούδια, και τις πρώτες ακτίνες του ήλιου.

Τα τελευταία χιόνια είχαν λιώσει. Ο ουρανός ήταν καταγάλανος, τα χελιδόνια είχαν φθάσει και τα ρυάκια κελάρρυσαν μουσικά. Η Κάτυ έρριχνε το βλέμμα της στ' άπέ-

ναντι βουνά και ψιθύριζε στον "Εντγκαρ:

—Δεν θα πάω ποτέ πιά εκεί... Παρά μόνο μια φορά, όταν θα πάτε και θα μ' αφήσετε... Την άλλη άνοιξη είμαι σίγουρη πώς θα με αναζητάς... και θα σκέπτεσαι πώς τώρα ήσουν εύτυχισμένος...

Ο Λίντον προσπαθούσε με χάδια και με χαμόγελα να της δώσει θάρρος' μα εκείνη κύτταζε άφηρημένα γύρω της, ενώ τα δάκρυα πλημμύριζαν τα μάτια της και κυλούσαν σιωπηλά, χωρίς να κάνει τίποτα για να τα κρύψη ή να τα σκουπίση... Ο γιατρός μας διαβεβαίωσε ότι η κατάσταση της ήταν καλλίτερη' και άποδίδαμε την άπελπισία της και σ' ένα φυσικό νευρικό έξασμα. "Όταν έμάθαμε ότι θα άποκτούσε προσεχώς ένα παιδάκι, έλπισαμε ότι αυτό θ' άποτελούσε την όριστική σωτηρία και την άπολύτρωση.

Δύο μήνες μετά την αναχώρησή της, η "Ιζαμπελ έστειλε στην αδελφή της ένα σύντομο γράμμα, αναγγέλλοντας τον γάμο της με τον Χήθκλιφ. Το γράμμα ήταν ψυχρό, αλλά στο τέλος περιλάμβανε ώρισμένες δικαιολογίες και την παράκληση να την θυμώνται πότεπότε, έστω κι' αν η στάση της τούς είχε προσβάλει. Η κ. Λίντον δεν έδωσε καμμιά άπάντηση, νομίζω. Δεκαπέντε μέρες ύστερότερα, έλαόα εγώ ένα μακρύ γράμμα που μου φάνηκε πολύ παράξενο έκ μέρους μιας νεονυμφης που μόλις θα είχε τελειώσει τον μήνα του μέλιτος. Θά σας το διαβάσω, γιατί το έκράτησα. "Ελεγε:

«Αγαπητή Νέλλη,

"Εφθασα χθές το βράδυ στον Πύργο της Καταιγίδος κι' έμαθα για πρώτη φορά πώς η Κατερίνα ήταν πολύ άρρωστη, και πώς ακόμα ύποφέρει. Διστάζω να της γράψω, κι' ο αδελφός μου φαίνεται πώς θ'σναι έξαιρετικά θυμωμένος μαζί μου, αφού δεν μου άπήντησε στο γράμμα που του έστειλα. "Ωστόσο, πρέπει να γράψω σέ κάποιον, και δεν έχω άλλο πρόσωπο παρά έσένα.

Πες στον "Εντγκαρ ότι θα έδινα τα πάντα για να τον ξαναδώ, ότι η ψυχή μου επέστρεψε στο Τρούσκρος Γκράντζ είκοσιτεσσέρες ώρες αφού έφυγα, κι' ότι είναι πάντα γεμάτη τρυφερότητα γι' αυτόν και για την Κάτυ. Δεν μπορώ ώστόσο να έλθω να τους δω.

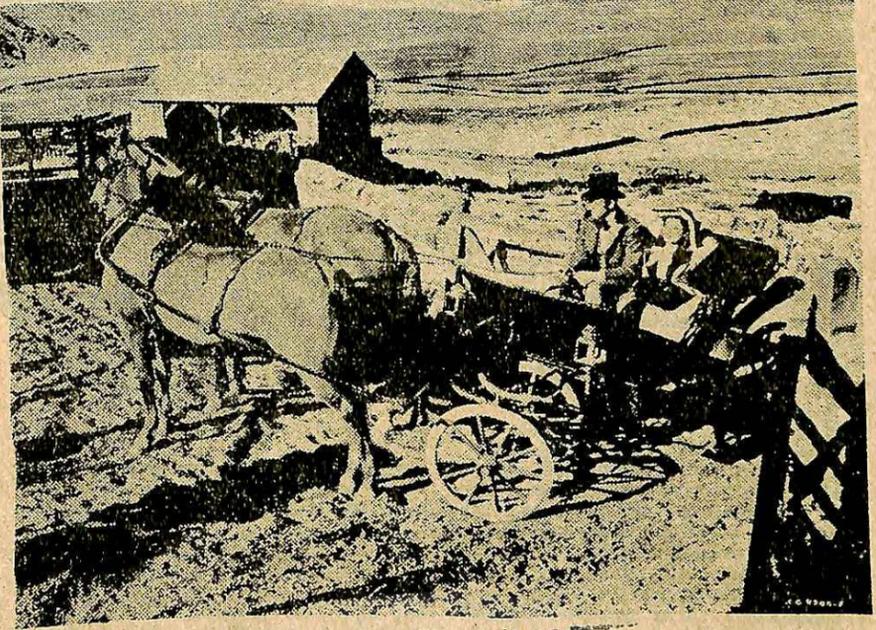
(Το «δεν μπορώ» ήταν ύπογραμμισμένο).

Η συνέχεια αυτού του γραμματιος άφορρά μόνο σένα, αγαπητή Νέλλη.

Κι' έχω δυό έρωτήματα να σου κάμω.

Το πρώτο είναι το έξης: Πώς κατώρθωσες να κρατήσεις τον άνθρωπισμό σου τόσον καιρό που έζησες εδώ, στον Πύργο της Καταιγίδος; Δεν κατορθώνα να βρω κανένα ανθρώπινο χαρακτηριστικό στα πρόσωπα που τον κατοικούν.

Ο οικοδεσπότης φαίνεται πώς είναι ένας παράφρων, που μισεί άπεραντα τον Χήθκλιφ, και δεν κρυβεί καθόλου το μίσος του αυτό. Κρατεί διαρκώς ένα περιστρόφο, κι' έπιφυλάσεται — λέει — να τον σκοτώση, άφου κερδίση πίσω τα λεφτά που εκείνος του πήρε στα χαρτιά. Ο γυιός του είναι αξιο παιδί του πατέρα του. "Ενα ήπουλτωνκ θάταν

..Ιθάσσε με τον Χήθκλιφ ένα άπόγευμα στον πύργο.

πιο περιποιητικό. Τέλος ο παλμός του σύντροφος, ο "Ιωσήφ, είναι ύπιό άποκρουστικός, ο πιο δύστροπος, ο πιο άγενής υπηρέτης που μπορεί να ύπάρξη. Μόνον ο Χήθκλιφ έλειπε για ναναι ή παρά των άνωθώπων αυτών τελεία. "Αλήθεια!

"Ερχομαι τώρα στο δεύτερο έρωτήμα που μ' ενδιαφέρει προσωπικά. "Ιδού το: Ο κ. Χήθκλιφ είναι άνθρωπος; Κι' αν πράγματι είναι άνθρωπος, μήπως είναι παράφρων; "Η μήπως δεν είναι άνθρωπος, κι' είναι δαίμων;

Το έρωτήμα αυτό με βασανίζει άπο την πρώτη ώρα, και δεν κατορθώνα να βρω μιάν άπάντηση. Κι' έρχομαι τώρα να σε ίκετεύσω να μου εξηγήσης "Ώ, αν μπορείς, τί είδους άνθρωπο παντρεύτηκε. Δεν θέλω όμως να μου γράψης. Θέλω να έλθης εδώ, και σέ περιμένα συντομα.

φθάσαμε ένα άπόγευμα εδώ. Μ' άφησε άμέσως, χωρίς καν να με άδηγήση σ' ένα δωμάτιο, και κλείστηκε μαζί με τον κ. "Ερνσούο.

"Όταν επέστρεψε θάταν σχεδόν μεσάνυχτα. Φαντάσου ότι κουρασμένη απ' το ταξίδι, δεν είχα μπορέσει άκόμη ν' αναπαυθώ και τον περίμενα έξω απ' το δωμάτιο που ο "Ιωσήφ μου είχε υποδείξει ως δωμάτιο του κ. Χήθκλιφ. "Εκεί με ήβρα, άκουμπισμένη σ' ένα κάθισμα, να κοιμώμαι, κυριευμένη απ' την κόυραση.

Με ζύπνησε με τον συνηθισμένο του τρόπο και με ρώτησε τί έκανα αυτού! Του εξήγησα ότι αν ήμουν στο πόδι τόσο άργά, είναι γιατί εκείνος κρατούσε στην τσέπη του το κλειδί του δωματίου μας. Το «μας»

προσύνης. "Ορκίστηκε ότι το δωμάτιο ήταν δικό του, κι' ότι δεν θα μ' άφινε ποτέ να μπώ μέσα! Δεν θέλω να επαναλάβω τα λόγια του, ούτε να περιγράψω την διαγωγή του: είναι άμιμητος όταν πρόκειται να προκαλέση τη φρίκη μου! "Η έκπληξις όμως που μου προκαλούν τα φερόίματά του, είναι μεγαλύτερη κι' απ' τη φρίκη αυτή. Κι' όμως, σέ βεβαιώ, ούτε ένας τίγρις, ούτε ενα φαρμακερό φίδι δεν θα κατώρθωνε να μου προκαλέση τόσο άποτροπισμό, όσο αυτός. Μου ανέφερε άμέσως για την άρρώστεια της Κατου κι' άρχισε να βρίζη τον αδελφό μου, κατηγορώντας τον ότι σέας ήταν ο άτιος και ύποσχόμενος να με κάνει έμένα να ύποφέρω στη θέση του "Εντγκαρ, ως ότου θα κατώρθωνε να τον ξεκάμη και αυτόν.

Τώρα τον μισώ! Είμαι μια δυστυχημένη... "Υπήρξα "όσο τρελή... Μην πής τίποτα σέ κανένα για όλα αυτά. "Ότε να μου γράψης.

"Ελα μόνο μια μέρα να με δής! "Ελα όσο μπορείς πιο γρήγορα. Σε περιμένο με άγωνία.

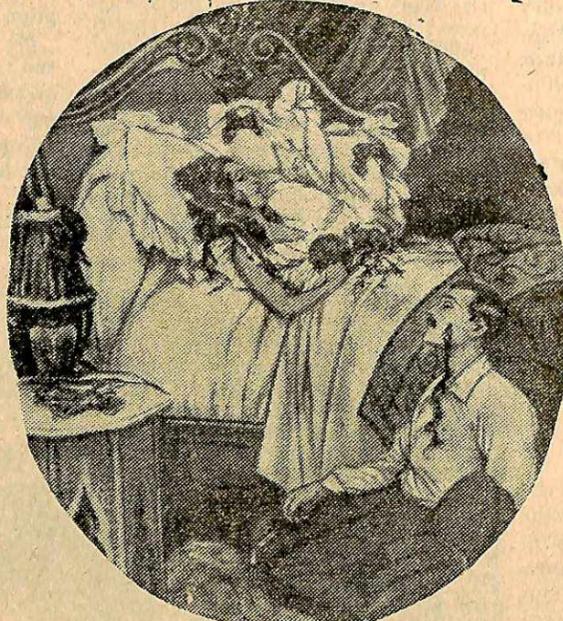
ΙΖΑΜΠΕΛ,

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Τὸ μυστήριο τῆς βίλλας Μάμπρουκ

Λουλούδια καὶ αἷμα

ΤΟΝ περασμένο μῆνα πέθανε σ' ἓνα χωριὸ τῆς Προθηγκίας ἓνα γεροντάκι, ποὺ τὸνομά του δὲν θὰ προκαλοῦσε τὴν παραμικρὴ συγκίνηση στὴ σύγχρονη κοινὴ γνώμη. Στὰ 1888, ὁμῶς, ὁ Ἄνρὺ Σαμπίζ — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά του — ὑπῆρξεν ἥρωας ἐνὸς δράματος τὸσον συνταρακτικοῦ, ὥστε γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ κοινὴ γνώμη τῆς Γαλλίας εἶχε μοιρασθῆ ἐξ αἰτίας του σὲ δύο στρατόπεδα, ὅπως εἶχε συμβῆ καὶ μετὰ τὴν ὑπόθεση Ντρεύφους. Νὰ πῶς ἀρχισε ἡ πολέμοτος αὐτὴ ὑπόθεσις:

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 25ης Ἰανουαρίου 1888, ἓνα ζευγαράκι πῆρε ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς Κωνσταντίας ἓνα ἀμάξι καὶ εἶπε στὸν ἀμαξῶνὰ νὰ τοὺς πάη στὴ βίλλα Σίντι-Μαμπρούκ. Ὁ ἀμαξῶς τοὺς πῆγε καὶ οἱ εὐὸ ἐρωτευμένοι μπηκαν μέσα, ἀφοῦ προηγουμένως τοὺ εἶπαν νὰ τοὺς περιμένῃ.

Πέρασε μιὰ δλόκληρη ὥρα. Ὁ ἀμαξῶς ἀρχισε ν' ἀνησυχεῖ. Καὶ πάνω ποὺ ἔτοιμαζόταν νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τῆς βίλλας, γιὰ νὰ πῆ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ περιμένῃ ἄλλο, ἀνοίξε μὲ ὄρμη ἓνα παράθυρο καὶ μιὰ ὑπῆρξε ἀρχισε νὰ φωνάζῃ: — Βοήθεια! Ἐνα γιατρό! Γρήγορα, ἔνα γιατρό!

Σὲ λίγο, ἡ βίλλα εἶχε γεμίσει ἀπὸ περιέργους, οἱ ὁποῖοι ἀντίκρυσαν μέσα σ' ἓνα σαλόνι τὸ ἔξις φρικιαστικὸν θέαμα: Μπροστὰ σ' ἓνα κρεβάτι ἦταν ξαπλωμένος ἓνας νέος, βουτηγμένος στὸ αἷμα. Τὰ μάγουλά του εἶχαν τρυπηθῆ ἀπὸ μιὰ σφαῖρα. Κοντὰ στὸ δεξιὸ του χέρι, ὑπῆρχε ἓνα περίστροφο. Ἐπάνω στὸ κρεβάτι βρισκόταν μιὰ γυναίκα, μισόγυμνη, μετὰ τὰ μαλλιά σκορπισμένα πάνω στὸ προσκέφαλο, γλωμί σαν πεθαμένη. Καὶ ἦταν πράγματι πεθαμένη ἡ ἀμοιρη. Λίγα λεπτά τῆς ὥρας πρὶν, εἶχε δεχθῆ δύο σφαῖρες στὸν δεξιὸ κρόταφο.

Ὁ γιατρός ποὺ προσέτρεξε, ἀφοῦ διεπίστωσε τὸν θάνατο τῆς γυναίκας, ἔστρεψε κατόπιν τὴν προσοχὴν του στὸν ἄνδρα. Κύτταξε τὸν σφυγμὸν του, διεπίστωσε ὅτι ζοῦσε, καὶ τοὺ ἐπέδεσε τὰ τραύματα. Σὲ λίγο, ὁ τραυματίας ἀνοίξε τὰ μάτια του, ἔβγαλε ἓνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ καὶ ἐαφνικά, μετὰ ἓνα ἀπότομη κίνηση, θέλησε νὰ πετάξῃ τοὺς ἐπίδεσμους του.

— Σκοτώστε με! φώναξε στοὺς γυροῦλάκες, ποὺ ἔσπευσαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν. Σὰς τὸ ζητῶ γιὰ χάρι! Ἀποτελειώστε με!

Καὶ μετὰ φωνὴν ραγισμένη ἀπὸ τὴν συγκίνηση, προσέθεσε αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ἀγαπίδιασταν καὶ δὲν μπορούσαμε ν' ἀνήκουε ὁ ἓνας στὸν ἄλλον. Ἐτσι, ἀποφασίσαμε νὰ πεθά-

Μπροστὰ σ' ἓνα κρεβάτι ἦταν ἓνας νέος.

νομε μαζί, σ' ἓνα τελευταῖο φιλί. Ἡ Ἐλένη σκοτώθηκε μόνη της. Πέτυχε τὸν σκοπὸ τῆς. Ἐγώ, ὁμῶς, ἀπέτυχα...

Κι' ἀμέσως κατόπιν, ὁ τραυματίας ἐξαναιποθύμησε.

Ὅλα τὰ φαινόμενα ἐπιβεβαιώσαν τὴν ἐξήγηση ποὺ ἔδωκε ὁ ἐπιζήσας. Οἱ ἔνοικοι τῆς βίλλας δὲν εἶχαν ἀκούσει πρὸ τῶν τεσσάρων πυροβολισμῶν κανένα καυγᾶ μεταξὺ τῶν δύο ἐραστῶν, ὅλα δὲ τὰ ἐπιπλά τοῦ σαλονιοῦ ἦταν στὴ θέση τους. Ἡ σκοτωμένη δὲν ἔφερε κανένα ἴχνος κακώσεως. Τὰ ρούχα τῆς ἦταν ὅλα διπλωμένα μετὰ φρονιδία πάνω σὲ μιὰ καρέκλα. Λεπτομέρειες ποὺ μαρτυροῦν ὅτι ἡ Ἐλένη Γκέυ εἶχε ἀκολουθήσει οἰκειοθελῶς τὸν Ἄνρὺ Σαμπίζ σ' αὐτὴ τὴν βίλλα, ὅπου ἦταν γραφτὸ νὰ πεθάνῃ.

Ἐν τούτοις, οἱ συγγενεῖς τῆς Ἐλένης καὶ ἰδίως ὁ ἄνδρας τῆς δὲν ἠθέλαν μετὰ κανένα τρόπο νὰ πιστέψουν στὴν ἐνοχὴ τῆς. Κι' ἔδωσαν δι-ἀφορητικὴ ἐξήγηση στὸ δράμα: Σύμφωνα μετὰ τὰ λεγόμενά τους, ὁ Ἄνρὺ Σαμπίζ ἦταν ἓνα διεφθαρμένον ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον παρέσυρε τὴν Ἐλένη στὴ βίλλα Μαμπρούκ μετὰ κάποιον τέχνασμα, τὴν ἐνάρκωσε, τὴν ἔκανε δικήν του κι' ὕστερα σκηνοθέτησε τὴ διπλὴ αὐτοκτονία, γιὰ νὰ μὴ ὑποστῇ τίς συνέπειες τῆς πράξεώς του.

Ἦταν, ὁμῶς, πράγματι ὁ Ἄνρὺ Σαμπίζ τέτοιος, ὅπως ἠθέλαν νὰ τὸν παραστήσουν οἱ συγγενεῖς τῆς Ἐλένης Γκέυ; Κανένας μάρτυς δὲν τὸ κατέθεσε στὸ δικαστήριον. Ὅλοι εἶπαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς σεμινοῦ καὶ λαμπροῦ νέου, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν εἶχε δώσει λαθὴν σὲ δυσμενῆ σχόλια γιὰ τὴν ἰδιωτικὴν του ζωὴν.

Ποιά ἦταν τώρα ἡ Ἐλένη Γκέυ;

Ἦταν μιὰ γυναίκα τριάντα χρονῶν, κατὰ δέκα χρόνια δηλαδὴ μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν Ἄνρὺ, παντρεμένη μ' ἓναν μηχανικὸ τῆς ἐταιρίας σιδηροδρόμων καὶ μετὰ δύο παιδιὰ. Ὅπως ὁ ἄντρας τῆς, ἔτσι κι' αὐτὴ προήρχετο ἀπὸ οἰκογένεια προτεσταντικῆ, μετὰ αὐστηρότατες ἠθικὰς ἀρχάς. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δεκαετοῦς συζυγικῆς ζωῆς τῆς, ὑπῆρξε πρότυπον συζύγου καὶ μητέρας. Ὁ ἄντρας τῆς, ἀνούμενος νὰ πιστέψῃ στίς ἐνδείξεις περὶ μοιχείας, ἐφώναζε:

— Ἡ Ἐλένη ἦταν ἡ προσωποποίηση τῆς καλωσύνης, τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς ἀγνότητος. Ὁρκίζομαι στὴν τιμὴ μου ὅτι θεωρῶ τὴν γυναίκα μου ὡς τὴν πιὸ τίμια γυναίκα τοῦ κόσμου καὶ ὅτι θεωρῶ τὸν ἐαυτὸ μου εὐτυχῆ ποὺ ὑπῆρξα σύζυγός της.

Τί συνέβη, λοιπὸν, μεταξὺ τοῦ Ἄνρὺ Σαμπίζ καὶ τῆς Ἐλένης Γκέυ; Ἐφόσον ἡ τελευταία δὲν μποροῦσε πιά νὰ μιλήσῃ, τὸ δικαστήριον ἀκούσε μόνον τίς ἐξηγήσεις τοῦ Ἄνρὺ.

«Τὴν πρωτογνώρισα, εἶπε ὁ κατηγορούμενος, πρὸ δύο ἐτῶν, μέσον τῆς ἀδελφῆς μου. Συνδεθήκαμε οἰκογενειακῶς, τακτικὰ δέ, μετὰ τὴν τραγικὴ αὐτοκτονία τῆς ἀδελφῆς μου, ὁ κ. Γκέυ μὲ προσκαλοῦσε στὸ σπίτι του γιὰ νὰ φάμε μαζί. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, οὔτε ἐγώ, οὔτε ἡ Ἐλένη, ἀγαπήθηκαμε. Στὴν ἀρχὴ ὑποφέραμε καὶ οἱ δύο βουδῆ, χωρὶς νὰ ἐξωτερικεύομε τὸ αἰσθημὰ μας. Κατόπιν ἔφυγα γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου πῆγα γιὰ σπουδᾶς. Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου, καίτοι δὲν ἀλληλογραφοῦσα μετὰ τῆς Ἐλένης, ὑπέφερα τρομερά. Ὅταν τέλος ἐπέστρεψα στὴν Κωνσταντία καὶ τὴν ἐναεῖδα, ἡ χαρὰ καὶ τῶν δύο μας ὑπῆρξε τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν μπορέσαμε πιά νὰ κρυφτοῦμε καὶ προσδώσαμε τὸ ἀμοιβαίον αἰσθημὰ μας. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ὁ ἔρωσ μας ὑπῆρξε ἀγνός καὶ ὅτι οὐδέποτε ἡ Ἐλένη ἐπρόδωσε τὴν συζυγικὴν τῆς πίστιν.»

Τὸ δικαστήριον κατεδίκασε τὸν Ἄνρὺ εἰς ἐνῆα ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα, δευθὲν πολλὰ ἐλαφρυντικά. Ἡ ἀπόφασις, ὁμῶς, αὐτὴ δὲν εὐχαρίστησε οὔτε τὸν σύζυγον τῆς Ἐλένης, οὔτε μέγα μέρος τῆς κοινῆς γνώμης τῆς Γαλλίας. Ἐπικολούθησε πολὺμηνος ἀποθρογγραφία τῶν δι-ἀσφῶρων ἐφημεριδῶν ὑπὲρ ἡ κατὰ τοῦ Ἄνρὺ Σαμπίζ, μιὰ μέρα δέ, ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Σαντὶ Καρνὸ, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν περιπέτεια τοῦ ἀτυχοῦς νέου, ἐμεταίωσε τὴν ποινὴν του εἰς ἀπλήν ἐγκάθειρξιν.

Ὅταν ὁ Ἄνρὺ ἐξέτισε τὴν ποινὴν του, ἀπατραβήχτηκε σ' ἓνα χωριὸ τῆς Προθηγκίας, ὅπου ἐξῆσε στὴν ἀφάνεια μέχρι τὸν περασμένο Ἰούλιον...

ΚΛΩΝΤ ΜΑΝΤΡΕΝ

Μιὰ νεράϊδα τῶν πάγων

Ἡ καταπληκτικὴ σταδιοδρομία τῆς ΣΟΝΙΑ ΧΕΝΙ

Ἡ Σόνια ἔχει ἓνα ἀπὸ τὰ ωραιότερα κεφάλια τοῦ Χόλλυγουντ.

ΠΡΟΣ εἶπε, λοιπὸν, ὅτι δὲν ὑπάρχουν νεράϊδες σ' αὐτὸν τὸν κόσμον; Μεγαλύτερη πλάνη δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ. Οἱ νεράϊδες ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ ζοῦν ἀνάμεσά μας. Μονάχα ποὺ γεννιῶνται ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, στοὺς κόλπους μιᾶς οἰκογένειας τῆς ἰδίας τῶν ἐποχῆς, χωρὶς νὰ ξεχωρίζουν καθόλου ἀπὸ τοὺς λοιποὺς θνητοῦς, πρὶν σημάνῃ ἡ μεγάλη στιγμή τῆς νεαραιδοζωῆς τῶν.

Κάτι παρόμοιον ἀκριβῶς συνέβη καὶ μετὰ μιὰ μικρὴ νεράϊδα, τῆς ὁποίας τὴν ἱστορίαν θ' ἀφηγηθῶμε. Ἡ νεράϊδα αὕτη γεννήθηκε τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1913 στὸ Ὄσλο καὶ διάλεξε γιὰ μητέρα τῆς τὴ Σέλια Χένι, ποὺ ἦταν γυναίκα τοῦ γουενίπορα Βίλεμ Χένι. Τίποτε δὲν ἐμαρτύρησε τὴ νεραϊδίαν τῆς ἰδιότητάσαν γεννήθηκε. Ὁ ἔρχομός της ὁμῶς στὸν κόσμον ἐγινε δεκτός μετὰ μεγάλη χαρὰ μέσα στὸ σπίτι αὐτό, ποὺ μέχρι τότε εἶχε μόνον ἓνα ἀγοράκι. Τὴν ὠνόμασαν Σόνια.

Ὅπως ὅλοι οἱ μπεμπέδες τοῦ κόσμου, ἔτσι καὶ οἱ νεράϊδες, ὅταν ἀκόμα εἶναι μωρά, κοιμούνται στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας τῶν. Ἐτσι, ἡ ζωὴ τῆς Σόνιας ὑπῆρξε χωρὶς ἱστορίαν ξεχωριστῆ, μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ συνεπλήρωσε τὰ τέσσερα χρόνια τῆς καὶ ἀρχισαν νὰ τῆς μαθαίνουν χορὸ. Ὑστερα, ἀφοῦ εἶχε γεννηθῆ σὲ μιὰ χώρα ὅπου τοὺς περισσότερους μῆνες τοῦ χρόνου χιονίζει καὶ οἱ κάμποι μεταβάλλονται σὲ τετραρῖν γιὰ παγοδρομίας, ὁ πατέρας τῆς πέρασε στὰ πόδια τῆς ἓνα ζευγάρι κομψὰ πατινὰ καὶ τὴν ἀφίσε ἐλεύθερη νὰ στροβιλίζεταί πάνω στοὺς πάγους. Θαύμα! Ἡ Σόνια ἔδξε νὰ πρῶτος σπῆσει πατινίστα παγοδρόμου. Δὲν ἔπεσε οὔτε μιὰ φορὰ καὶ κατέπληξε ὅλους μετὰ τῆς θαυμαστῆ ἰσορροπίας τῆς.

Ἀργότερα, ἡ Σόνια πῆγε σὲ σχολεῖο χοροῦ. Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ὅλες οἱ νεράϊδες ἔχουν μεγάλη κλίση ὅπως οἱ παλῆτες νεράϊδες κατὰ ἀπὸ σὲν στὸ χορὸ. Ἡ Σόνια δὲν χόρευε

μεταξὺ, δὲν ἐγκατέλειπε καὶ τὰ προσφιλῆ τῆς πατινὰ. Ὅποτε εἶχε καιρὸ, τὰ ἔδενε στὰ πόδια τῆς καὶ ἀρχινοῦσε νὰ διαγράψῃ πάνω στὸν πάγο ἀρμονικώτατες καμπύλες, μετὰ μιὰ χάρι ἀφάνταστη.

Τὴν πρώτη μεγάλη ἐπιτυχία τῆς, τὴν κατήγαγε κατὰ τὸ 1928, στὸ Σαιν-Μωρίς, ὅπου τῆς ἔδωσαν τὸ χρυσὸ μετάλλιον τῆς καλλιτεχνικῆς παγοδρομίας τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀθλητῶν. Μόλις εἶχε συμπληρώσει τότε τὰ δέκα πέντε τῆς χρόνια. Ὁ ὄλος ὁ φίλαθλος, ὁμῶς, κόσμος τῶν δύο ἡμισφαιρίων ἐπρόφερε μετὰ θαυμασμὸν τὸ ὄνομά της.

Μετὰ τὸν πρώτον αὐτὸν θρίαμβον, ἦλθε ἡ σειρά πολλῶν ἄλλων, ἀκόμη μεγαλύτερων. Στὰ εἴκοσι δύο χρόνια τῆς ἡ Σόνια Χένι εἶχε κερδίσει δέκα φορές τὸ πρωτάθλημα τοῦ κόρεος καὶ εἶχε ἀνακηρυχθῆ τρεῖς φορές ὀλυμπιονίκης. Οἱ θαερατὰ ποὺ συνέβησαν στὸ Σαιν-Μωρίς, στὸ Παρίσι, στὸ Γκάρμις, στὸ Λονδίνο, στὴ Νέα Ὠρκία, ἔμεναν θαυμάσιμα ἀπὸ τὴν ἀφθαστὴν χάρι τῆς. Ὅλοι ὁμοῦ δὲν εὐτύχησαν νὰ τῆς θαυμάσουν ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἔτρεχαν στὰ κινηματοθέατρα, γιὰτί ὅλες οἱ ἐπιτυχίες τῆς ἐκινηματογραφοῦντο καὶ προσβάλλοντο σ' ὅλες τίς χώρες τοῦ κόσμου. Εἶχεν ἐπὶ τέλος ἀποκαλύψει τὸ ἀληθινὸ τῆς πρόσωπον καὶ ἡ Σόνια Χένι ὠνόμαζεν Νεράϊδα τῶν Πάγων.

Ἐπάνω στὸ κορμὸν τῆς δόξης τῆς, ἡ Ἀμερικὴ ἀπεπείσθη νὰ τὴν κἀν ἑνὴ τῆς. Οἱ νεράϊδες εἶναι πλασμένες γιὰ νὰ χορεύουν, ἀλλὰ πῶς χορεύονται; Τέσσαρες μεγάλοι κινηματογραφικοὶ οἰκοὶ τοῦ Χόλλυγουντ ἔκαναν ἀληθινὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν συ-

νεργασία τῆς καὶ νὰ τὴν κάνουν ἀστὴρ γιὰ λογαριασμὸν τους. Ἐνίκησε ἡ Τσέντουρ Φόξ.

Τὸ Χόλλυγουντ δὲν ἐθάμπωσε καθόλου τὴ Σόνια. Ἐτσι, λίγους μῆνες μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς «γυρίζε» κι' ὅλας τὸ πρῶτον τῆς φιλμ «Λευκὸς στρόβιλος», μετὰ τὸν παρτεναῖρ τὸν Δὸν Ἀμὲς καὶ τοὺς Ρίτζ Μπρόδερς. Κατόπιν «ἐγύρισε» τὸν «Πρίγκηπα Χ.» μετὰ τὸν γόητα τῶν γόητων Τάυρον Πόουερ, τὸ «Λιμάνι τῆς Εὐτυχίας» καὶ τὸ «Μαννεκὴν τοῦ Κολλεγίου», ὅπου διέπρεψε, ὅχι μόνον μετὰ τὸν χορὸν καὶ τὸ ἀκροατικὸν τῆς πατινάζ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ὑπέροχην ἠθοποιίαν τῆς.

Ὅλος ὁ κόσμος ἔρει ὅτι οἱ νεράϊδες εἶναι μυστηριώδεις. Προερχόμενες ἀπὸ ἓνα βασιλεῖον φανταστικόν, εἶναι τυλιγμένες μέσα σὲ σύννεφα μυστηρίου καὶ μαγείας. Ἡ Σόνια Χένι, ὁμῶς, ὡς νεράϊδα μοντέρνα ποὺ εἶναι, δὲν κρύβει κανένα μυστήριον. Τὰ μάτια τῆς εἶναι διάφανα καὶ φωτεινά, τὸ πρόσωπὸ τῆς γεμάτον λάμψιν, τὸ χαμόγελο καὶ τὰ μαλλιά τῆς ὅλο φῶς καὶ ἡ ζωὴ τῆς διαυγὴς ὡς κρύσταλλον. Ὅλα εἶπε κανεὶς ὅτι τὸ χιόνι καὶ ὁ πάγος, οἱ

Σὲ μιὰ ἰλιγγιώδη ἐπίδειξί τῆς στοὺς πάγους.

παλαιοι της συντροφιας, ξαναδημιουργημενοι κάτω από τα φώτα των ηλεκτρικών προβολέων, την σημάδεψαν με μια σφραγίδα φωτός και δροσιάς...

Όχι, κανένα μυστήριο δεν κρύβει η ζωή της Σόνια Χένι. Κανένας δεν μιλάει για κάποιο κρυφό φλέρτ, κανένας δεν ψιθυρίζει για λογαριασμό της κάποιο όνομα. Ζει φρόνιμα με τη μητέρα της και τον αδελφό της, μέσα σε μια χαριτωμένη βίλλα του Χόλλυγουντ, γεμάτη κούκλες και τριγυρισμένη από έναν υπέροχο άνδρα...

Στα 1936, όταν «εγύριζε» τον «Πρίγκιπα Χ.», ώριμοι δημοσιογράφοι έγραψαν ότι επρόκειτο λίαν προσεχώς ν' άρραβωνιασθῆ με τον Τάυρον Πάουερ. Όταν, όμως, τη ρώτησαν σχετικά, απάντησε σοβαρά:

—Ο Τάυρον κι' εγώ έχουμε άλλη δουλειά να κάνουμε και δεν σκεφθήκαμε ποτέ τον έρωτα.

Και πράγματι, για μια νεράιδα που ζη στο Χόλλυγουντ στα 1939, υπάρχουν πολλές άλλες φροντίδες, απείρως πιο σπουδαίες. Η Σόνια δεν έχει ούτε μιάς ώρας ήσυχια. Όλοι οι Αμερικανοί θέλουν να την ιδούν εκ του φυσικού και περιοδεύει καθημερινώς—δεν πάζει στον κινηματογράφο— από πόλι σε πόλι, επιδεικνύουσα τη χορευτική της δεινότητα και τις ακροβασίες της. Την τελευταία της κατά χρονολογική σειράν επίτυχια την κατήγαγε πρό τεσσάρων μηνών στο Μαϊάμι της Φλόριδας, όπου κατεσκευάσαν επίτηδες για την εμφάνισή της ένα ειδικό ρίγκ, όπου μάγεψε όλους τους θεατές.

Τώρα, κουρασμένη η Σόνια ύστερ' από τόσες επιτυχίες, πηγαίνει στη Νορβηγία, όπου σκοπεύει ν' άναπαυθῆ μέχρι του προσεχούς Σεπτεμβρίου.

ΖΑΝ ΜΑΡΣΕΝΑΙ

ΠΕΝΝΙΕΣ

Η Μισέλ Μοργγκάν, η αλησμόνητη πρωταγωνίστρια του «Διμανιού των Αποκλήρων» θά γυρίσει πάλι με τον Ζάν Γκαμπέν, ένα νέο παραπλήσιο φίλμ από τον τίτλο «Ρεμόνκ». Σκηνοθέτης ο Ζάν Γκρουγιόν.

Η Ζιζέλ Προβίλ που έπαιξε με τόση τέχνη στο φίλμ «Φυλακές χωρίς σίδηρο» θά παντρευτῆ προσεχώς με τον Ζάν Μερκαντόν, τον πρωταγωνιστή του φίλμ «Τρεις Ευέλπιδες». Και οι δύο τους είναι νεκρώτατοι.

Λέγεται ότι ο Σαρλό δεν πρόκειται πιά να ξαναφανισθῆ σε καμιά νέα, ἀλλ' ούτε και νά σκηνοθετήσῃ καμιά θά παύσῃ οποσδήποτε νά ασχολῆται με τον κινηματογράφο, επιχειρών ταξίδι περιηγήσεως ανά τον κόσμο.

Μιά ανησυχητική εἰδησις κατετάραξε την περασμένη εβδομάδα τους φίλους του αθάνατου Γουόλτ Ντίσνεϋ, του δημιουργού της «Χιονάτης». Διεδόθη δηλ. ότι πέπεσε θύμα δυστυχήματος και ότι του έχουν άρρηστωθῆ τελείως τὰ χέρια. Αυτό, εὐτυχώς, δεν είναι ἀλήθεια. Και άπορούν οι φίλοι του Ντίσνεϋ πως διεδόθη ένα τέτοιο πράγμα, άφού ο Ντίσνεϋ άπεχθάνεται αυτού του είδους τις διαφημίσεις—άν επρόκειτο για τέτοιες.

Νέα από τὸ Χόλλυγουντ

Μιά ακόμη επάνοδος

Ύστερ' από δεκαετή άπουσία φαναγυρνά πάντα φρέσκα, πάντα κουκλιότικη στην μεγάλη κινηματογραφική ζωή η Δίλιαν Χάρβεϋ.

Κι' αυτή την φορά δεν πρόκειται να πρωταγωνιστήσῃ σε καμιά όπερέττα ἀλλὰ σ' ένα έργο που είναι παρμένο από την ζωή του Σούπερτ

και θάνατι εμπνευσμένο από την περίφημη Σερενάτα του.

Συμποταγωνιστής της Δίλιαν Χάρβεϋ, θά είναι ο Γάλλος ζέν-πρεμιέ Ζάν Ντανέν, ο οποίος θά άναρκόσῃ τον Σούπερτ.

Η μουσική είναι ένα απόπρωρι από έργα του Σούπερτ και του Μπετόβεν προσαρμοσμένα στο φίλμ από τον γνωστό μουσικοσυνθέτη, Άμπραζαμ.

Η Ντάρμπιν νουνά

δεν βάφτισε ακόμη κανένα παιδί η χαριτωμένη νεαρά θεντέττα, απλώς οι νέοι Γάλλοι άεροπόροι την άνεκέρυζαν «νουνά» των, ένα είδος προστάτιδος των δηλ. Είναι γνωστή η συνήθεια που επεκράτησε στον Μ. Πόλεμο να έγῃ κάθε στρατιώτης την «νουνά» του που νά του στέλνῃ γλυκά η και δυο καλά λόγια εκεί που πολεμούσε. Άν εληθμονήθη ύστερ' από τόσα χρόνια η φρίκη του Πολέμου, και εξαλείφθηκαν πολλά ίγνη τους, έμειναν όμως, και μερικές καλές συνήθειες από τότε. Η Ντιάννα άναρκόνη τώρα μια από αυτές, για την γαλλική άεροπορία.

Επαγγέλλεται τὸν πεθαμένο

ότι στο Χόλλυγουντ εύδοχιμούν τὰ πιο παράξενα επαγγέλματα, αυτό είναι πολύ γνωστόν. Η επαγγελματική όμως παραξενιά, δεν θά φανταζόσασταν βέβαια, ότι μπορούσε νά φθάσῃ μέχρι του σημείου που θά σάς αναφέρουμε παρακάτω. Λοιπόν, μεταξύ των άλλων «ειδικών» που προσφέρουν τις υπηρεσίες των στα κινηματογραφικά «στύντσιο» είναι και ένας που έχει την ειδικότητα νά κἀνή... τον πεθαμένο.

Πρέπει νά ξέρετε ότι δεν είναι εύκολη υπόθεση νά υποκριθῆ ένας ή οποιοσ τόν νεκρό στον κινηματογράφο. Ο φακός και τὰ άπλετα φώτα κάτω από τὰ όποια εργάζεται είναι άμειλιχοι και... προδοτικοί έχθροι.

Την ειδικότητα, λοιπόν, αυτή την έχει ο Άμερικανός Λή Μούρ, που μπορεί νά παριστάνῃ στην έντέλειαν... τὸ πτώμα!

Και για τὴν δουλειά αυτή, πληρώνεται 12.000 δολάρια για κάθε μέρα «εργασίας» του αν αυτή πρόκειται νά διαρκέσῃ με εβδομάδα ή 60.000 δολάρια αν πρόκειται νά κἀνή μια μόνη εμφάνισῃ στο φίλμ!

Διπλωματία και σινεμά

η διπλωματία καταφέρνει καποτε νά συμβιβάζεται θηανάσια και με τον κινηματογράφο. Και άς είναι και άγγλική.

Έτσι, ο σέρ Ρόμπερτ Βάνσιταρ, από τις άνώτερες προσωπικότητες του Φόρεϊν Όφφισ, του άγγλικού δηλονότι ύπουργείου των Εξωτερικών, γράσει τώρα τους διαλόγους της νέας εκδόσεως του «Κλέφτη της Βαγδάτης» που γυρίζεται τώρα στο Ντένχαμ.

Και όχι μόνον τους διαλόγους, ἀλλὰ και τὰ τραγούδια του φίλμ!

Ο σέρ Βάνσιταρ, που έγραψε στα νειάτα του ποιήματα και θεατρικά έργα, ξέρει καλά την Άνατολή, εφίσον έχρημάτισε άκόλουθος της άγγλικής πρεσβείας στην Τεχεράνη της Περσίας και η Ρτσιαία του φίλμ τον παρεκάλεσε νά την βοηθήσῃ. Και ότεο ο Βάνσιταρ δεν... άπηξίωσε νά δεχθῆ!

Ένα νέο άστέρι

Είναι η χαριτωμένη Γκάμπυ Βάγκνερ. Πρόκειται περί μιάς θελκτικωτάτης κοπέλλας, όπως θά άντιληφθῆτε και μόνοι σας, που πρωταγωνιστεί στο φίλμ «Η θεά μου».

δικτατόσασα». Και είναι άφραστη, όπως βεβαίον οι κινηματογραφικές κριτικές.

Χαρές και λύπες τών άσσων της άθηναϊκής σκηνής

Ο άγνωστος ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΠΑΡΙΔΗΣ

ΕΝΑ γκρουπ από χαριτωμένες όλόζωνθες ζένης μιλιτρινοίτες ντυμένες, ή καλλίτερα... γδυμένες με τὰ ρούχα της δουλειάς τους, έχουν περιτριγυρίσει τον Σπαρίδη στα ύπόγεια κμαρίνια της «Οάσεως».

— Γειά σο Γκιάννη! Γειά σο! Άγκόρι μου! Γκλόχα μου!

Η μιά τόν άγκαλιάζει. Η άλλη τόν χαιδεύει. Η τρίτη τού πιάνει τὸ μάγουλο. Κυριολεκτικά τὰ χάσαμε μπρός σ' ένα τόσο μεγάλο... Δουζουανισμό! Και τραδητήκαμε στην άκρη για νά μῆν γινόμαστε ένοχλητικοί! Εύθυγος, όμως, που ο καλός ποιητής και κομπέρ της «Οάσεως» κ. Μίμης Τραϊφόρος μās έβγαλε από τὴν υποψία. «Όλες αυτές οι... έρωτικές εκδηλώσεις τού μπαλέττου, ήταν απλώς μιά... πρόβα τού νέου νόμμου των κ. κ. Τραϊφόρου—Οικονομική «Μοντέρνα οικογένεια» που με πρωταγωνιστή τον Σπαρίδη καταχειροκροτείται κάθε βράδυ.

Ήσυχάσαμε και... ξεμοναχιάσαμε τόν συμπαθέστατο κωμικό και μοναδικόν «Έλληνα Άρμένιο» στο κμαρίνι του. Πλάι μου ο Τραϊφόρος έχει πιάσει φιλή κουβέντα με τὸ... ένα τρίτον της χαριτωμένης τριφωνίας της «Οάσεως», τὴν μίς Ρούθ. Φαίνεται πως μυρίζεται νέα μούσα. Η καλλίτερα δεν μυρίζεται ἀλλὰ... Ρουθουνι: ά ζεστα!

— Ή... εξέτασις άρχίζει. —Μία συνέντευξη για τὴν «Εβδομάδα». —Εύχαρίστως... —Ο Σπαρίδης, λοιπόν, γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολι στην άρχή τού 20ου αιώνος. Και γι' αυτό τὰ χρόνια του, κατά φυσικήν συνέπειαν, είναι παρά ένα... τεσσαράκοντα!

Από πολύ μικρή ηλικία τού άρεσε τὸ θέατρο. Ήταν μεγάλη η μανία του. Ο πρώτος του σφοδρός έρωτας. Κι' επειδή η καλή μέρα φαίνεται από τὸ πρωί, ο Γιάννης από πολύ μικρός... διέπρεψε στο θέατρο τού παιδιού της γειτονιάς του! Ήταν θιασάρχης, πρωταγωνιστής, σκηνοθέτης. «Όλα μαζί. Έπαιζε διάφορες κωμωδίες και διασκεδάζε τους συνομηλικούς του.

Όταν μεγάλωσε κάπως κι' έφθασε εκεί ένας θιασός από τὰς Αθήνας, στον όποιον έπαιξε κι' ο Λεπενιώτης, ο Γιάννης χογισε ν' άγαπήτῃ περισσότερο τὸ θέατρο.

Πρό παντός ήμουν ξεστολλόμενος με τόν Λεπενιώτη. Κι' έπειδή τὸς θεωρούσα άλλωθίτικους άνωθώπους τὸς ήθοποιούς, χογισα νά τὸς παίονω από πίσω, όπου πήγαιναν, για νά δῶ πως ζούν, πως περπατῶνε στο δρόμο, τί κἀνουν. Δεν άφῃνα παράστασι για παρά-

στασι που νά μῆν τὴν παρακολουθῶ. Ήμουν ο τακτικώτερος κι' ο πιο προσεκτικός θεατής. Η καλλίτερα... μελετήτης τού θιάσου! Γιατί δεν παρακολουθούσα απλώς τὴν παράστασι, ἀλλὰ... ξεψάχνιζα νά δῶ τί γίνεται!

— Και πότε βγήκατε στο θέατρο για πρώτη φορά;

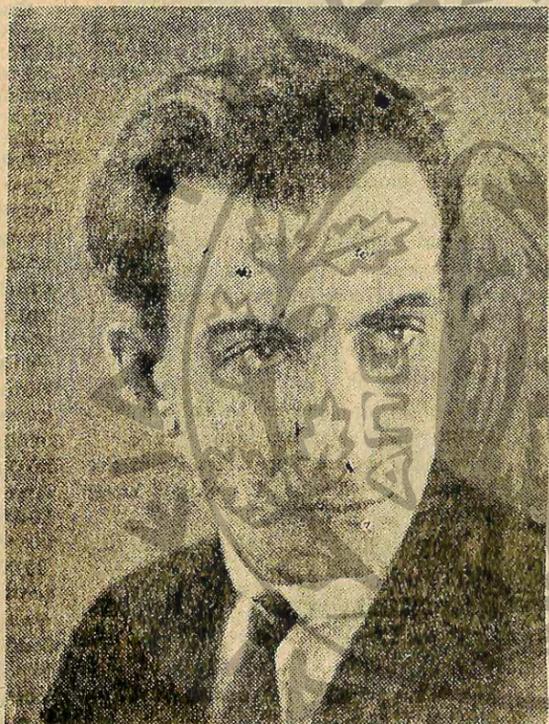
— Ά, τὸ «αντεμπούτο» μου στη σκηνή, ήταν πολύ παράξενο.

— Δηλαδή;

— Πρωτόπαζα στο θέατρο ως φαντάρος. Όταν ήρθα στην Αθήνα για νά υπηρετήσω, μ' έστειλαν στο υέτωπο. Έκει, τις ώρες της άναπαύσεως μας παίρναμε τὰ ρούχα που είχαμε βρῆ σε έγκαταλειμμένα σπίτια, τὰ φορούσαμε και στήναμε προχείρως μιά σκηνή. Και με μεγάλο κέφι προσπαθούσαμε νά σκορπίσουμε τὸ γέλιο και τὴν εύθυμία στους συνστρατιώτες μας.

— Και με ποιο έργο πρωταρχίσατε;

— Α! Τὸν πρώτο ρόλο μου έκανα ήταν ο τού «Μπαρμπα—Χρόνη» στον «Αγαπητικό της Βοσκοπούλας». Η παράστασι εδόθη στο «Αλιόν-Καραχισάο, μπρός από ένα πάρο πολύ μεγάλο κοινόν. Θά ήταν περισσότεροι από δυο χιλιάδες. Σχηματίσαμε ένα καλό θιάσο με θιασάρ-

Ο Σπαρίδης... αὐτούσιος.

χη τόν Σπιθουράκη, και είχαμε για τὸς γυναικείους ρόλους τόν Μιζουνά που εσημείωνε μεγάλην έπιτυχια. Τὴν παραστάσιν αυτή τὴν παρακολούθησε ο τότε συνταγματάρχης μου και νῦν στρατηγός κ. Πιτσίκας και ο λοχαγός μου Λουδης, νῦν συνταγματάρχης ο όποιος, επειδή ήμουν στο λόγο του, ήθελε μάλιστα νά κἀνουν τὸν πρωταγωνιστή.

Άλλὰ τὸ κωμικό είναι τὸ πως έμαθα τὸ ρόλο μου.

—Μέσα σε κανένα άμπερι;

— Όχι. Πίσω από ένα... μουλάρι!

Η πρώτη γοαμῆ στην όποια ήμουν άπέιχε από τὴν έδρα τού Σ)τος 6—7 ώρες πορεία. Φορούσαμε, λοιπόν, επάνω στα μουλάρια τὰ σκηνικά και τὰ ρούχα της σκηνής, και ξεκινήσαμε για τὸν τόπο της παραστάσεως. Έμένα μου άνέθεσαν νά παρακολουθῶ τὰ υποζύγια. Βαστώντας, λοιπόν τὸν ρόλο μου, τὸν διάβασα σπρώχνοντας συγχρόνως και τὸ μουλάρι. Καμμία φορά άφισιονόμουν στο ρόλο μου κι' έμεινε πίσω τὸ μουλάρι. Άλλοτε πάλι έτρεχε, έκείνο μπροστά κι' εγώ ξεχασιμένος με τὴν μελέτη έτρεχα και τὸ κνηγούσα. Όταν πάλι στεκόταν έκείνο, εγώ έπωφελομένη της εύκαιρίας νά διαδώσω τὸν ρόλο μου, Κι' έτσι τὴν κανονική πορεία των 6—7 ὡρών κατάρθωσα νά τὴν διανύσω μέσα σε 12 ὀλόκληρες ώρες. Πάντως τὸν ρόλο μου, τὸν έμαθα νεράκι.

Και γι' αυτό η έπιτυχια μου, τὴν άλλη μέρα ήταν καταπληκτική. Στο θιάσο έκείνο έπαιξε και ο κ. Κώστας Μουσοῦρης.

Έτσι πήρα τὸ «βάφτισμα» της σκηνής» στο υέτωπο.

Άκριβός Στῆ δεύτερη εμφάνισῃ μου όμως στῆθηκα εζαιρετικά άτυχος.

— Στο υέτωπο έγινε κι' αυτή;

— Βεβαίως. Με τὸν ίδιο αὐτό στρατιωτικό θιάσο έτοιμάσαμε νά παίξουμε τὰ «Μαλλια—Κουδόνια» τού Λασκαρη. Είχα μῆθε τὸ ρόλο μου πῶρα πολύ καλά. Θά έπαιξα ως πρωταγωνιστής εδῶ, προς μεγάλην ικανοποίησῃ τού λοχαγού μου που ήθελε νά επιδεικνῶ τὸν λόγο του. Έτοιμαζόσουν, λοιπόν, νά κατακτήσω τὴν σκηνή. Ήμουν βέβαιος πως θά θριάμβωσα. Η παράστασις άρχισε. Ήμασταν στο Τουράκι. Και περσίωνα πως και πως τὴν δεύτερη σκηνή που άρχιζε η δική μου δρασι. Έτοιμαζόσουν νά πῶ τὰ κωμικά μου. Πρώτιστα, λοιπόν, άόγισα τὸ ρόλο μου σκορπώντας τὸ γέλιο στους θεατές—στοατιώτες, οι όποιοι ζαφνικά σηκωνουν από τις θέσεις τους και χογίζουν νά πυροβολῶν στον άέρα. Τάχασα. Νά ένθουσιαστῶ; Νά μπῶ

μέσα; Σκεπτόμουν. Δηλαδή δεν ήξερα αν οι συστρατιώται μου από τον ενθουσιασμό τους πυροβολούσαν ή δεν μ'έβριναν ως καλό ήθοιο και ήμουν γιά...σκότωμα! Πάντως δεν μ'άφσαν να καταλάβω πως δυο έχθρικά αεροπλάνα βρήκαν την ευκαιρία να δρᾶσουν ανακόπτοντας τή δική μου δράση!

Έτσι μᾶς ἔκαναν όλους «Μαλλιά-κου-βάρια»! Δεν χάνω καιρό, λοιπόν, παίρνω τὸ ὄπλο μου, και ποῖν σκουπίσω τις μουτζούρες τοῦ μακιγιάζ μου ἄρχισα νὰ ἐκτελῶ ἕναν ἄλλο ρόλο στὸν ὁποῖον ἐπίσης εἶχα μεγάλην ἐπιτυχία, σ' ἕνα ρόλο πού τὸν ἐπαίξα τέσσερα ὀλόκληρα χρόνια κι' εἶχα μάλιστα παρασημοφορηθῆ γιά τὸν ρόλο μου αὐτό... Ὡς ἠθοιοίς, ἀγνωσθ' ἂν εἶχα ἐπιτυχία. Ὡς στρατιώτης, ὁμως, ἤμουν βέβαιος γιά τὸ σουξέ μου...

γοπούλου Ζαχοπούλου «Λοδιτοῦρα». Ἐκᾶνα τὸ περίφημο νούμερο «Μουσιού-Ἐλλάς» πού γάλασε κόσμο.

Τότε στοῦ «Λαοῦ» ἤρθε και μὲ εἶδε ἕνας μεγάλος ἐπιχειρηματίας μεγάλου θιάσου και μὲ προσέλαβε στὸ θίασό του. Ἐκεῖ μου ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ παίξω σ' ἕνα ἔργο τοῦ Σακελλαρίδη τὴν «Σατανερίν». Ἐκᾶνα τὸν Χιῶτη τὸν Τσιτσιπλή κι' ἐσημείωσα μεγάλο σουξέ.

Ἀργότερα ὁ Σπαρίδης ξαναπήγε στὴν Πόλη, μὰ ὡς ἠθοιοὺς και θριαμβευτὴς αὐτῆ τῆ φορᾶ... Ἐσημείωσε μεγάλο σουξέ κι' ἐπὶ πᾶσι φέτος ἀναμένεται μὲ πραγματικὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τοὺς Πολίτες... Ζῆ εὐτυχισμένος μὲ τὴν νοναικοῦλα

Τὸ χοριτωμένο Οὐγγαρέζικο μπαλλέτο «Ἰλλοσβάι Γκέρλς», πού καταχειροκροτεῖται κάθε βράδυ στὴν «Ὀάσι» τοῦ Ζαπτείου.

— Στὸ... «πολιτικὸν» θέατρο πότε γιγῆκατε;

— Μετὰ τὴν καταστροφή, ἤρθε πάλι στὴν Ἀθήνα, ἔπου ἀπολύθηκα. Ἐδῶ μαζί μὲ τὸν Μουσοῦρη, τὸν Παντόπουλο και ἄλλους κάναμε τὸ θίασο τῶν Νέων τοῦ Παγκράτι. Ἐκεῖ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ κ. κ. Μπόρη, Γιούλλη, Γερογιάννη, Μπουφίδη, Βελούρα, και ἄλλων, ἀνεβάσαμε πολλά ἔργα κι' ἐσημείωσαμε πολλὴν ἐπιτυχία. Τὸν θίασο τὸν φτιάξαμε μὲ κεφάλαια 6 δραχμῶν... Μὲ τὸ... κεφάλαιο αὐτό, ἀγοράσαμε τοὺς «Φοιτητάς» τοῦ κ. Ξενοπούλου, στοὺς ὁποῖους ἔκανα τὸν κομικὸ τὸν κύριον-Γιῶργη κι' ἐσημείωσα πολὺ σουξέ. Μὲ τὸν θίασον αὐτό, ἐμεινα τρία ὀλόκληρα χρόνια. Κατόπι ἐργάστηκα δυὸ χρόνια μὲ τὸν θίασο Χαλκούση και στίς καλὲς ἡμέρες τῆς Ἐπιθεωρήσεως γιγῆκα στὸ ἑλαφρὸ μουσικὸν θέατρο.

— Καὶ πού πρωτοπαίζατε;

— Στοῦ «Λαοῦ» στὴν ἐπιθεωρησι Ρη-

του και μὲ τὸ παιδάκι του, πού λατρεύει κυριολεκτικὰ. Ζῆ σάν ἕνας ἀστὸς και τίς ὥρες τῆς ἐλευθερίας του περιποιεῖται τίς κοττούλες του, και τὰ καναρίνια του.

Τὸν ρωτήσαμε γιά τίς ἐρωτικὲς του ἐπιτυχίες:

Ἐὸ Γιάννης χαμογέλασε και μᾶς εἶπε χτυπώντας μας φιλικὰ στὴν πλάτη.

— Ἄσε με, νὰ χαρῆς. Βαρῆθηκα ἀπὸ μπόμπες. Μὴν θές κι' ἐσύ νὰ μου κάνης τὸ σπῆτι μου... Κίνα!..

Ἐὸ Τραϊφόρος ἐπεμβαίνει ἐκείνη τὴν στιγμή.

— Γιάννη, γαίνεις!

Φοράει τὸ ναυτικὸ καπέλλο του, μᾶς χαίρετὰ ναυτικὰ κι' ἐτοιμάζεται νὰ γιγῆ στὰ ἀκτὴν μαζί μὲ τὴν Καίτη Λάσκαρη.

Γνωρίζετε;

Σὲ ποιά μέρη τοῦ σώματος πληγώνεται κανεὶς συχνότερα;

Οἱ στατιστικὲς μᾶς πληροφοροῦν ὅτι περισσότερο ἀπὸ ὅλα τραυματίζονται τὰ χέρια και ἀπὸ αὐτὰ πάλι τὰ δάχτυλα μέχρις ἀναλογίας 32 %, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἄλλα μέρη τῶν.

Ἐρχονται κατόπι: τὰ μάτια, μέχρι 22.8 %, τὰ πόδια μέχρι 8.2 %, τὸ στήθος, μέχρις 7.3 %, οἱ γάμπες, μέχρι 4.9 %, τὸ κεφάλι, μέχρι 4.3 % και τὸ στομάχι, μέχρι 0.4 %.

Ἀπὸ πότε χρονολογεῖται ἡ μουστάρδα;

Ἐφευρέθηκε τὸ 1730 στὸ Ντάρχαμ τῆς Ἀγγλίας, ἀπὸ μιὰ γραῖα γυναίκα, τὴν μίσσης Κλημεντίνη. Ἡ κυρία αὐτή, πού ἔκανε τὴν εφεύρεση τῆς ἐπιχείρησης, ἔκανε μιὰ τεραστία περιουσία, πουλώντας πακετάκια μουστάρδας ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα. Κατῶρθωσε δὲ ἐπὶ τριάντα χρόνια νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικὸ τῆς κατασκευῆς τῆς.

Πόσα βιβλιοπωλεῖα ὑπάρχουν σ' ὅλο τὸν κόσμον;

Μιὰ τελευταία στατιστικὴ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι:

Στὴν Γερμανία ὑπάρχουν 15 000 βιβλιοπωλεῖα ἐπὶ πληθυσμῶ 63 ἐκατομμυρίων, στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες 6 000 ἐπὶ πληθυσμῶ 123 ἐκατομ. Στὴν Μ. Βρετανία 10 000 ἐπὶ 43 ἐκατομ. Στὴν Ἰταλία 30 000 ἐπὶ 43 ἐκατομ. Στὴν Γαλλία 60 000 ἐπὶ πληθυσμῶ 42 ἐκατομμυρίων.

Τὸ ρεκόρ, λοιπόν, τὸ ἔχει ἡ Γαλλία.

Ξέρετε πού βρίσκεται τὸ μικρότερο βιβλίον τοῦ κόσμου; Στὴν Κίνα.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι μικροσκοπικώτατο, ἔχει μῆκος τέσσερα χιλιοστόμετρα και 3 1/3 χιλιοστόμετρα πλάτος. Συγγραφεὺς του εἶναι ὁ Κινέζος Λόγου - Ἀντζούγκ. Ἀπὸ τὸ ἔργο αὐτὸ σώζεται ἕνα μόνον ἀντίτυπο σήμερα και συγκαταλέγεται στὴν περίφημη συλλογὴ τῆς Δυναστείας Γιούλου (1280 - 1369), στὴν πόλι τῶν Τατάρων Πέιπινγκ.

Σὲ 27 σελίδες ἀπὸ τὸ πιὸ λεπτεπίλεπτο χαρτί πού μπορεί κανεὶς νὰ φαντασθῆ, πραγματεύεται γιά τὴν βιογραφία και τὰ κατορθώματα τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Μογγόλων Σουμπταϊκάν. Καὶ στίς 4 τελευταῖες σελίδες ἀναφέρει μιὰ σειρά ἀπὸ πολὺ ἐνδιαφέροντα ἀνέκδοτα. Ὅλο τὸ ἔργο ἔχει τὸν θεσαστὸν ἀριθμὸ τῶν 86.447 γραμμῶν τῶν και ἀπέφερε στὸν συγγραφεὴ τὸν 800 λιὰγκ (περίπου 80.000 δραχμῆς). Τὴν δύσκολη ἐργασία τῆς βιβλιοδεσίας και τῆς γραφῆς πού μόνον μὲ μικροσκοπικὸ διαβάζεται, τὴν ἀνέλαβε ὁ μεγάλος Κινεζικὸς Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Γιούτσουγκ»: «Οἱ κρᾶζοντες γερανοὶ τοῦ ἔλους», μὲ ἄλλα λόγια, στὸ Πέιπινγκ.

Σὰν ἡμερολόγιο

Ἐνα ὄραιο διήγημα τῆς Ἰσαβέλλας Ντεριέ

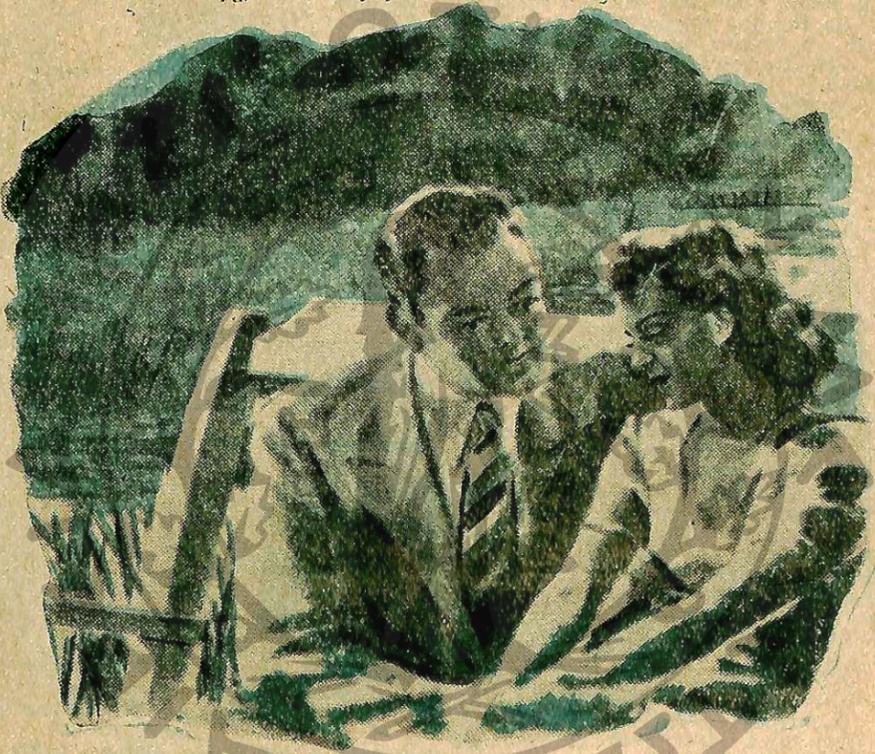
Καὶ ὁμως, μ' αὐτὸν θάθελε ν' ἀνοίξῃ κουβέντα ἡ Ζὼν. Γιατί; Οὔτε αὐτὴ δὲν τῶξερε. Ἰσως ἐπειδὴ ἦταν ἐπιφυλακτικὸς.

Ἡ Ζὼν πηδαίε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς, πλησιάζει στὸ παράθυρο και κυττάζει κάτω. Ὅλος ὁ κόσμος βρίσκεται κι' ὄλας στὸν κῆπο. Πρὶν κατεβῆ κι' ἡ Ζὼν, γράφει στὸν ἄνδρα τῆς ἕνα γράμμα κοινὸ και ἀψυχο.

28 Ἰουνίου

Ἐρισμένως, αὐτὸς ὁ Ζὼν Βαλμὸν εἶναι ξεχωριστὸς ἄνδρας. Ὅταν οἱ ἄλλοι φλυαροῦν, αὐτὸς διατηρεῖ ἕνα ὕφος ἀφηρημένο. Ἰσως, ἐκεῖ πού δὲν τὸν περιμένει κανεὶς, πετάει μιὰ λέξη κι' ἀμέσως ἡ συνομιλία ξαναθάβει. Ὅλοι πιστεύουν πρὸς στιγμήν ὅτι ἀπὸ τῶρα και πέρα αὐτὸς θὰ διευθύνῃ τὴ συζήτηση. Νὰ τὸς, ὁμως, πού ἐξανάπεσε στὴ βουβαμάρα του. Ἡ Ζὼν δὲν ξέρεει τί νὰ πῆ μὲ τοὺς τρόπους αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Νὰ ἐνδιαφέρεται ἄραγε ὁ Βαλμὸν γι' αὐτήν; Ἡ Ζὼν δὲν τολμάει νὰ τὸ πιστέψῃ. Ὅστόσο, ἡ χθεσινὴ του χειρονομία ἦταν ἄρκετὰ χαρακτηριστικὴ. Στὸ στενὸ μονοπάτι πού ὀδηγεῖ πρὸς τὸ τετραῖν τοῦ τένις, ἡ Ζὼν βρέθηκα κατὰ τύχην πλάι στὸν χοντρὸ-Τάστ. Αὐτὸς, ἐπωφελθὲς, πέρασε τὸ μπράτσο του κάτω ἀπὸ τὸ δικό τῆς. Ἡ Ζὼν, πλημμυρισμένη ἀπὸ δυσφορία, ἔψαχνε νὰ βρῆ τρόπο νὰ ν' ἀπαλλαγῆ, ὅταν ἐξαφνα,

Ὁ Βαλμὸν παύσασε τὴν Ζὼν σὲ περίπατο στὴν ὄχθη.

παρουσιασθεὶς ὁ Βαλμὸν εἶπε στὸν Τάστ:

— Αὐτὸ τὸ μονοπάτι δὲν εἶναι γιά δύο. Προχωρήστε ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον!

Φράσεις πού εἰπώθηκε τόσο ξερά, ὥστε ὁ Ντὲ Τάστ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὴν ἐκπληξη. Ὁ Βαλμὸν, ὁμως, δὲν ἔδωκε τὴν παραμικρὴ συνέχεια, ἄλλα τοὺς προσπέρασε κι' ἔφθασε πρῶτος στὸ τένις, ὅπου κράτησε μιὰ σαῖζ-λόγκ γιά τὴ Ζὼν, πλάι στὴ δική του.

Τῶρα εἶναι ῥόνοι τοὺς ὁ Ζὼν και ἡ Ζὼν. Ἐχει πᾶν νυχτώσει, ὁ οὐρανὸς εἶναι γεμάτος ἀστρα και ὁ Βαλμὸν ἀναπτύσσει ὄλας τίς ἀστρονομικὲς του γνώσεις, ὀνομάζοντας τὸν κάθε πλανήτη και ἀναφέροντας διάφορα ἀστρονομικὰ νούμερα.

— Θὰ μὲ πιάσῃ Ἰλιγγος, εἶπε κάποια στιγμή ἡ Ζὼν. Πῶς συγκρατεῖτε τόσο μεγάλους ἀριθμούς;

Σὲ λίγο ἤλθαν και οἱ ἄλλοι και ἄρχισαν νὰ κάνουν διάφορα σχέδια γιά τὴν ἐπαύριον. Κάποιος προτείνει νὰ πᾶνε γιά ψάρεμα. Γιατί ὄχι; Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶναι σύμφωνοι. Οἱ γυναῖκες, ὁμως, διατάζουν. Δὲν θέλουν νὰ ξυπνήσουν τόσο πρῶτ. Μονάχα ἡ Ζὼν δέχεται, πράμα πού κάνει τὸν Ντὲ Τάστ νὰ μῆψῃ χαρούμενες φωνές:

— Νὰ ἐπὶ τέλους και μιὰ γυναίκα πού ξέρεει νὰ ζῆσι! Γιά νὰ σᾶς ἀναμείψω, κυρία μου, θὰ σᾶς ἐτοιμάζω ἐγὼ τὸ ἀγκίστρι σας, ὥστε τὰ δαχτυλάκια σας νὰ μὴν ἔλθουν ποτε εἰς ἐπαφὴν μὲ τὰ σκουλήκια τοῦ δολώματος.

Ἡ Ζὼν εἶναι κατευχαριστημένη. Σὲ λίγο, ὁμως, ὁ Ζὼν Βαλμὸν τὴν τραβάει παράμερα και τῆς λέγει:

— Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ πάτε στὸ ψάρεμα μ' αὐτόν!

Κατακόκκινη ἡ Ζὼν τὸ βάζει στὰ πόδια και κλείνεται στὸ δωμάτιό τῆς.

Τῶρα, ξεπλωμένη στὸ κρεβάτι

της, είναι βυθισμένη σε σκέψεις. Γι' θράσος! Ποιος τούδωσε το δικαίωμα να της «απαγορεύσει» κάτι;

Η Ζόν αδυνατεί να συνέλθει από την έκπληξή της, σιγά-σιγά, όμως, η έκπληξις παραχωρεί τη θέση της σε κάποιο άλλο συναίσθημα, γεμάτο γλύκα. «Ναι, συλλογίζεται η Ζόν, είναι ολοφάνερο ότι κατώρθωσα να κινήσω την προσοχή του υπερήφανου και δύσκολου αυτού νέου... Χωρίς να το θέλω βέβαια... Χωρίς να το επιδιώξω...»

Η ώρα είναι προχωρημένη. Ξαφνικά, η Ζόν σκέπτεται ότι δεν έγραψε στον Πιέρ. Και το σοβαρότερο είναι ότι δεν έχει όρεξη να το γράψει. Αύριο, ναι. Όχι, όμως, άποψε... Άποψε έχει το μυστικό της και θέλει να το φυλάξει για λίγες ακόμη ώρες.

29 'Ιουνίου

Η Ζόν αντάμωσε τον Βαλμόν στον κήπο και κείνος την παρέσυρε για περίπατο στην όχθη του ποταμού.

Η μέρα είναι χλιαρή και το νερό λάμπει ανάμεσα στα κλαδιά. Έξαφνα, η Ζόν αφήνει να της ξεφύγει η σκέψη που τη βασανίζει: —Καλά, αλλά τί σκέπτεσθε για μένα;

Ο Βαλμόν την κυττάζει, κάπως πειρακτικά: —Μά... Τά καλλίτερα πράματα.

Η Ζόν επιμένει σαν πεισματάρικο παιδί: —Δεν θέλω να μου κάνετε κοπλιμέντα. Θα ήθελα την αληθινή σας γνώμη.

—Είσθε ένα παιδί. Το άγνωστε; —Αλλοίμονο!... Δεν το άγνωω... Όλοι με παίρνουν για παιδί... Ο πατέρας μου, τ' αδελφια μου, ο άνδρας μου... και σεις, τώρα.

—Δεν σάς αρέσει αυτό; —Σήμερα, δεν μου αρέσει. Είναι η πρώτη φορά που δεν μου αρέσει.

Ο Βαλμόν την κυττάζει κατάματα και ύστερα της πιάνει τα χέρια. —Ελάτε, πάμε να περπατήσουμε λίγο.

Έκείνη τον κυττάζει με έκπληξη: —Γιατί; —Κάνει πολλή ζέστη εδώ... Ο ήλιος καίει τρομερά... Πάμε στη σκιά...

Προχωρούν προς το μικρό δάσος, χωρίς να μιλούν. Πρώτη διακόπτει τη σιωπή η Ζόν: —Γιατί δεν μιλάτε;

Σταματούν και κυττάζονται. Έξαφνα, ο Βαλμόν σκύβει και παίρνει τα χείλη της μέσα στα δικά του. Η Ζόν, αφού εγκαταλείφθηκε για κάμποσα δευτερόλεπτα, ξανανοιγει τα μάτια.

—Πιέρ! φωνάζει δυνατά. Πιέρ! Και φεύγει τρέχοντας.

Ο Βαλμόν την φθάνει την ώρα που σφαιριάζεται σ' ένα μαρμάρινο πάγκο. Η άμοιρη κλαίει σαν μικρό παιδί και τα χείλη της προφέρουν διαρκώς το όνομα του άνδρός της. Ο Βαλμόν μαντεύει την παραχη της. Δυστυχισμένη Ζόν! Είναι η πρώτη φορά που της συμβαίνει κάτι το σοβαρό και δεν έχει κανένα δικό της κοντά, για να της παρασταθεί...

—Πιέρ! στενάζει και πάλι η Ζόν, ανάμεσα σε δυό λυγμούς.

Ο Βαλμόν, όρθιος, την περιεργάζεται. Είναι τόσο αξιολύπητη και ταλαίπωρη... Γεμάτος τύψεις, σκύβει και της ψιθυρίζει: —Συγχωρήστε με... Τελείωσε... Δεν

θα σάς ενογλήσω άλλη φορά... Να μείνετε απολύτως ήσυχη...

30 'Ιουνίου

Του κάκου η Ζόν προσπαθεί να βάλει κάποια τάξη στις σκέψεις της. Όλα μέσα της χοροπηδούν άκατάστατα, προκαλώντας ένα τρομερό άνεμοστρόβιλο. Η άφιξις, η συνάντησις, η πρώτη συγκίνησις, το πρώτο μυστικό, όλα τέλος τα διάφορα περιστατικά που την εξώθησαν μέχρι την χθεσινή τρέλλα βουίζουν μέσα της και της παίρνουν το κεφάλι.

Τί να κάνει; Και ποια του τη συνδρομή να ζητήσει; Ο νους της πηγαιίνει στον Πιέρ, άλλ' ο Πιέρ βρίσκεται μακριά και δεν μπορεί τίποτε να κάνει. Εκείνο που θάθελε σήμερα η Ζόν, είναι μια εξέγησης με τον Βαλμόν. Της φαίνεται ότι στην κρίσιμη αυτή καμπή της ζωής της, μόνον αυτός θα μπορούσε να τη βοηθήσει, να τη νοιώσει. Ο Βαλμόν, όμως, άποφύγει να τη βλέπει και δεν συναντάται παρά μονάχα κατά την ώρα του φαγητού. Του κάκου η Ζόν παραφουλάει, έτοιμη να του φράξει τον δρόμο. Αυτός ξεγυλιστράει διαρκώς, άποφεύγοντας και το βλέμμα της ακόμα. Το κρυφτούλι αυτό το φέρνει σε απόγνωση την ταλαίπωρη τη Ζόν. Αλλά και την πεισματώνει μέχρι τέτοιου βαθμού, ώστε να τρέχει διαρκώς από σαλόνι σε σαλόνι και από τον κήπο στο δάσος, με την έλπιδα να τον συναντήσει.

Άποψε, η Ζόν είναι κουρασμένη και άπογοητευμένη. Ο Ζάν Βαλμόν δεν θέλει να την ξαναδει, ούτε είναι βέβαιον! Και η Ζόν αναμετρά το μέγεθος της τρέλλας της. Για μιά

.....

Ο ελληνικός στίχος

Μητέρα

Μητέρα. Έχω στη γεύσι μου το (στάριον ψωμί, που εξύμωσαν τα χέρια σου - κι' ε- (σως γι' αυτό ευωδούσε

Του λιβανιού έχω μέσα μου τη μυ- (ρωμένη όσμη, που κάθε Σαββατοβράδυ το σπίτι (έπλημμυρούσε.

Θυμодμαι, πώς μās έπερνες τριγύ- (ρω σου, μικρά, στο τζάκι, και μās έλεγες άθωα πα- (ραμυθάκια.

—Βασιλοπούλες δημοφες, με μάτια (γαλανά, παλάτια του όνειρόκοσμου, νεραϊ- (δες, νεραϊδάκια...

Θυμодμαι το νανούρισμα που μου- (λεγες συχνά —κι' αν δεν το λέω, είναι γιατί στον (ήχο του δακρύζω—

*Ηταν τα λόγια του όμορφου· σαν τη (στοργή σου άπλα —τώρα, τους πόνους μου μ' αυτά φο- (ρές-φορές κοιμιζώ.

Μάννα. Μην πής πώς άλλαξε τα (χρόνια ό χαλασμός, Κι' είναι στινές που θάθελα στα (χέρια σου να γειρω, τη θαλπωρή τους νιώθοντας, να (κοιμηθώ. Καθώς, κοιμάται ό άνθος που μέθυσε μέσ' (στο 'διο του το μύρο.

ΣΠΥΡΟΣ ΣΑΓΡΕΔΟΣ

ακόμα φορά, ο νους της τρέχει στον Πιέρ, τον άνδρα της, τον φίλο, τον παρηγορητή, το μεγάλο στήριγμα της ζωής της. Τα χαρακτηριστικά, όμως, του Πιέρ σβύνουν σιγά-σιγά, θαμπώνουν και στη θέση τους παρουσιάζεται μια καινούργια μορφή, που κάνει τη Ζόν να φωνάξει τρομαγμένη: —Ζάν!

1 'Ιουλίου

Οι καλεσμένοι είναι όλοι στο τραπέζι κι' ο Ζάν Βαλμόν δεν έχει ακόμα φανή. Σε λίγο, παρουσιάζεται και ζητεί συγγνώμη για την άργοπορία του. Τον είχε κρατήσει μιά επίσκεψις. Τα μάτια του, καθώς μιλάει προς τα μέλη της συντροφιάς, ούτε μιά φορά δεν πέφτουν στη Ζόν, που τον κυττάζει διαρκώς. Ύστερα, μ' ένα καινούργιο πρόσχημα, ο Βαλμόν σηκώνεται από το τραπέζι και δεν ξαναέρχεται πιά.

Η Ζόν είναι τόσο λυπημένη, ώστε να μην έχει κέφι για τίποτε. Τους καληνυχτίζει, λοιπόν, όλους, εύθως μετά το τέλος του γεύματος και άποτραβιέται στο δωμάτιό της. Περνώντας μπρός από την πόρτα του Ζάν Βαλμόν, κοινοστέκεται. Σκύβει ν' άκούση, αλλά δεν άκούει παρά μοναχά τους χτύπους της καρδιάς της. Το κεφάλι της βουίζει, τα γόνατά της λυγίζουν, άναγκάζεται, για να μη πέση, να στηριχθί στον τοίχο. Άν χτυπούσε στην πόρτα: Άπλώνει το χέρι της διστακτικά. Η τόλμη της, όμως, την τρομάζει και φεύγει τρέχοντας.

Πλαγισμένη τώρα στο κρεβάτι της, άναμετράει τα ψυχικά της βάσανα. Η σκέψη της κυματίζει μεταξύ ύπνου και έγρηγόρευσης, της φαίνεται πως είναι ολομόναχη, πάνω σ' ένα πλοίο, ένω ο Πιέρ και ο Βαλμόν έχουν μείνει στη στερηά. Όλα τα παλαμάρια έχουν κοπή και το καράβι παρασύρεται άκυβέρνητο από το ρεύμα...

Κάποια στιγμή, άκούει το ρολόγι που χτυπάει μεσάνυχτα. Δεν μπορεί, όμως, ακόμα να κοιμηθί. Θα περάσει άραγε όλη τη νύχτα μετρώντας τις ώρες; Έξαφνα, τινάζεται. Κάποιος έλαφρός κρότος στον διάδρομο. Είναι βήματα... Βήματα που πλησιάζουν και σταματούν μπροστά στη πόρτα της Ζόν. Ποιος νάναι άραγε; Μιά τρελή σκέψη της περνάει από το νου:

«Ο Βαλμόν, ίσως;»

Θυμάται ότι η πόρτα δεν είναι κλειδωμένη. Η καρδιά της χτυπάει δυνατά. Φοβάται ότι θα λιποθυμήσει.

Η πόρτα άνοιξε και κάποιος μπήκε μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο. Μισοπεθαμένη από τη συγκίνηση, η Ζόν άκούει τα βήματα που πλησιάζουν. Κάποιος άνδρας σκύβει στο πάνω της, ένα στόμα ζητάει το δικό της στόμα.

—Αγάπη μου!

Η φωνή του Πιέρ!

—Μπόρεσα κι' έφουγα μιά βδομάδα ναρίτερα από ό,τι υπελόγισα.

Με μιά όλη ή θλίψη της Ζόν έχει εξαφανισθί. Ο Πιέρ είναι εδώ. Η γυναίκα του ρίχνεται στο λαίμο του και κρεμιέται με την όρμη και τη λαχτάρα που μόνον οι ναυαγισμένοι την έχουν γνωρίσει, στις στιγμές που εξαφνικά, βρήκαν κάποιο σωσίβιο...

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΑΝΡΥ-ΝΤΕΡΙΕ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Το μυστήριο του Φόρμυαν

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΟΝ Λ.ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τά προηγούμενα
Ο μεγαλοεπιχειρηματίας κ. Έλαγουορθ Καίησπλ, πέφτει θύμα ενός μυστηριώδους εκδίαστου, που λέγεται δωρ Μόφφετ. Ο κ. Καίησπλ είχε κάποτε άνακατευθί, χωρίς να το ύποπτεύεται, στις ύποπτες έπιχειρήσεις κάποιου Ντάνιελ Φόρρεστερ και ο δωρ Μόφφετ έχει στην κατοχή του τις άποδείξεις της συγενοχής του αυτής. Για να επιτύχη καλλίτερα τον εκδίασμό, βάζει κάποια μίς Κόνγουοικη να οδηγίση την κόρη του κ. Καίησπλ —Άδέλα σ' ένα μυστηριώδες σπίτι, όπου άόρατος και μέσα σ' ένα πράσινο φως ο δωρ Μόφφετ άποκαλύπτει στην Άδέλα το παρελθόν του πατέρα της. Η Άδέλα προσπαθεί με κάθε τρόπο να σώση τον πατέρα της. Έπάνω στην άμχηανία της παρουσιάζεται ο Λ. Φάντασμα, που δεν είναι άλλος από τον νεαρό άριστοκράτη Μάρτεν Ντάλ, ο όποιος προσφέρεται να την βοηθήσει. Η δίσ Άδέλα Καίησπλ ήταν άραβωνιασμένη με κάποιον νεαρό μόνόχειρα, τον Πώλ Αϊνσγουορθ. Τον νεο αυτό ύποπτεύεται ο Μ. Ντάλ ως δωρ Μόφφετ και ιδού γιατί:

νός επισκέπτης το σπίτι του κ. Φόρμυαν.
Ο Μ. Ντάλ κάνει και νέα νυκτερινή έπίδραση στο σπίτι του κ. Φόρμυαν, αλλά αυτή την φορά συλλαβάνεται από τον Σούμερ που άνήδρευε. Εξεργεί ύμωσ και πάλι και την άλλη μέρα συγενοαίζει εύθωμα, ως Μ. Ντάλ με τον φίλο του Σούμερ. Ο διάσημος άστουνομικός είναι πεπεισμένος ότι ο Λ. Φάντασμα έχει σκοτώσει την Κα Φόρμυαν για να της κλέψει ένα θαρύτιμο κολλίε. Άσήνοντας τον

Η εύθυμία είχε φθάσει στο άκρον άωτό της, οι μάσκες είχαν πέσει...

Σούμερ, ο Μάρτεν Ντάλ πηγαίνει και τηλεφωνεί από ένα τηλεφωνικό θάλαμο στην δίδα Άδέλα Καίησπλ. Αυτή τον πληροφορεί ότι ο δωρ Μόφφετ της έδωκε 24 ώρων προθεσμία για να του μετρήσει τα γόηματα άλλως θα παρέδίς τα έγχοποιητικά για τον πατέρα της έγχοσα στην άστουνομία. Ο δωρ Μόφφετ, περιέμενε την όριστική άπάντηση της νέας για το θράδυ.

Ο Μ. Ντάλ της συνιστά να του άπαντήσει ότι είναι σύμφωνη. Το θράδυ, λίγο πριν από το δεύτερο τηλεφώνημα του Μόφφετ, ο Μ. Ντάλ βρίσκεται στο σπίτι της Άδέλας και της έγχοοίζει ένα γεσηματικό ποσόν που δεν ήταν ούτε το ένα δέκατον των όσων είχε ζητήσει ο εκδίαστής. Με το ποσό αυτό θα ξεγελούσε τον δωρ Μόφφετ. Αυτός τηλεφωνεί στις 9 και όρίζει ραντεβού για την παράδοση του ποσού και μέρους των έγχοόων εις άντάλλαγμα, στο χωρό μετρητισμένου του Μάυμερ Φρόλιν. Ο Μ. Ντάλ δηλώνει της Άδέλας ότι θα ήτο κι' αυτός στο χωρό.

Δίδεται ο χωρός. Ένας Ρωμικός αυτοκράτωρ μεθυσμένος περιφέρεται μέσα στο πλήθος των μετρητισμένων. Σε κάποια στιγμή συγχρόεται μ' έναν άγνωστο του μετρητισμένο σ' Ισπανό εύγενή.

Θοο

Μ...μέ συγχωρείτε, έκανε ο αυτοκράτωρ. —Θά μπορούσατε, όμως, να προσέγετε πού πηγαίνετε, απήνησεν ο άλλος και άπομακρούνθηκε. Ο αυτοκράτωρ έκανε άόμνη υεακά θήματα κλονίζόμενος και πήγε και κάθισε στο πρώτο άδειανό κίθισμα που βρήκε μπροστά του.

Για μιά στιγμή, παρακολούθησε με το θλέμμα τον άγνωστο νέο που άπομακρούνταν και ένα γαυόγελο πλανήθηκε στα γέλια του.

Φανταζόμουν ότι ο Αϊνσγουορθ δεν θα έχότανε μορφομοίσει άγύμωσα στα δόντια του. Και άργις κατόπι να παρακολούθη την κίνηση. Χοροέτηκαν κι' άλλοι γοοοί κι' ύστερα ένας όμιλος Τυρολέων με τα έθνικά τους κοουστούμα, παραόδησαν διάσσοα παραόδηια της π... (unclear) πιν.

Ένα θαύμα! ο σάε-σάε ύππάζε το σύνθημα της έπαναλήψης του γροού, ύστερ' από τα νούμμερα.

Το κεφάλι του αυτοκράτορου φάνηκε να θαράινε από τα

πιστό και σε λίγο έφραξε στο στήθος του. Έντονοι δέν του ζέφυγε το αυτοκράτορα ή παραμικρότερη λεπτομέρεια από την κίνηση του χορού.

Ενώ όμως, όλους τους είχε παρασύρει ή δίνη του κεφαλιού και του χορού, μια Κάμεν που φαινότανε πολύ χαριτωμένη κάτω από το φανταχτερό της φορέμα, έμεινε μόνη σε μιάν άκρη και παρακολουθούσε με κάποια μελαγχολία τους άλλους που διεσκέδαζαν.

Ο αυτοκράτορας κούταζε για λίγο την ώραία αυτή άγνωστη και ένα νέο χαμόγελο διεγράφε στα χείλη του.

Την στιγμή εκείνη, μια άλλη κοπέλλα, ντυμένη Ζάν ντ' Άρχ, πλησίασε την Κάμεν και έπιασε κουνέντα μαζί της.

Ο αυτοκράτορας άφραξε να περυσουν μερικές στιγμές ακόμη και κατόπι καταβύλλοντας κατά τα φαινόμενα μια μεγάλη προσπάθεια, σηκώθηκε και έκανε να διευθυνθή προς τον μουφε για να πιη.

Η Αυτοκρατορική σας Μεγαλειότηης, φαίνεται να διψά απόψε πολύ του είπε ξαφνικά ένας αυλικός του Λουδοβίκου 15ου.

Ο αυτοκράτορας τέντωσε υπερήφανα το κορμί του. Κατόπι είπε:

— Ο Σαί... Σαί... Σαί... έπηρ λέει κά... κά... κάπου ότι... ο μό... μό... μόνο τρόπος να... να... να... με... θυση κανείς εί... εί... είναι να... να... να πίνη!

Και λέγοντας, τέντωσε ακόμη περισσότερο το κορμί του και διευθύνθηκε με βήμα όσο πιο σταθερό μπορούσε, προς το άλλο άκρο της αίθουσας, εκεί όπου βρισκότανε η Κάμεν με την Ζάν ντ' Άρχ. Σε λίγο ένας ιππότης ζήτησε της δευτέρας να χορέψουν και έτσι ή Κάμεν έμεινε πάλι μόνη.

— III —

Εκείνη την ώρα, ή όρχήστρα, που ήταν κρυμμένη πίσω από ψηλά τροπικά, άρχισε ένα λικινιστικώτατο θάλς.

Ο αυτοκράτορας πλησίασε περισσότερο την Κάμεν.

— Θέλετε να μου παραχωρήσετε αυτό το χορό, δεσποινίς, ρώτησε με φωνή που προσπαθούσε να την καταστήσει όσο πιο προσεχτική:

Αναποφάσιστη ή κοπέλλα τον κούταζε. Το στεφάνι του από άμπελοφύλλα έπεφτε στο ένα πλάι και ή αυτοκρατορική του χλαμύδα είχε χάλια. Χωρίς να θέλη ή νέα χαμογέλασε.

— Είμαι ο Νέων! Έκανε ο άλλος, βλέποντας την Κάμεν διατακτική, και δέν είμαι συνηθισμένος να μου άρνούνται. Κυβερνώ τον κόσμο. Δαίμονες... μπλέ ή Κινέζοι κίτρινοι, όλοι πρέπει να με έπαινεσουν!...

— Ω! Είστε, λοιπόν... Έκανε ή νέα.

— ...Ο Νέων! την διέκοψε ο αυτοκράτορας.

— Μά εγώ, δέν είμαι ούτε κανένας μπλέ διάβολος ούτε κανένας κίτρινος Κινέζος...

— Το βλέπω. Είστε μια χαριτωμένη Κάμεν, έκανε ο άλλος και της έδωσε το χέρι.

— Φυσικά... φαίνεσθε έντελώς με το... ή νέα, δίνοντας και αυτή το χέρι.

— Τι σημασία έχει αυτό. Στέκομαι, όπως βλέπετε, καλά στα πόδια μου.

Σε λίγο χόρευαν και οι δυο τους μαζί με τα άλλα ζεύγη.

— Μου φαίνεται που ψιθύρισε κάποια

στιγμή ή Κάμεν, πως δέν είσθε τόσο μεθυμένος όσο φαίνεσθε...

— Τά ρόδα πούχετε στο κεφάλι σας θα σας πέσουν, απήτησε ο αυτοκράτορας. Πάμε σε μια γωνιά να τα διορθώσετε. Άνοιξαν με κόπο δρόμο ανάμεσα από το πλήθος των χορευτών και ύστερ' από λίγο έφθασαν σ' ένα μπαλκόνι.

— Έχετε δίκιο, είπε, μόλις έφθασαν που διεσκέδαζαν.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

Εκεί αυτοκράτορας, δέν είμαι τόσο μεθυμένος όσο φαίνομαι. Έχει όμως, τα καλά του και το να κάνη κανείς τον μεθυμένο. Κανείς δέν τον υποπτεύεται.

Μέσα στο ήμισφύ του μπαλκονιού ή νέα προσάθησε κάτι να κρατήσει από το πρόσωπο του καθυλιέσου της.

— Λοιπόν, δις Καίτησλ, είπε ο αυτοκράτορας φέρατε τα χρήματα; Εκείνη άρχισε να τρέμη ελαφρά.

— Πώς με άναγωνιάσατε; μουρμούρισε.

— Ω! Η μάσκα σας κρύβει τόσο λίγο το πρόσωπό σας! Επ'εί πλέον, είχα τις πληροφορίες μου...

— Θα σας πληροφορήσει, άσφαλώς, ο Ουέμπλεϋ. Είναι τόσο πιστός... στο καθήκον που του αναθέσατε.

— Άς αφήσουμε τώρα αυτό το ζήτημα και ές μιλήσουμε για τα λεφτά.

— Και για τα χαρτιά! απήτησε θορυαλέα ή νέα.

— Τάχω εδω, κάτω από την αυτοκρατορική μου χλαμύδα.

— Όλα;

— Τα μισά, όπως είχαμε συμφωνήσει. Δέν φαντάζομαι να νομίζετε ότι θέλω να σας εξαπατήσω...

— Ω, όχι... Ξέρω ότι είσθε ή προσωποποίηση της τιμιότητος. Μπορώ να τα ιδώ;

Ο άλλος γέλασε ειρωνικά.

— Όχι δά και τόσο γρήγορα, γοητευτική ταιγιάννα. Κάτι ξέρω από την γυναικεία πονηρία. Φέρατε τα χρήματα;

— Ναι.

— Όσα είπαμε.

— Δέν έχετε παρά να τα μετρήσετε μόλις μου δώσετε τα χαρτιά.

— Θυμάσαι!... φώναξε ο αυτοκράτορας με φωνή έντελώς διαφορετική τώρα. Τα καταφέρατε ύπεροχα δεσποινίς...

Η νέα κούταζε τον σύνόδο της κατάπληκτη:

— Ω: σεις λοιπόν, κ. Ντάλ;

Και θγάζοντας την μάσκα της, τον κούταζε με μάτια διάπλατα άνοιγμένα.

— Μή φωνάζετε, Κάμεν; ψιθύρισε ο αυτοκράτορας. Θα μπορούσαν να μας άκούσουν.

— Μά μου είχατε πη πως θα ντυνόσαστε λαποδύτης φάντασμα!...

— Και πως φανταστήκατε ότι μπορούσα να είμαι ως Λ. Φάντασμα!...

— Δέν ξέρω... πάντως δέν μπορούσατε να είσθε ρωμαίος αυτοκράτορας.

— Α! λοιπόν, σας πληροφορώ, για να ξέρετε, ότι ο Λ. Φάντασμα δέν έχει φημισμένη εμφάνιση, αλλά ντύνεται κατά

πως άνάγκας της περιστάσεως. Έτσι μπορείτε να τον ιδήτε και αυτοκράτορα της Ρώμης, και ιππότην του μεσαιωνος και ζητιάνου και άεροπόρο:

Ξαφνικά, σώπασε και έστρεψε και είδε πίσω του.

— Πέστε πως είμαι ένα κτήνος και δώστε μου ένα δυνατό μπάτσo, ψιθύρισε, γρήγορα.

Η νέα είχε διακρίνει ένα ελαφρό θόρυθο κοντά στην μπαλκονόπορτα. Κατάλαβε και καθώς ο αυτοκράτορας έσκυψε στο πρόσωπό της για να την φιλήσει, του έδωσε ένα γερό χαστούκι φωνάζοντας κατακόκκινη από θυμό.

— Κτήνος: Τι θράσος!... Φύγετε γρήγορα γιατί αλλιώς θα φωνάξω!...

Και έσπρωξε τον σύνόδο της. Εκείνος κλονίσθηκε και θέλησε πάλι να την άγκαλιάσει. Άλλα ένα νέο ισχυρότατο ράπισμα, τον έριξε προς την μπαλκονόπορτα, σχεδόν επάνω σε κάποιον.

Ο αυτοκράτορας κούταζε για λίγο την νέα και κατόπι έφυγε κλονιζόμενος. Τον πρόσχυο:... έκανε μόνη της τώρα ή νέα, άσθμαίνοντας. Θα τον...

Σταμάτησε, όμως, άπότομα...

Κάποιον αισθάνθηκε να την πλησιάζη από πίσω. Σταμάτησε ανήσυχη.

— Έσείς είσθε; έκανε καθρηχασμένη, ήταν ή νεαρά Ζάν ντ' Άρχ που κουνέντιαζε προηγούμενος μαζί της. Είσατε θράσος; Πρόσθεσε. Ήταν όμως μεθυμένος κι' έτσι...

— Ταρσχημάτε, όμως πολύ!...

Κι' θελοντας να δείξη την συμπάθειά της, ή νεαρά Ζάν ντ' Άρχ πέσασε το μπράτσο της γύρω από την μέση της διδος Καίτησλ.

Η Άδέλα άρχισε να γελά.

— Έπρεπε να φωνάψω ψύχραιμη. Είπε. Είναι άνόητο να θυμώνη κανείς με έναν μεθυμένο.

— Και όμως, φαινότανε έν τάξει όταν χορεύατε... Οι άνδρες είναι περίεργα όντα... Έντονοι έμένα ο Μπίλλο δέν μπορεί να μου τά κάνη αυτά. Έχω τον τρόπο μου εγώ!...

— Δέν μου δίνετε και μένα την συνταγή σας; έκανε γελώντας ή Άδέλα. Θα μιλήρουν να την δοκιμάσω στον πρώτο αυτοκράτορα της Ρώμης που θα ξανασυναντούσα σε χορό.

— Να σας πω, εγώ ύστερ' από μια φιλονεικία με τον άραβωνιστικό μου, πηγαίνω και του άγοράζω κάτι από εκείνα τα μικροπράγματα που τόσο άρέσουν στους άνδρες. Έτσι τον κάσω άμείσως άρνάχι. Νά, προχθές του άγόρασα μια ωραία γραβάδα με ρίγες μπλέ και κίτρινες...

Η Άδέλα ένοιωσε ένα ρίγος να της περνά όλο το σώμα.

— Μπλέ... κίτρινο... μουρμούρισε ταρσχημένη. Οι δυο αυτές λέξεις, μ' όλο το άθωο ύφος με το όποιο της πρόσφερε ή νεαρά Ζάν ντ' Άρχ, της έκαναν έντύπωση...

— Νά, μπλέ και κίτρινο, συνέχισε αυτή. Είναι τα χρώματα που λατρεύει ο Μπίλλο!...

Κι' φωνάζοντας ακόμη περισσότερο την Άδέλα ψιθύρισε:

— Ρίξτε έξω από την μπαλκονόπορτα.

— Νά ρίξω ποιά;

— Τα λεπτά! Τάχετε μαζί σας, δέν είναι έτσι!

Η Άδέλα την κούταζε κατάπληκτη.

— Στον τόνο της φωνής της υπήρχε ή απειλή.

— Ναι, τάχω... μουρμούρισε. Ήταν

τρομερά συγχισμένη και το μυαλό της φαινότανε να μη λειτουργούσε πιά κανονικά.

— Τότε ές τελειώσουμε το συντομότερο, έκανε ή άλλη. Όλα έχουν κανονισθή. Εγώ θα ρίξω ένα άναμμένο σπύρο έξω από την μπαλκονόπορτα και άμέσως έπειτα; θα ρίξετε εσεις το χρηματόδεμα. Και ποιος θάναυ από κάτω για να το πάρη.

Η Άδέλα στάθηκε άναποφάσιστη. Να συμμορφωθή με την άπάντηση της άπεσταλμένης του Μόφφρε ή να άρνηθή;

Διερωτάτο δέ αν ο Μάρτεν Ντάλ δέν ήταν κρυμμένος εκεί κάπου. Ω! Άν ήταν δυνατόν να της έλεγε τώρα, με την μετάδοση της σκέψης, τί έπρεπε να κάνη!...

— Και τα χαρτιά; ρώτησε τέλος για να πη κάτι.

— Τάχω μαζί μου, έκανε ή νεαρά άγνωστη. Και άνοιγοντας λίγο την πολεμική της στολή έβγαλε έναν ογκώδη φακέλλο και τον έδειξε της Άδέλας.

— Τα περισσότερά τους, πρόσθεσε, είναι γραμμένα από τον ίδιο τον Φόρρεστερ. Άν έχετε την παραμικρή άμφιβολία, κούταχτε τα.

Η πρόταση αυτή φάνηκε της Άδέλας ειλικρινής. Ήηρ στα χέρια της τον φακέλλο και έβγαλε από μέσα καμιά δεκαριά έγγραφα διαφόρων διαστάσεων.

Το σκοτάδι όμως, δέν την άφήκε να διακρίνη τίποτε.

— Θέλετε φως; έκανε ή Ζάν ντ' Άρχ; Τώρα άμέσως.

Έβγαλε ένα κουτί σπύρα, άναψε ένα και φώτισε τα χαρτιά που κρατούσε ή Άδέλα.

— Θέλω, είπε να πεισθήτε πρώτα καλά.

Η Άδέλα διέτρεξε γρήγορα μερικά από τα έγγραφα. Παντού ή ένοχη του πατέρα της ήταν φανερή. Η Άδέλα δέν είχε την παραμικρή άμφιβολία.

— Είσατε ίκανοποιημένη; την ρώτησε ή άλλη.

Η Άδέλα σήκωσε τα μάτια και κούταζε έρευνητικά την συνομιλήτριά της. Το μέρος το ύπροσώπου της που άφινε άκάλυπτο, έδειχνε χαρακτηριστικά που εξέφραζαν σκληρότητα άλλ' όχι και δολιότητα.

— Άνάθετε ένα σπύρο ακόμη, παρακαλώ; έκανε ή Άδέλα.

Η Ζάν ντ' Άρχ συνεμορφώθη και ή Άδέλα ξανάριξε μια ματιά στα έγγραφα.

Ξαφνικά, μια τρελή ιδέα της μπήκε στο μυαλό.

— Ω! Άν μπορούσε... σκέφθηκε, ενώ άρχισε να τρέμη.

Της ήρθε να πλησιάζη ακόμη περισσότερο τα έγγραφα στο σπύρο, και να ά μεταβάλη σε στάχτη. Ένοιωσε όμως το βλέμμα της άπεσταλμένης του δόρος Μόφφρε να την παρακολουθή άγρυπνα.

Το σπύρο έσβυσε χωρίς ή Άδέλα να άποφασισή να κάνη αυτό που σκέφθηκε.

— Λοιπόν, δεσποινίς, ρώτησε και πάλι ή άγνωστη, δέν είσθε ακόμη ίκανοποιημένη;

Η Άδέλα προσάθησε να βρη καιρό.

Ήταν το μόνο που μπορούσε να κάνη επί του παρόντος.

— Είσατε βεβαία, είπε, για την άθεντικότητα των χαρτιών αυτών;

— Φαντάζομαι... το γράψιμο είναι του Φόρρεστερ.

Βασανιζόμενη από την άναποφασιστικότητα ή Άδέλα, διερωτάτο που να ήταν τάχα ο Μάρτεν Ντάλ. Γιατί δέν της έδιδε σημαία ζωής;

— Άνάθετε, σας παρακαλώ, και ένα ακόμη σπύρο; είπε ή Άδέλα.

— Θα είναι το τελευταίο, απήτησε ή άλλη. Δέν θα μου μένη ύστερ' απ' αυτό παρά μονάχα ένα, κι' αυτό θα μου χρει-

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

ασθή για το σύνθημα που είπαμε.

Και πάλι ή Άδέλα έσκυψε επάνω από τα χαρτιά. Κάτω από τα μάτια της άπλωνόταν ή γουδροκομένη ύογραφη του Φόρρεστερ. Μια άμφιβολία της μπήκε ξαφνικά, στο μυαλό: να ήταν άραγε αυτά τα έγγραφα γραμμένα από τον μεγάλο εκείνο άπαταώνα; Δέν είχε δη ποτέ της το γράψιμο του Φόρρεστερ. Μήπως ήταν πλαστά;

Η Άδέλα πιστόθηκε από την ύοψία της αυτή σαν από σινίδα σωτηρίας. Και καθώς τρεμόσβυσε, έτοιμο να σβύση το τελευταίο σπύρο στα χέρια της άγνωστης είπε:

— Τα χαρτιά αυτά είναι φτιαχτά!

Η άλλη έέσπασε σε γέλιο.

— Δυστυχημένη μικρή άνόητη, έκανε. Δέν έχετε δη ποτέ σας το γράψιμο του Φόρρεστερ και λέτε ότι είναι πλαστά! Τώρα καταλαβαίνω ότι δέν φέρατε τα χρήματα και!...

Διεκόπη, όμως, άπότομα. Μέσα στο σκοτάδι που βασίλευε στον κήπο πέραςσε μια μικρή άχτίδα φωτιάς και έσβυσε σαν σουκέττα.

Η άγνωστη άπέσπασε από τα χέρια της Άδέλας τα χαρτιά.

— Η άναλλαγή διακόπτεται, είπε με μια σφυγτική φωνή. Η ρουκέττα αυτή, ήταν μια προσδοκίαιος. Κάτι το ύπόπτο συμβαίνει κάτω. Έπιστρέψατε στον μεθυμένο σας αυτοκράτορα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

άφηνοντας την Άδέλα Καίτησλ μόνη στο μπαλκόνι, ύστερ' από τα δυο εκείνα μεγαλειώδη χαστούκια ο Μάρτεν Ντάλ, έστρεψε στην αίθουσα του χορού. Η αίθουσα είχε φθασει εκεί στο άκρο αυτό της. Τα πρόσωπα είχαν γίνη κατακόκκινα και οι μάσκες είχαν τραβηγηθή στα πλάγια ή είχαν άφαιρεθή τελείως.

Με κλονιζόμενα πάντα βήμα, ο Μ. Ντάλ άνοιξε δίοδο στο πυκνό και θορυβώδες πλήθος. Τέλος, βρήκε κάποιο κάθισμα σε μια γωνία, έπεσε επάνω θάρς και άποκοιμήθηκε.

Τουλάχιστον φάνηκε να άποκοιμήθηκε. Γιατι με την άκρη του ματιού, παρακολουθούσε προσεκτικά την κίνηση. Άναζητούσε παντού τον άκαμπαλλέρον εκείνο με τον όποιο είχε συγκρουσθή στην άρχή, πουθενά, όμως, δέν τον έβλεπε.

Από καιρό εις καιρό, έκαμνε πως ξυπνούσε από το μεθύσι του και άνοιγε τα μάτια του, ρίχνοντας ένα βλέμμα προς το μπαλκόνι.

— Μά τί κάνεις τόσο ώρα εκεί μέσα με

την νεαρά της ή Άδέλα;» διηλογιζότανε.

Το άθωο ύφος της «Ζάν ντ' Άρχ» δέν τον είχε ξεγελάσει, άλλα δέν μπορούσε να φαντασθή ότι αυτή ήταν ή άπεσταλμένη του δόρος Μόφφρε. Ξαφνικά ο Μ. Ντάλ κατάλαβε. Γιατι τάχα να μη ή ή νέα αυτή συνένοχος του εκδίστασε; Το χρώμα θα ριχνόταν άσφαλώς κάτω από το μπαλκόνι.

Κάποιος άλλος άνθρωπος του Μόφφρε ή κι' αυτός ο ίδιος θα περίμενε από κάτω, θα το έπαιρνε και θα έφευγε άμέσως. Διερωτάτο τώρα, πως θα συμπεριφερόσε σε μια τέτοια περίπτωση ή δις Καίτησλ.

— III —

Είχαν περάσει κίολας δέκα λεπτά από την ώρα που είχε αφήσει την Άδέλα και ο Μάρτεν Ντάλ έκρινε ότι ήταν καιρός να εκμεταλλευθή την κατάσταση. Έκαμνε προσεκτικά άναγωνιάσει του έδάρους. Η αίθουσα του χορού βρισκόταν στο τελευταίο πάτωμα του ξενοδοχείου «Βάστερμους» ένός από τα πολυτελέστερα της πόλεως, και το μπαλκόνι έβλεπε σ' ένα μικρό κηπέκο που βρισκόταν μπρός σε μια στενή πλατεία, που είχε γύρω-γύρω ύψηλά κτίρια. Στην προωρημένη εκείνη ώρα όλα τα παράθροα ήταν σκοτεινά και κάποιος που θα παραμένε στην πλατεία, δέν θα μπορούσε εύκολα να γίνη αντίληπτός.

Ο Μάρτεν Ντάλ, σηκώθηκε και πέραςσε το χέρι του πάνω από το μέτωπο σαν να ύπέφερε από ήμικρανία. Με τα μάτια διέτρεξε την αίθουσα. Άφαντος, πάντα, ο άκαμπαλλέρον.

Η άτμόσφαιρα εξ' άλλου γινόταν φανερά, ζεστή και βαρειά.

Με βήμα άσταθές, ο αυτοκράτορας διέσχισε το πλήθος και έφθασε στο χιόλι. Εκεί σόγγυσε το πρόσωπό του και κούταζε πηγε και άκούμπησε στο παράθυρο για να άναπνεύση τον δροσερό άέρα της νύχτας. Σκυδόντας όσο μπορούσε όλιγώτερο, βύθισε το βλέμμα του μέσα στα σκοτάδια. Σ' ένα μπαλκόνι, είκοσι πόδες πιο μακρύν από αυτόν, διέκρινε δυο σκιές. Σε λίγο, ή αύρα του έφρασε δυο λέξεις:

— Είσατε ίκανοποιημένη;

Φυσικά ήταν ή Ζάν ντ' Άρχ εκείνη που δέν είχε προσφέρει. Επανακούταζε πάλι μέσα στο σκοτάδι και κατόπι άφώνωντας το παράθυρο, βγήκε στο διάδρομο και κατέβηκε μερικά πατώματα πιο κάτω.

Ένα άλλο μπαλκόνι υπήρχε άκριβώς κάτω από το μπαλκόνι όπου βρισκόταν οι δυο γυναίκες. Από το μπαλκόνι αυτό υπορούσε να ιδη καθαρά τί συνέβαινε κάτω, στην πλατεία. Στην άρχή δέν είδε τίποτε. Κατόπι όμως, καθώς τα μάτια του συνήθησαν όλοένα και πιο πολύ στο σκοτάδι, διέκρινε σε μια γωνία έναν σκονιένό δγκο κουλουρασμένο κοντά σ' ένα μεγάλο δοχείο σκουπιδιών.

Ο Μ. Ντάλ πρόσθεσε περισσότερο και κατόπι ξαφνικά, σφόδρες ελαφρά.

Ο σκονιένος δγκος άνεσθήκωσε το κεφάλι του προς το μέρος του.

— Ω! έκανε μέσα του ο Ντάλ, ένα σκυλί. Αύτος ο Μόφφρε είναι μια άληθινή μεγαλοφυία. Έστειλε ένα σκυλί για να άσπάζη το δέμα που θάπερτε από πάνω και θα τρώαζε στα πόδια.

Παρακάτω θα περίμενε ο κύριος του μέσα σ' ένα αυτοκίνητο.

Ο Μάρτεν Ντάλ σκέφθηκε λιγάκι,

Καταλάβαινε τώρα, τελείως, το σχέδιο του αντιπάλου του. Ξαφνικά, ο νέος σήκωσε το κεφάλι. Είχε ακούσει ένα παράθυρο να τρίζη. Κότταζε καλλίτερα. Ένα κεφάλι φάνηκε ύστερ' από λίγο. Το κεφάλι αυτό υψώθηκε προς την σειρά των μπαλκονιών, σ' ένα από τα οποία βρισκόταν η 'Αδέλα και η 'Ζάν ντ' 'Αρχ». «Όποτε δεν είναι μόνον ο σκύλος, σκέφθηκε ο Μ. Ντάλ. Είναι και κάποιος... διπλός που παραμονεύει!..»

Πρόσεξε καλλίτερα μέσα στο σκοτάδι και σε λίγο ανεγνώριζε την άσπρη περισρούκα του κεφαλιού που ήταν από επάνω του. Ήταν ο 'Ακαυπαλλέρος του.— ο Πώλ Αϊνγκουορθ... μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του. Χωρίς να χάση περισσότερο την ώρα του, ο Μάρτεν Ντάλ ανέθηκε πάλι επάνω, υπολογίζοντας τα πατώματα και έφθασε στο πάτωμα όπου βρισκότανε το μπαλκόνι στο οποίο είχε φανή ο Αϊνγκουορθ.

Σύμφωνα πάντα με τους υπολογισμούς του, έφθασε στο ύψ' αριθμούν 725 δωμάτιο του μεγάλου ξενοδοχείου.

Ο Μάρτεν Ντάλ στάθηκε για μια στιγμή και κούταζε γύρω του. Ο διάδρομος ήταν έρημος.

Ύστερ' από σύντομο διαταγμό, έσπρωξε έλαφρά την πόρτα, τόσο όσο έφθανε για να σχηματισθή ένα άνοιγμα από το οποίο θα μπορούσε να ακούση τί ελέγετο μέσα. Έβλεπε το ατύ, αλλά δεν άκουσε τίποτε. Έπι πλέον διεπίστωσε ότι το δωμάτιο δεν ήταν φωτισμένο.

Έσπρωξε άκουη περισσότερο την πόρτα και μπήκε μέσα. Έκανε μερικά βήματα έλαφρά, αθρόβα, κρατώντας άκουη και την άναπνοή του, προς την διεύθυνση της μπαλκονόπορτας. Ξαφνικά σταμάτησε. Ένας άπροσδιόριστος θόρυβος ήλθε ως τα εξαιρετικά ευαίσθητά του αυτιά. Κάτι σαν άναπνοή ανθρώπου! Σε λίγο διέκρινε και δεύτερη άναπνοή.

«Όποτε είναι δύο εδώ μέσα...» σκέφθηκε. Έκανε με άπειρες ποσολάξεις δύο βήματα προς τα πίσω. Σε λίγο είδε μια σκιά να κινήται μέσα στο σκοτάδι. Η σκιά έφθασε ως το άνοιγμό παράθυρου, κούταζε έξω και κατόπι ξαναμπήκε μέσα λέγοντας σιγά:

— Πολύ άργει η 'Αννι.
Ο Ντάλ ανεγνώρισε άμέσως την φωνή. Ήταν του Πώλ Αϊνγκουορθ.
— Δεν πειράζει, έκανε μια άλλη φωνή, όχι νεανική αυτή. Η 'Αννι είναι έξυπνο και φρόνιμο κορίτσι και έχει άπολυτη συνείδηση της σοβαρότητος της άποστολής της. Έξ άλλου δεν υπάρχει κανείς λόγος να διαζώμαστε. Ο χορός θα διακοσθή ως το πρωί.

Η φωνή αυτή δεν φάνηκε άγνωστη στον Μάρτεν Ντάλ.

Αυτός είναι σίγουρα ο 'Αξελσον! σκέφθηκε ο Μ. Ντάλ.

Κάτι εγρύλλισε εκείνη την ώρα ο Αϊνγκουορθ και ο άλλος συνέχισε:
—Τό ποσό είναι άρκετό τί κρίμα, όμως, πού θα μοιρασθή στα πέντε...
«Όποτε είναι πέντε, σκέφθηκε ο Μ. Ντάλ για να ιδούμε; ο δόκτωρ Μόρφετ, η Πώλ Αϊνγκουορθ, η 'Αννι, ο 'Αξελσον... Τό όλον τρεις. Ποιοί νάναι άραγε οι άλλοι δύο;

«Αδίκαι όμως ο νέος προσπάθησε να βρής ποιοί ήταν οι άλλοι δύο.

Και πάλι ο Αϊνγκουορθ πλησίασε στο μπαλκόνι.

— Θάθελα πολύ να βιαστή, μουρμούρισε

δεν μπόρῳ να καταλάβω τί συμβαίνει! — Κατά πάσαν πιθανότητα η δις Καίτησλ θα θέλη να εξετασθή πρώτα καλά τα χαρτιά, είπεν ο 'Αξελσον. Θα πάη όμως χαμένος ο κόπος της. Μπορῳ να καυχθῳ ὅτι άντέγραφα περίφημα τα χαρτιά. Θα γελασθῆ και άν άκόμη ξέρη τόν χαρακτήρα του Φόρρεστερ.

ΟΝτάλ άνατινάχθηκε. «Όστε τα έγγραφα πού επρόκειτο να ξηγοράσῆ η 'Αδέλα ήταν πλαστογραφημένα. Τα άυθεντικά τα κρατούσε πάντα ο Μόρφετ, άσφαλῳς για να άρχισῆ νέους έκδιασμούς!

— Ό! μη διάζεις να πανηγυρίσης, έκανε ο Αϊνγκουορθ. Παραδέχομαι ότι είσαι επίδειος, μην ξεγνάς, όμως, ότι και οι καλλίτεροι πλαστογράφοι, καταλήγουν πίσω από τα σιδερένια κάγκελα.

— Όπως και πολλοί μεγαλοφρονείς έκδιασται άπήνητσε στον ίδιο τόνο και ο 'Αξελσον.

Μιά ὀλιγοστιγμη σιωπή διεδέχθη τόν μικρό αυτό διαζισμό μεταξύ των δύο συνενόχων.

Πρώτος ξαναμίλησε ο Αϊνγκουορθ. — Είσαι βέβαιος ρώτησε, ότι η μίς Καίτησλ ήλθε μόνη εδώ;

— Βεβαίως. Μην άνησυχῆτε.

— Πάντως η άθώοτης της δεν μου άρέσει. Τήν θεωρῳ ικανή να μάς τήν φέρη.

— Τι μπορει να μάς κινή; Λάβαμε όλα μας τα μέτρα. Δεν θλέπω πώς θα μπορούσε να μάς κοροιδίψη. Η 'Αννι ούτε θ' άγγισθῳ τού γρῆμα. Θα τό πετάξῆ η ίδια η μίς Καίτησλ επάνω από το μπαλκόνι. Ο Καίσαρ θα αναλάβῆ τα παρακάτω.

«Ο Καίσαρ θάναι το σκυλί», σκέφτηκε ο Ντάλ.

Και πάλι η σιωπή άπλώθηκε στο σκοτεινό δωμάτιο.

Και πάλι ο Αϊνγκουορθ τήν διέκοψε πρώτος.

— Έχεις προσέξει τόν άνθρωπο εκείνο πού ήταν ντυμένος σαν Ρωμαίος αυτοκρατώ;

— Ποιον; Έκείνον πού δεν μπορούσε να σταθῆ στα πόδια του από το μεθύσι;

— Ναι, αλλά δεν μου φάνηκε έμένα και τόσο μεθυσμένος... τόν είδα να χορεύῆ θαυμάσια με τήν διδα Καίτησλ και κατόπι να τήν πεταίνῆ στο μπαλκόνι. Μου σάινεται λίγο ύποπτος.

— Μιά κοπέλλα πού πάγει στο χορό για έναν ὀποιοδήποτε λόγο, δεν μπορει, παρῳ να χορέψῆ κι' αυτή καμιά φορῳ. Και μετά τόν χορό, είναι επόμενο να πάγῆ ως το παράθυρο για να άναπνεύσῆ λίγο δροσερό άέρα: παρετήρησε ο 'Αξελσον.

— Ό Μάρτεν Ντάλ χαμογέλασε. Είχε όμως, άρχισῆ να κουράζεται με τήν συνεχή αυτή άκίνησία στην ὀποία ήταν καταδικασμένος να παραμένῆ τόσο ώρα. Με προσφύλαξη, μετακινήθηκε λίγο.

— Μην άνησυχῆτε, συνέχισε ο 'Αξελσον. «Όλα πάνε καλά. Μόνον έσεις είσθε λίγο νευρικός άπόψε. Θα ξεζουμίσουμε τήν Καίτησλ ως τήν τελευταία της πεντάρα και κατόπι θα στοαφώμε στον Φόρρομαν. Αυτόν θα τόν αναλάβῳ ιδιαιτέρως εγῳ. Μοῦ έχει καθήσει πολύ στο στομάχι, από τήν ημέρα πού μ' έδιωξε από το σπίτι του. Θάθελα...

Διεκόπη άπότομα. Ο Ντάλ καταρῳσθηκε από μέσα του τήν άδειότητα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ' ΜΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΜΕΛΑΝΗΣ

άν ναθελε να δώση θάρος στην νέα πού ταραχμένη καθότανε σε μια λεπτή καρέκλα παλαιού ρυθμού, ένας λαμπρός ήλιος σκορπούσε άφρονες τις άχτίδες του μέσα στο σαλόνι του μεγάρου των Καίτησλ.

— Είναι φοβερό!... στέναξε η 'Αδέλα. Φρόσμος και κομψός ὀπως πάντοτε, ο Μάρτεν Ντάλ πήρε τήν εφημερίδα πού είχε άφῆσει εκείνη να πέσῆ κάτω. Ένας τελοῳριος τίτλος ὕπηρχε στην πρώτη σελίδα:

ΕΝΤΟΣ 24 ΩΡΩΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΟΥΣ κ. ΓΚΑΙΗΒΕ.

«Ηρεμος ο Ντάλ διάβασε το άρθρο.

— Μπλόφες! έκανε στο τέλος.

— Μα η εφημερίδα λέγει ότι η άστνονομία πήρε μια πληροφορία πού θα τήν οδηγῆσῆ στην σύλληψη του καταζητουμένου και ότι μέχρις αύριο το βράδυ, η σύλληψις του κ Γκραιτῆς θα είναι γεγονός.

— Ψευτιάς!... έκανε πάλι ο Μ. Ντάλ. Και λέγοντας, σαλαγκώσε τήν εφημερίδα και τήν πέταξε μακριά.

«Όλα είναι ὕποβολιμαία, το άρθρο δεν αναφέρει οὔτε ένα θετικό γεγονός. Δεν αποκλείω βέβαια, ότι ο Μόρφετ θα έστειλε στην άστνονομία μερικές πληροφορίες χωρίς σημασία, αλλά αυτό το έκανε άπλῳς και μόνον για να σῆς τρομοκρατήσῆ τόν πατέρα σας και σῆς, είμαι όμως πεπεισμένος ότι δεν θα πληροφορήσῆ περισσότερο.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Πηγαίνοντας να κινή μια κίνηση, έκανε θόρυβο.

— Ακούσατε τίποτε; ψιθύρισε ο 'Αξελσον.

— Σούτ! έκανε ο Αϊνγκουορθ.

Ο Ντάλ αισθάνθηκε δυο ζεύγη ματιῳν να τόν αναζητῳν μέσα στο σκοτάδι. Έκανε μερικά βήματα ὀπισθοβατώντας και έφθασε στον τοίχο. Άνεξήγησε τόν διακόπη και τόν έστρεψε. Άλλά το σκοτάδι εξακολουθούσε να βασιλεύῆ βαθῳ μέσα στο δωμάτιο.

— Μοῦ φαίνεται πώς προδοθήκαμε έκανε ο 'Αξελσον. Γρήγορα τού σύνθημα!

«Ένα σπῆστο άναψε κατόπι μια μικρή φλόγα ανέθηκε προς τόν ουρανό. Έκείνη τήν ώρα ακούσθηκε ο κρότος της πόρτας πού έκλεινε.

Οι δυο συνένοχοι είχαν εγκαταλείψει το δωμάτιο.

Όταν ο Μ. Ντάλ έμεινε μόνος, πλησίασε προς τήν λάμπα του δωματίου και παίρνοντας ένα καθίσμα ανέθηκε και τήν εξέτασε. Ένα χαμόγελο άπλώθηκε στα χείλη του. Η λάμπα ήταν ξεδιωχημένη.

Ο Ντάλ τήν είδωσε και άπλετο ως διεχύθη στο δωμάτιο. Πήριψε ένα έλαφρό θλέμμα γύρω του. Στο πάτωμα, ήταν μια θαλίτσα άνοιχῆ και επάνω στο λαβαπό μερικά αντικείμενα τουαλέττας.

Βιαστικά ο Μ. Ντάλ πήρε το μελανοδόχειο επάνω από το γραφείο του ζήτησε μέσα σε μια εφημερίδα και κατόπι τυλίγοντας τήν εφημερίδα σε μικρό πακέτο, τήν πέταξε έξω από το μπαλκόνι λέγοντας μ' ένα γέλιο:

— Ο Καίσαρ θα αναλάβῆ τα παρακάτω!... Και βιαστικῳς βγήκε έξω από το δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ' ΜΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΜΕΛΑΝΗΣ

άν ναθελε να δώση θάρος στην νέα πού ταραχμένη καθότανε σε μια λεπτή καρέκλα παλαιού ρυθμού, ένας λαμπρός ήλιος σκορπούσε άφρονες τις άχτίδες του μέσα στο σαλόνι του μεγάρου των Καίτησλ.

— Είναι φοβερό!... στέναξε η 'Αδέλα. Φρόσμος και κομψός ὀπως πάντοτε, ο Μάρτεν Ντάλ πήρε τήν εφημερίδα πού είχε άφῆσει εκείνη να πέσῆ κάτω. Ένας τελοῳριος τίτλος ὕπηρχε στην πρώτη σελίδα:

ΕΝΤΟΣ 24 ΩΡΩΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΟΥΣ κ. ΓΚΑΙΗΒΕ.

«Ηρεμος ο Ντάλ διάβασε το άρθρο.

— Μπλόφες! έκανε στο τέλος.

— Μα η εφημερίδα λέγει ότι η άστνονομία πήρε μια πληροφορία πού θα τήν οδηγῆσῆ στην σύλληψη του καταζητουμένου και ότι μέχρις αύριο το βράδυ, η σύλληψις του κ Γκραιτῆς θα είναι γεγονός.

— Ψευτιάς!... έκανε πάλι ο Μ. Ντάλ. Και λέγοντας, σαλαγκώσε τήν εφημερίδα και τήν πέταξε μακριά.

«Όλα είναι ὕποβολιμαία, το άρθρο δεν αναφέρει οὔτε ένα θετικό γεγονός. Δεν αποκλείω βέβαια, ότι ο Μόρφετ θα έστειλε στην άστνονομία μερικές πληροφορίες χωρίς σημασία, αλλά αυτό το έκανε άπλῳς και μόνον για να σῆς τρομοκρατήσῆ τόν πατέρα σας και σῆς, είμαι όμως πεπεισμένος ότι δεν θα πληροφορήσῆ περισσότερο.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Πηγαίνοντας να κινή μια κίνηση, έκανε θόρυβο.

— Ακούσατε τίποτε; ψιθύρισε ο 'Αξελσον.

— Σούτ! έκανε ο Αϊνγκουορθ.

Ο Ντάλ αισθάνθηκε δυο ζεύγη ματιῳν να τόν αναζητῳν μέσα στο σκοτάδι. Έκανε μερικά βήματα ὀπισθοβατώντας και έφθασε στον τοίχο. Άνεξήγησε τόν διακόπη και τόν έστρεψε. Άλλά το σκοτάδι εξακολουθούσε να βασιλεύῆ βαθῳ μέσα στο δωμάτιο.

— Μοῦ φαίνεται πώς προδοθήκαμε έκανε ο 'Αξελσον. Γρήγορα τού σύνθημα!

«Ένα σπῆστο άναψε κατόπι μια μικρή φλόγα ανέθηκε προς τόν ουρανό. Έκείνη τήν ώρα ακούσθηκε ο κρότος της πόρτας πού έκλεινε.

Οι δυο συνένοχοι είχαν εγκαταλείψει το δωμάτιο.

Όταν ο Μ. Ντάλ έμεινε μόνος, πλησίασε προς τήν λάμπα του δωματίου και παίρνοντας ένα καθίσμα ανέθηκε και τήν εξέτασε. Ένα χαμόγελο άπλώθηκε στα χείλη του. Η λάμπα ήταν ξεδιωχημένη.

Ο Ντάλ τήν είδωσε και άπλετο ως διεχύθη στο δωμάτιο. Πήριψε ένα έλαφρό θλέμμα γύρω του. Στο πάτωμα, ήταν μια θαλίτσα άνοιχῆ και επάνω στο λαβαπό μερικά αντικείμενα τουαλέττας.

Βιαστικά ο Μ. Ντάλ πήρε το μελανοδόχειο επάνω από το γραφείο του ζήτησε μέσα σε μια εφημερίδα και κατόπι τυλίγοντας τήν εφημερίδα σε μικρό πακέτο, τήν πέταξε έξω από το μπαλκόνι λέγοντας μ' ένα γέλιο:

— Ο Καίσαρ θα αναλάβῆ τα παρακάτω!... Και βιαστικῳς βγήκε έξω από το δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ' ΜΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΜΕΛΑΝΗΣ

άν ναθελε να δώση θάρος στην νέα πού ταραχμένη καθότανε σε μια λεπτή καρέκλα παλαιού ρυθμού, ένας λαμπρός ήλιος σκορπούσε άφρονες τις άχτίδες του μέσα στο σαλόνι του μεγάρου των Καίτησλ.

— Είναι φοβερό!... στέναξε η 'Αδέλα. Φρόσμος και κομψός ὀπως πάντοτε, ο Μάρτεν Ντάλ πήρε τήν εφημερίδα πού είχε άφῆσει εκείνη να πέσῆ κάτω. Ένας τελοῳριος τίτλος ὕπηρχε στην πρώτη σελίδα:

ΕΝΤΟΣ 24 ΩΡΩΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΟΥΣ κ. ΓΚΑΙΗΒΕ.

Παραξενα διηγήματα

Μιά μυστηριώδης φωνή

Του Πώλ Ριβά

ΜΟΛΙΣ άκουσε για πρώτη φορά τη μυστηριώδη εκείνη φωνή, η Ντόρθυ τρόμαξε. Να πώς έγινε το πράμα: Έκεί πού η Ντόρθυ έγραφε κάποια καμπάνια για τόν «Αστέρ», έξαφνα, μέσα στην άπολυτη σιγαλιά της νύχτας, ακούσθηκε μέσα στο δωμάτιο της μια άνδρική φωνή. Τα λόγια του δεν ήταν τραγικά. Κάθε άλλο. Η φωνή πρόφερε μονάχα αυτές τις λέξεις:

—Ο νέος αυτός είναι πράγματι πολύ γοητευτικός.

Φράσις, ὀπως βλέπετε, κάθε άλλο παρά τρομακτική. Όστόσο, η Ντόρθυ τρόμαξε, κούταζε γύρω της με άπορία και ψιθύρισε: «Μήπως είμαι, λοιπόν, έγγαστριμυθος, χωρίς να τό ξέρω; Ποιος ήταν αυτός πού μίλησε και είπε άκριθῳς αυτό πού σκεπτόμουνα κείνη τή στιγμή;» Ύστερα έσκυψε πάνω από το σκυλάκι της πού είχε άποκοιμηθῆ στην πολυθρόνα, τού χάιδεψε και είπε καθυσχασμένη: «Άσφαλῳς θα γελάσθηκε. Άν ήταν κανείς άλλος εδώ μέσα, ο Μπάλοο δεν θα κοιμόταν τόσο μακάρια...»

— — — — —

Η Ντόρθυ μόλις είχε κλείσει τα τριάντα. Ήταν ὕπεροχα μελαχροινή, με πλατείς ὀμους, με μεγάλα έκφραστικά μάτια, μ' ένα χαμόγελο γεμάτο γλύκα. Ύστερα από έναν άτυχο γάμο, πού κατέληξε σε χωρισμό φιλικόν, ζούσε μόνη της και κέρδιζε τή ζωή της ως δημοσιογράφος.

Τό πιό έκπληκτικό στην ὕπθεση της μυστηριώδους φωνής ήταν τό έξι: Τή στιγμή πού η φωνή αυτή έλεγε ότι «ο νέος αυτός είναι πράγματι πολύ γοητευτικός», η Ντόρθυ συλλογιζόταν πώς έγραφε σε κάποιον κομψότατο και πολύ ντισεγκέ γιατρό, πού έμενε στο πρώτο πάτωμα της ίδιας πολυκατοικίας. Πώς συνέβῆ, λοιπόν, ὀστε η μυστηριώδης αυτή φωνή να έξωτερικεύσῆ μιάν ενδόμυχη σκέψη της Ντόρθυ;

Τό πρωί της άλλης μέρας, η ρεπόρτερ μας, έχοντας κάτω από τή μασχάλη της τό μικροσκοπικό σκόπερριέ της, πήγε στα γραφεία τού «Αστέρ», για να παραδώση τήν καμπάνια της. Μόλις τήν διάβασε, ὀμως, ο άρχισυντάκτης έμπηξε τις φωνές:

—Τί πράμα είναι αυτό, μίς Ντόρθυ; Άλλα σῆς είπα κι' άλλα γράψατε. Πώς τό πάθατε σεις αυτό; Κρίμα στον κόπο πού κάνατε. Τό κομμάτι αυτό είναι για τόν κάλαθο τῳν άχρήστων.

Η Ντόρθυ, κατακουρδισμένη, άνοιξε τό στόμα της για να δώση τήν άπάντηση πού χρειαζότανε. Τήν ίδια, ὀμως, στιγμή, μια άνδρική φωνή θεσιῳη και με συμπαθητικό τέμπρο, είπε:

—Σάν πολύ ψηλά τόν πήρε τόν άμανέ ο κύριος άρχισυντάκτης!

—Τί είπατε; ρώτησε ο άρχισυντάκτης, κυτῳζοντας έκπληκτος τή Ντόρθυ.

—Δεν άνοιξα τό στόμα μου... —Δεν μιλῆσατε σεις... Τώρα δῆ;

— Όχι! Η φωνή πού ακούσθηκε ήταν άνδρική.
—Πράγματι... Έχετε δίκιο, μίς Ντόρθυ.
Και ο άρχισυντάκτης Ντάστον έτρεξε πίσω από τήν πόρτα του γραφείου του, για να δῆ μήπως ήταν κανείς κρυμμένος από πίσω.
Έν τῳ μεταξύ, η Ντόρθυ πού είχε άναγνωρίσει τήν ίδια μυστηριώδη φωνή, τα είχε σαν χαμένα. Ποιό ήταν, λοιπόν, τό άόρατο αυτό ὄν πού ὀλοποιούσε τις μυστικές σκέψεις της;

—Κάποιος σαχλός φαρσέρ θα ήταν! είπε ο άρχισυντάκτης, έπιστρέφοντας.

Και άφοῦ γέλασε για τό πάθημά του, είπε:

—Σῆς παρακαλῳ, μίς Ντόρθυ, να ξεχάσετε τα νεύρα πού είχα πρό ὀλίγου. Τηλεφωνήστε μου άφριτο, άν θέλετε. Θα σῆς δώσω ὀριστική άπάντηση άν θα δημοσιευθῆ τό κομμάτι σας.

Η Ντόρθυ χαμογέλασε, πήρε τό σκυλάκι της κι' έφυγε.

— — — — —

Περνοῦν τρία ὀλόκληρα μερόνυχτα. Και η άγωνία της Ντόρθυ, άντί να μετριασθῆ, αντίθετος μεγαλώνει ακόμα πιό πολύ.
Κάποια ὀρα, η Ντόρθυ θυμάται ὀτι ο συμπαθητικός και νόστιμος γιτατρος τού κάτω πατώματος είναι ψυχίατρος... Τό έπιστημονικό έργο του μάλιστα είναι πολύ γνωστό από τις σπουδαίες ανακοινῳσεις πού κάνει κάθε τόσο στην Ιατρική Άκαδημία και στον τύπο. Αυτό είναι. Η

—Άλλά πότε βρισκατε τόν καιρό να τού κάνατε τό μάθημα; Αυτός δεν μ' άφίνει ποτέ.

—Παρντάν! Κάθε πρωί, ὀταν έπιστρέφετε από τόν περίπατο, ο Μπάλοο κοινοστέκεται άρκετή ὀρα έξω. Τόν καλῳ, λοιπόν, μέσα στο ιατρείο μου και τα λέμε. Θέλετε να πάτε να τόν φέρετε; Θα ὀητε τί ὀώρα συνομιλούμε οί δυο μας.

—Ελάτε καλλίτερα έσεις επάνω, γιατρέ μου. Θα είμαι πολύ εῳτυχῆς αν μπορέσω να σῆς προσφέρω κάτι.

«Άλλ' η Ντόρθυ δεν επέπρωτο να παρακολουθήσῆ τήν έκπληκτική στήτη συνδιάλεξη μεταξύ γιατροῦ και σκυλιού. Μόλις έφθασαν επάνω και μπήκαν μέσα στο σαλονάκι, μια διπλή κραυγή ρρικής βύθηκε από τα χείλη της. Ο Μπάλοο ήταν νεκρός στη μέση τού δωματίου. Είπε καταπῆ όλα τα χείλη τα ὀπνωτικά πού είχε έγείσει η κυρά του πάνω στο τραπέζακι, π' άνι στο ντιβάνι.

Η Ντόρθυ λιποθύμησε. Ο γιατρος προσπάθησε να τήν συνεφέρῆ και να τήν παρηγορήσῆ. Καθ' από τότε δεν τῳ άγκατέλειψε οὔτε στιγμή.

— — — — —

— — — — —

Ντόρθυ θα πάη να τόν συμβουλευθῆ. Και χωρίς να χάση καιρό, η Ντόρθυ σηκώνεται και ντύνεται με φιλαρέσκεια, μένοντας μπροστά στον καθρέφτη περισσότερο ὀρα από κάθε άλλη φορά.

—Εσύ, Μπάλοο, θα μεινης εδώ! Δεν είναι σωστό να σε πάρω στοῦ γιατροῦ.

Τό καῳμένο τό σκυλάκι, πού είχε χαρά με τήν έλπίδα ενός καλοῦ περιπάτου, παίρνει μιάν έκφραση σπαρακτική. Άλλ' η Ντόρθυ άκαμπτη, τό κλειδώνει μέσα στο διαμέρισμά της και φεύγει.

Δυο ὀλόκληρες ὀρες έμεινε η Ντόρθυ στο γραφείο τού γιατροῦ. Ο Μπάλοο στο επάνω πάτωμα, χαλῳδῳσε τόν κόσμο με τα κλάμματά του. Η κυρά του, ὀμως, προσπαθούσε να μη δινή τήν προσοχή και άκουγε άπληστα τόν γιατρό. «Όταν τέλος σηκῳθηκε να φύγη, ο νεαρός ψυχίατρος τῆς είπε:

—Ελπίζω να μην είσθε θυμωμένη μαζί μου, κυρία. Είμαι στενοχωρημένος πού τα άποτελέσματα τῳν πειραμάτων μου υπερέβησαν τις προσδοκίες μου.

—Μῳ θα μπορούσατε να με ειδοποιήσετε, είπε η Ντόρθυ, για να ξερω κι' εγῳ.

—Τό είχα σκοπῳ. Δεν τολμούσα, ὀμως, να σῆς πλησιάσω. Όποτε άνταμώνανε στην είσοδο τῆς πολυκατοικίας, τό ὀφος σας ήταν τόσο άκατάδεχτο, ὀστε να μη τολμῳ να σῆς μιλήσω. Στα πειράματα τού είδους αυτού άσχολούμαι δώδεκα χρόνια τώρα. Στο δικό σας σκυλάκι πού είναι εξαιρετικά έξυπνο, καταρῳθωσα, μέσα σε δέκα ὀγῳ μήνες, να διδάξῳ ὀχι μονάχα πώς να σκέπτεται, αλλά και πώς να έξωτερικεύῆ τή σκέψη του. Ο Μπάλοο, κυρία, ὀμιλεί ὀπως έσεις κι' εγῳ.

—Άλλά πότε βρισκατε τόν καιρό να τού κάνατε τό μάθημα; Αυτός δεν μ' άφίνει ποτέ.

—Παρντάν! Κάθε πρωί, ὀταν έπιστρέφετε από τόν περίπατο, ο Μπάλοο κοινοστέκεται άρκετή ὀρα έξω. Τόν καλῳ, λοιπόν, μέσα στο ιατρείο μου και τα λέμε. Θέλετε να πάτε να τόν φέρετε; Θα ὀητε τί ὀώρα συνομιλούμε οί δυο μας.

—Ελάτε καλλίτερα έσεις επάνω, γιατρέ μου. Θα είμαι πολύ εῳτυχῆς αν μπορέσω να σῆς προσφέρω κάτι.

«Άλλ' η Ντόρθυ δεν επέπρωτο να παρακολουθήσῆ τήν έκπληκτική στήτη συνδιάλεξη μεταξύ γιατροῦ και σκυλιού. Μόλις έφθασαν επάνω και μπήκαν μέσα στο σαλονάκι, μια διπλή κραυγή ρρικής βύθηκε από τα χείλη της. Ο Μπάλοο ήταν νεκρός στη μέση τού δωματίου. Είπε καταπῆ όλα τα χείλη τα ὀπνωτικά πού είχε έγείσει η κυρά του πάνω στο τραπέζακι, π' άνι στο ντιβάνι.

Η Ντόρθυ λιποθύμησε. Ο γιατρος προσπάθησε να τήν συνεφέρῆ και να τήν παρηγορήσῆ. Καθ' από τότε δεν τῳ άγκατέλειψε οὔτε στιγμή.

— — — — —

ΜΠΑΙΝ - ΜΙΣΤ

Έπροχτές την Κυριακή, αγαπητέ, μιά κι' έφ' όσον τον ξυπνό μου πα- (ρασταί- σου την έσκασα στ' αλήθεια με ψευτιές και παραμύθια, ήγουν μ' άλλους λόγους, ήτοι σ' έ (κορόδεμα και στα μπάνια κάποια φίλη μου (συνόδεψα!

Ξεγυμνώθηκα εκεί στο πι και φι, δίχως, Βάγγο, να μου καίγεται (καρφί κι' ήταν μέγα το σουξέ μου, μαδημένη μενεξέ μου, που οι άντρες σά λουκουμι με κυτ- (τάζανε κι' απ' τά χείλια τους τά σάλια τουι (έσταξαν!

Και τί μπάνια, ρε Βάγγο μου παι- (διά που κολύμπαν εκεί στην άμμου- (διά!

Κάτι άντριοι μυστήριοι να τους πήξ εις τό ποτήρι που τους έβλεπα με πόθο και τό (σκέφθηκα τί σου.. γούσταρα, ρε Βά - και σε (παντρεύθηκα!

Η ΜΑΝΙΩ

Γέλια ειδών-ειδών

Λαϊκές συναυλίες

Είμετρον ρεπορτάς του κ. Γ. Θισβίου

Οι συνοικίες Αθηνών και Πειραιώς συνάμα μιά συναυλία πρόκειται ν' ακούσουν σοβαρή κι' όλοι θα σπεύσουν μιά βραδυά ν' αφήσουν εν τώ άμα κάθε τραγουδι σύγχρονο και μάγικο θαύμα. Θ' αφήσουν όλα τά ταχό και τά...κατασκευάσματα, σκοπούς που παίρνουν στό... λαιμό την λεγομένη ανεπίτη ποδ λέγονται στον τόπο μας τής εποχής μας άματα και σωρηδόν σεβρίονται από τον Κοφινιώτη.

Ταχό που μās ξεφούρναν την Μόλλυ και την Κάκια Ταχό που χύγουν... αίματα εις εποχήν ειρήνης Ταχό που τά σεβρίουνε σε... δίσκουους και δισ- και κάνουν κατανάλων...δισκίων άσπιρίνης.

Άλλά και τά ρευπέτικα τής συνοικίας άσπυα, που υοιάζουν με... θελάσματα, τεταστάκια και δίστιγα προχείρις τονισμένα για να παιγθουν κατάλληλα, με κάποιον υπαγισμά

..Πολίτικα, μακρόχηα, μακρόσυρτα γραμμένα

που σου θυμίζουν άθελα και λίγο... Παλαιά κι' αυτά θα υεινουν μιά βραδυά, μοιραίως εις την μαζί με τά στενάγματα τ' «άμάν» και τ' «Άγ» και

για να παραγορήσουνε τή θέση τους στην μπάντα. Στο κάτω, κάτω τής γραφής, άε... ζήση και ο Μπάχ.

Οι συνοικίες Αθηνών και Πειραιώς λοιπόν ης πίκρες θα ξεγύσουνε και μέρος των λυπών με μίαν συναυλιάν όπου συντόμως λίαν ήπως έγράφη. θα δοθή στον κάθε μαχαλά, κι' ό κόσμος θα γαλά απ' όσους κι' όσες θα βρεθούν τά βράδυα τους έχει και θα θελήσουν προς στιγμήν να κάνουν κριτική:

Κάποιος μεθύστακας γνωστός και γνωστός σόδρα απ' τά πολλά.. σκονάνια του κι' απ' την πολλή καρπούρα νυστάζων και μονολογών αλλά και παραπτόν θα άρίσκη, ως επόμενον, έκάστην μουσικήν των έγχωρίων συνθετών μά και των Ευρωπαϊών, πολύ... μεθυστική!

Και μιά δουλίτσα στοργυλή έε Άνδρου, ή Ναζία τής υουσιτικής θά δύναται να κίνη την άξια και πρό παντός τής... κλίμακος, τής σκάλας ήγουν, ήτοι.

άν πρόκειται περι καλής άπλής, ή άπαισίας καθ' ότι στο τριώροφον, όπου δουλεύει, σπιτι έσπούδασε τήν...κλίμακα τήν τής...ύπηρεσίας!

Κι' ό οάπτης ό παρατυγών, θ' άγανακτήση σφόδρα, και του γιλέκου του μπορεί να σκίση και τήν...σφόδρα γιατί θα κίνη σύγγισιν εάν δεν αυριβάλλω «Καβάλλου» του... πανταλονιού και του Λεόν...Καβάλλο.

Άλλά και διαρρήκτης τις... των παλαιάγων παρερισκόμενος κι' αυτός εκεί μετά των άλλων κι' εκείνος τά ιμάτια, μπορεί να...διανοήξη η εθύς, ως μίαν του ματιάν στην υουσικήν θα ρίξη κι' όλος τυχαίως ιδτ πώς τό γνωστό... κλειδι του «φά» δεν έχει κι' αντίκλειδι.

Οι συνοικίες Αθηνών και Πειραιώς συνάμα συνθέσεις θ' απολαύσουνε Βιέννης και Λονδίνου και τις ντιζέξ θα σπεύσουνε ν' αφήσουν εν τώ άμα που μοιάζουν όταν τραγουδούν... σπειοήνες του κινδύνου.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΠΑΡΟΜΟΙΩΣ

Μου την έσκασες, Μανιώ, άλλα κι' (έγώ δεν τό έχαψα σά νάτανε σύγο' και στο λέω δίχως νάζα πώς κι' έγώ πήγα στην πλάζα και κεί μέσα στους γυμνούς άνακα- (τεύθηκα κι' όπως λόγου σου κι' έγώ... έρεζι- (λεύθηκα!

Μόλις έκανα εμφάνισι, Μανιώ μου, με τό σάβρακο μονάχα για μαγιο (μου,

οι γυναίκες τρελλαθήκαν κι' από μπρός μου έχαθήκαν και μου λέ-πώς ήμουν θέαμα άνή (θικον και πώς έμοιαζα, ρε σύ, με... κερ- (κοπίθηκον!

Τ' ήταν κείνο, άδρεφούλα μου, (προχτές, ώρισμένως δεν τ' αντίκρυσσά ποτές ένα πράγμα μεγαλείο: κάτι σαν κρεοπαλείο, που στ' αλήθεια οι γυναίκες - πλά- (σμα άπιστον σά σφαχτά έμοιάζαν... κι' ήμουν... ό (χασάπης των!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Βλάμικες κουβέντες

ΑΓΓΛΟΜΑΘΕΙΑ!

Άδρεφέ μου, τξερα πώς είμαι παιδι τζιμάνι και τό απόδειξα που λές έπροχτές! Κατάφερα, ρε φίλε, να κουβεντιάσω μ' ένα Εγγλεζόπουλο και να την κάνω εν τάξει και παρατάξει τή σενομελία.

Πέρναγε που λές απ' τή πλατέα του Ψυρρή και μουρτε λιποθυμία απ' τή μυρουδιά του τσιγάρου του.

—Ψίτ, ήγγλις! του λέω δέ κατρακυλάς κά να τσίγκαρς;

—Ο φίλος έσταμάτηξε:

—Αί ντόντ νόου! μου κακάρισε.

—Ρε τί νόου και ξενόου, του λέω φιλομειδώς, ούάν τσίγκαρς, ρε!

Και ό του θάγματος, ό φίλος μπήκε, τράθηξε λοιπόν που λές τή ταμπακέρα του και να το τό έμφελλο τό μυρωδάτο.

Τούκανα τό λοιπόν τότες τεμενά μετά ευχαριστιών και τά ρέστα.. και κείνος γέλαγε:

—Σπήκ "ήγγλις; μου λέει.

—Βουί, Χις μίστερ βόουσι! του πετώ.

Ξαναγέλασε τό λοιπόν ό φίλος γενναία, και τρακύλησε δεύτερο τσίγκαρς, μουκανε χειραψία

και γκούτ μπάι. "Ας πάη στο καλό τό λεβεντόπαιδο! Και τξερα, ρε φίλε πως είμαστε φίλι κλειδι μετά τής Άγγλιτέρας! Ωχ! ρε στερλίνα να μου ζήσης!

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Η θεωρία τής σχε- τικόητος

— "Ηλθον απ' τή Φιλόποτρω Αδελφότητα και μου ζήτησαν ό,τι παληά ρούχα έχουε..

— Και τί έδωσες;

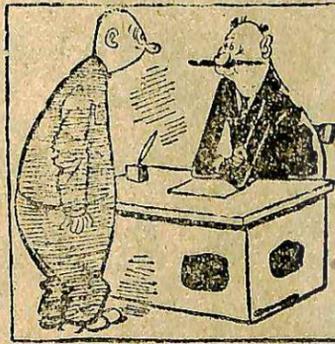
— Τά μπλέ σου ρούχα, που τάχεις δέκα χρόνια, και τή ρόμπα μου, που την έχω δυό μή- νες..

Η καλή διάθεσις,

— Ο λωποδύτης (που μπή- κε στο σπίτι του κουρέως):— Γρήγορα τά λεφτά σου!

— Ο κουρέως:— Λεφτά; Και που να τά βρω; Τό μόνο που μπορώ να κάνω για σέ, είναι να σε βυρίσω δωρεάν..

Επιθυμία

— Ο διευθυντής τής φυ- λακήσι: Κάθε φυλακισμένος υποχρεούται να διαλέξη ένα έ- πάγγελμα για να μη μένη ά- εργος. Έσεις τί θέλετε να κά- νετε;

— Ο νατάδικος: Τόν περι- οδεύοντα άντιπρόσωπο.

Σημειωματάριός μου

ΥΠΝΟΒΑΣΙΑ...

Έπροχτές νύχτα ευπνημένο από φασαρία, ίσπε πατιρντί, ίνηκα. Πλαί μου κύτταξα Ιναίκα μου Τακούι ντέν ήτανε! Μιαλό μου σε ίκακό πήγε «Μπέ, είπα, Ιναίκα σου άπατημένο σε ίκαει.. φτου κισπέκ!»

Στη στιγμή Ισηκωμένο ίνηκα, και σε αύλη κατέθηκα και τσοκ βιαστικά Ιναίκα μου γύρεψα..

Σε μιά γωνία από μακριά Ιναίκα μου εινα όμορφα-όμορφα Ιβόλτες να ίκανη.

—Τακουίτσα, τό έλέω.

Τίποτα φωνή.

Νυκτοβάτη τά ένεταί, είπα, σιγά - σιγά, να πάω τρομαγμένο να μην έκάνω. Και ίπηα, και Ιναίκα μου άνοιχτά μάτια Ιβρήκα. Ίσπε σίγουρα Ιπνοβάτη άντρωπο εινε.

Ευπνημένο λοιπόν έκανα, άμα πάνω σε όρα, πίσω από πλυσταριό ίφιλο μου Κιρκόρ άλλο ύ- πνοβάτης σε αύλη μου Ιβρήκα.

—Ντύο ύπνοβάτης, μετ Τακούι;

—Ναί, με έλέει, Κιρκόρ και έγώ ύπνοβάτης άν- τρωποι είμαστε.

Άμα τσοκ άμφιβολία έκω. Μενέλαος ταρρώ είμαι! Βάι-βάι!

Ίσπε αυτός ύπνοβάτης ειναί, άμα έγώ καπέλλο Ικαφάλα μου κίχ ντέν μπαίνει, ντυστυχής άντρωπο είμαι. Με αύτη Τακούι πολ- λά τά πάτω

Ο ΚΑ'ΑΜΠΕΤ

Στό περιδώριο τής Ιστορίας

Ένας παράφορος έρως του Φραγκίσκου Α'

ΣΤΑΣ άρχας του 16ου αιώνας κληρονομούσε τo στέμμα τής Γαλλίας ένας ώρατος και ίπποτικός βασιληάς, ο Φραγκίσκος Α'.

Ο βασιλεύς αυτός υπήρξε από τους πιο δοξασιμένους τής Γαλλίας. Και ή δόξα του αυτή δεν ήταν μονάχα πολεμική ή πολιτική. Ο Φραγκίσκος άπηρεζε και ένας μεγάλος έρωτευμένος.

Την εποχή αυτή σ' έναν άρχοντικό πύργο τής Βρετανίας ένα νεόπαντρο και ταιριαστό ζευγάρι άπελάμβανε την πραγματική εὐτυχία τής συζυγικής ζωής. Ο κόμης ντέ Σατωμπριάν, ο ξακουσμένος για την γενναϊότητά του ίππότης, και ή γυναίκα του Φραγκίσκη.

Η φήμη όμως τής όμορφιάς τής Φραγκίσκης ξεπερνάει γρήγορα τους τέσσαρις τοίχους του έρημικου πύργου, και φάναι μέχρι του βασιλιά.

Και μιá μέρα ο Φραγκίσκος εκάλισε στο παλάτι τον άδελφό τής Φραγκίσκης που ήταν άρχιστράτηγος τής Γαλλίας και του είπε να γράψη του γαμπρού του νόθο, στο Παρίσι.

Ο Σατωμπριάν όταν πήρε τo γράμμα δεν έδοκίμασε καμιά έκπληξη, γιατί είχε συνηθίσει πιά σε τέτοιου είδους ενοχλήσεις. Έδειξε τo γράμμα στη γυναίκα του και τής είπε ότι θα πήγαινε ο ίδιος να δη τo βασιλιά για να δώση τέλος στην έννευριστική αυτή υπόθεση.

— Δυστυχία πολύ, τής είπε, που δεν μπορώ να συμφωνήσω με την επίθυμία του βασιλιά, αλλά είμαι θέβαιος, ότι αν ακολουθήσω τη συμβουλή του άδελφού σου, πολύ γρήγορα θα γίνουμε και οι δύο μας δυστυχημένοι. Ξέρω πολύ καλά, ότι όταν σε λίγο θοσθώ στο παλάτι θα ύποστώ μεγάλες πιέσεις για να καλέσω εκεί και σένα. Μπορεί να με άναγκάσουν και να σου γράψω ακόμα νόθος, αλλά εσύ δεν πρέπει να δίνης πίστι σε τίποτα. Τότε μόνο θα φύγης από τον πύργο και θα έσθης να με θρής, όταν μαζί με τo γράμμα μου λάβης και τo δαχτυλίδι έντελώς όμοιο με αυτό που φοράω, και στο άφηνω για να μορής να τo συγκρίνης με τo δικό μου, και έτσι θα άποφύγουμε κάθε ένδεχομένη παραπάνηση.

Κι' έφυγε για τo παλάτι όπου μετά τις τυπικές φιλοφρονήσεις ο βασιλιάς τον έρώτησε αν και ή γυναίκα του είχε έσθη μαζί του στην πρωτεύουσα.

— Μεγαλειότατε, τού άπάντησε ο κόμης, ή γυναίκα μου δυστυχώς είναι σοβαρά άρρωστη και είναι ζήτημα αν θα υπορσθή για πολλόν καιρό να ταξιδέψη. Για τo λόγο αυτό ές μου έπιτρέψη ή Μεγαλειότης σας να ύποβάλω σ' αυτήν την παράκληση να μην έπιμνήη στην τόσο τιμητική επίθυμία που έχει να γνωρίση την γυναίκα μου.

Ο Φραγκίσκος άνοι άπάντησε τού γούρισε την πλάτη και ο κόμης άναγκάσθηκε να φύγη.

Έτσι είχαν τά πράγματα όταν μιá μέρα ένας υπηρέτης τής κομήσης έφυγε από τον πύργο και παρουσιάσθηκε στο παλάτι ζητώντας βασιλική άκροαση αγία έμπιστευτικό ζήτημα, σχετιζόμενο με τo πρόσωπο τής κομήσης ντέ Σατωμπριάν. Ο υπηρέτης είχε κρυφακούσει τη συζήτηση του κόμης με τη γυναίκα του, ήξερε την ιστορία του δαχτυλιδιού και θέλησε να έκμεταλλευθί τo μυστικό.

Η δικαιολογία τής άκροάσεως άνοιξε διάπλατες τις πόρτες του παλατιού, στον ταπεινό υπηρέτη, και σε λίγο ο βασιλιάς ήταν ένήμερος τού «σατανικού» όπως τo εγγρακλήρισε, σχεδίου. Έγινε έξω φρενών, και ήταν έτοιμος να φυλακίση τον κόμητα για «προδοσίαν». Μά οι αυλικόι του τον καθσύρασαν και άνέλαβαν αυτοί μιá και τo έγνώριζαν όλα, να καταστρατηγήσουν τo σχέδιο. Δεν άργησαν να θρούν την εύκαιρία να κάνουν ένα πανουοιότυπο δαχτυλίδι. Έγτερα πήραν από τον κόμητα ένα νεότερο γράμμα που προσκαλούσε τη γυναίκα του νόθη στην πρωτεύουσα και με ένα έμπιστο υπηρέτη έστειλαν τo γράμμα και τo δαχτυλίδι μαζί, ώστε να μη μείνη καμιά αμφιβολία στην κομήση ότι τo περιεχόμενο τής έπιστολής εζεδήλωνε την πραγματική πιά έπιθυμία του συζύγου της.

Την εποχή εκείνη είχαν γίνη τά βασίσια του Δελφίνου και στο παλάτι του Φραγκίσκου εζίδοντο δεξιώσεις, άφθαστες σε πλούτο και μεγαλοπρέπεια. Σε μιá άπ' αυτές τις δεξιώσεις που ήταν προσκαλεσμένος και ο κόμης Σατωμπριάν, ο Βασιλιάς πληροφορείται ότι ή κόμηςσα Φραγκίσκη είχε φθάσει μόλις στην πρωτεύουσα και βρισκότανε στο σπίτι του άνδρός της.

Άσυγκρόητος και ένθουσιασμένος ο Βασιλιάς, πλησιάζει τον Σατωμπριάν και του λέει:

— Άγαπητέ κόμης, έντελώς τυχαίως έπληροφόρηθηκα και σάς μεταδίδω την εύχάριστη είδηση ότι την στιγμή αυτή ή χαριτωμένη γυναίκα σας, έσθισε στην πρωτεύουσα και σάς περιμένη στο σπίτι σας. Θα σάς παρακαλέσω να τής διαβιβάσετε τους γαιριστιμούς μου και να τής άνακοινώσετε ότι από σήμερα συγκατάλέγεται μεταξύ των κυριών τής τωής τής βασιλίσσης.

Ο κόμης μόλις ύπόρσε να συγκατήρη την άναγκαστική που πλημύθηκε εκείνη τη στιγμή την ψυχή του. Με μεγάλο κόπο κατώρθηκε να «εύχαριστήση» τον βασιλέα για την μεγάλη τιμή που ηδόθηκε να κάνη στη γυναίκα του και σ' αυτόν.

Άμέσως έπειτα έφυγε από τo παλάτι κι' έτρεξε σπίτι για να θρή τη γυναίκα του. Από τις εζηγήσεις που τού έδωσε ή Φραγκίσκη ο κόμης έπίσθη για τo ειλικρινεία της και τo γεγονός αυτό μεγάλωνε περισσότερο την άπελπισία και την λύπη του. «Όταν συνήλθαν από τον κλονισμό που και οι δύο τους είχαν ύποστη ο κόμης είπε στη γυναίκα του.

— Καθώς έλπεεις Φραγκίσκη είμαστε κυκλωμένοι από ένα σατανικό σχέδιο του βασιλιά και κάθε αντίστασι θα ήταν όχι μόνο μάταιη άλλα και καταστρεπτική. Θα πάς στο παλάτι γιατί δεν μπορεί να γίνη διαφορετικά. Έγώ θα γυρίσω στον πύργο μας και θα σε περιμένω μέχρι οτου τελείωση ή φρικτή αυτή περίπτωση που μάς φύλαγε ή μοίρα. Πρέπει να ξέρης ότι ή αγάπη μου για σένα θα είναι πάντοτε άμετάδολγη, άλλα με την προϋπόθεσι ότι δεν θα κηλιδώσης ποτε την τιμή μου την όποιαν από σήμερα σου έμπιστεύομαι.

Σε λίγες μέρες ή Φραγκίσκη έκανε την πρώτη επίσημη εμφάνισή της σε μιá υπέρλαμπρη δεξίωσι του παλατιού. Η όμορφιά της και τo πνεύμα της, προκαλούν πραγματική κατάπληξι. Ο βασιλιάς παρέχει την έντύπωσι του ετυχημένου άνθρώπου που σε λίγον καιρό πρόκειται να άπολάβη την πραγματοποίησι του όνειρου του.

Η μυθική ζωή του παλατιού, οι άβυσσες περιποιήσεις του άνακτορικού περιβάλλοντος, οι καθημερινές αισθηματικές έκδηλώσεις του βασιλιά, και τά πλούσια δώρα του, άρχιζαν να λυγίζουν την ήλική τής Φραγκίσκης και έτσι δεν άργησε να έσθη ή μοιραία ήμερα που ή κόμηςσα παραδόθηκε στη βασιλική άγκαλιά.

Απο την ήμερα εκείνη μιá ύστερα ή εζέλιξε είναι μαργδαία. Άρχιζει να έκδηλώνεται φανερά ή έπιροή τής Φραγκίσκης όχι μόνο στην Αύλή, άλλα και στις γενικώτερες πολιτικές και στρατιωτικές έννογειες του βασιλιά.

Η Βασιλίσσα υφείσα, Λουίζα τής Σαβόιας, ή όποια ως τότε είχε ένεργο δράσι στην πολιτική ζωή τής γώρας γιατί έπηρέαζε σημαντικά τον βασιλιά βλέπει στο

Η Φραγκίσκη ήταν από τις όμορφότερες γυναίκες τής εποχής της.

Εϋθυμοι διάλογοι

Γκάγκοστερς... του γλυκού νερού

Του Μαξίμ

Πρόσωπα:

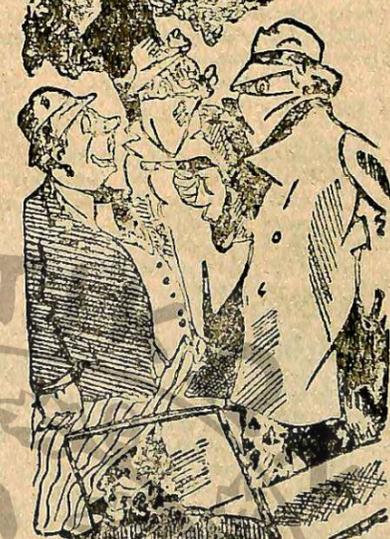
EKEINOS.
EKEINH.
ENAS AYTOKINHΤΙΣΤΗΣ.
ENAS ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ.

(Η σκηνή παριστάνει ένα δημόσιο δρόμο, με δένδρα δεξιά και άριστερά. Είναι νύχτα. Όταν σηκώνεται ή αυλαία ο δρόμος είναι έρημος και ήσυχος. Σε λίγο ακούγεται ένας δαιμονισμένος θόρυβος σιδηρικών, λαμαρίνας και γυαλιών που σπάζουν, μιá γυναικεία φωνή και μιá άνδρική ελαστήρια. Άμέσως έπειτα εμφανίζονται επί σκηνής: EKEINOS κρατώντας στο χέρι τον κύκλο ενός βολάν και EKEINH κρατώντας ένα κλάξον).

EKEINH: Βλάκα!
EKEINOS: Άγάπη μου...
EKEINH: Άνόητε! Ηλίθιε! Κτηνος!
EKEINOS: Μά...
EKEINH: Σιωπή. Έσθ φταίσι!
EKEINOS: Μά άφησε μου να σου εζηγήσω, πήγα για άστέιο να σου πατήσω λίγο τo πόδι και αντί τo πόδι σου, πάτησα τo άεεεερατέρο. Τo αυτοκίνητο πήρε άμέσως ταχύτητα και έπεσε επάνω στο δέντρο ποσοτο προκάνω να τo σταματήσω. Αυτό είναι όλο.
EKEINH: Βοήκες την ώρα να κάνης τά σαγλοαστεία σου!...

EKEINOS: Πάντως, έσαι έγιγαν τά πράγματα.
EKEINH: Όραία! Και τώρα τί κάνουμε;
EKEINOS: Δεν ξέρω...
EKEINH: Εξόκλη άπάντησι! Και όμως πρέπει κάτι να γίνη. Δεν μπορούμε να μείνωμε εδω τέτοια ώρα!
EKEINOS: Άσφαλώς.
EKEINH: Τι ώρα είναι;
EKEINOS (κυττάζοντας τo μπρασελέ του): Μεσάνυχτα και τέταρτο.
EKEINH: Θεέ μου!... Και που βρισκόμαστε;
EKEINOS: Σε άπόσταση διακοσιών χιλιομέσων από τo Παρίσι.
EKEINH: Συμφορά μου! Και τώρα πώς θα έπιστρέψουμε;
EKEINOS: Δεν έχω την παραμικρή ιδέα.
EKEINH: Και τo λές με πόση άπάθεια! Έντοούτοις ξέρεις πολύ καλά ότι δικαιολογήθηκα στον άνδρα μου ότι θα πάγω στο σινεμά με την Λουλου. Τι θα τού πω τώρα όταν δεν πάγω στην όρα μου σπίτι; Θεέ μου, τί ήταν αυτό που έπαθα!... Τόλγνα έχω πάντα πώς έθ βρω μαζί σου κανένα μελά. Μου τώλεγς άκόμη και ή Λουλου. Έλα όμως που έχω και μιá καρδιά που δεν άντέχει. Και όπως δεν μ' άφηνες ήσυγά και έλιπαρούσες την αγάπη μου σε λυπήθηκα και

να τώρα τί παθαίνω!...
EKEINOS (την άκούει με ύπομονή... και σιωπά).
EKEINH: Δεν λές τίποτε;
EKEINOS: Τι να πω; Μούμεινε και σιγά.
EKEINH: Όρίστε, λέγς τώρα που σωπαίνω εγώ.
EKEINOS: Εύχαριστώ. Λοιπόν δεν έχω να πω τίποτε.
EKEINH: Και πώς θα έπιστρέψουμε στο Παρίσι;
EKEINOS: Δεν θα έπιστρέψουμε. Θα μείνωμε εδω ως αύριο τo πρωί.
EKEINH: Είσαι τρελλός!
EKEINOS (μειλιστάλακτα): Άπό έρωτα για σένα...
EKEINH: Δεν τ' άφήνεις τώρα αυτό;

— Έπάνω τά χέρια, σου λέω!

EKEINOS: Τ' άφησα.
EKEINH: Τι θα γίνη, λοιπόν;
EKEINOS: Θα έπιστρέψουμε στο Παρίσι με τά πόδια, αφού έπιμείνεις...
EKEINH: Για να φθάσουμε μετά τρεις μέρες!... Κοροϊδεύεις, μου φαίνεται! (Τεντώνει τo αυτί). Για στάσου κάτι ακούεται...
EKEINOS: Τι;
EKEINH: Ένα αυτοκίνητο!...

(Σε λίγο φαίνονται τά σώτα του αυτοκινήτου).

EKEINH: Φώναξέ τους να σταματήσουν!
EKEINOS (προχωρώντας λίγο): Έ! Άπό τo αυτοκίνητο! Σταθήτε!...

(Τo αυτοκίνητο προσπερνά χωρίς να σταματήση).

EKEINH: Δεν σταμάτησαν οι άγριάν...

θρωποί.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' Έκαναν πολύ φρόνιμα. Μήπως ξέρανε ποιοί ήμασταν;
ΕΚΕΙΝΗ: Τι θέλεις να πής;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά, μπορεί να ήμασταν και γκάγκστερς!...
ΕΚΕΙΝΗ (τρομαγμένη): Γκάγκστερς;
 "Έχει λοιπόν γκάγκστερς εδώ πέρα.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν αποκλείεται...
ΕΚΕΙΝΗ: Μά τότε πρέπει να φύγουμε άμεσα, άκοις αγάπη μου; 'Αμέσως.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Σύμφωνα, αλλά πώς...

(Νέος θύκος μοτέρ αυτοκινήτου ακούγεται από το θάλασ του δρόμου, και σε λίγο εμφανίζεται και το αυτοκίνητο).

ΕΚΕΙΝΗ: Άλλο αυτοκίνητο. Τρέξε γρήγορα στο μέσο του δρόμου και σταμάτησέ το!

ΕΚΕΙΝΟΣ (υπακούει): Σταθήτε! Άλτ!... Πάρτε μας για το Παρίσι!...

(Το αυτοκίνητο όμως λοξοδρομεί και εξαφανίζεται, ενώ μια φωνή από μέσα ακούγεται: «Δεν πάμε στο Παρίσι, πάμε στη Ρουέν!»).

ΕΚΕΙΝΗ (Με απόγνωση): Τά τέρατα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τί ήθελες λοιπόν για να μάς ευχαριστήσουν να αλλάξουν δρομολόγιο;

ΕΚΕΙΝΗ: Σιωπή! Καλά έλεγα εγώ πώς είσαι ανόητος. Μας κορόιδεψαν. 'Από εδώ πάνε στη Ρουέν ή από την αντίθετη διεύθυνση;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά, δέβαια, έχεις δίκιο, δεν το σκέφτηκα...

(Μικρά παύση)
ΕΚΕΙΝΗ: Άκουσε εδώ, έχω μιὰ ιδέα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά την ακούσουμε.

ΕΚΕΙΝΗ: Άφου δεν μπορούμε να τους σταματήσουμε με το καλό, θα τους σταματήσουμε δια της βίας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είπες ότι εδώ γύρω υπάρχουν γκάγκστερς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είπα εγώ πως υπάρχουν...

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς! Πρό ολίγου δεν μου έλεγες ότι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, δηλαδή πιθανόν...

ΕΚΕΙΝΗ: Όπωςδήποτε, εμείς θα κάνουμε τους γκάγκστερς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, αλλά δεν έχουμε ούτε πιστόλι, ούτε καν ένα σουγιά.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν έχει να κάνη, έχεις την πίπα σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με την πίπα θά...

ΕΚΕΙΝΗ: Σούτ! Άκούεται πάλι αυτοκίνητο! 'Ετοιμάσου. Την πίπα στό χέρι και ανάλογο βρος. Είναι σκοτεινά και το κόλπο θά πιάση.

(Ένα τρίτο αυτοκίνητο πλησιάζει. Αυτή τη φορά 'Εκείνος κατορθώνει να το σταματήσει).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλτ και κατέβα άμέσως κάτω!...

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ (Ένας μεσόκοπος ξυρισμένος άνθρωπος, αλλά με ύψος και κούρνια από την σταματημένη κουρνια): Τι τρέχει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τρέχει ότι... χμ...

ΕΚΕΙΝΗ (ιδιαιτέρως σ' 'Εκείνον): Τι κοιπιάζεις κακομοίρη μου, εμείς πρέπει να φοβηθούμε ή αυτός;

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ (με εύγενεια): Είς τί υπεύω να σ'ς φανώ χρήσιμος;

ΕΚΕΙΝΟΣ (πείνοντας ξαφνικά βρος): Νά σου λείπουν αυτά γέρο!...

ΕΚΕΙΝΗ (σ' αυτή του): Μπράβο! 'Ωραία! Παρακάτω!

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ: Δεν σ'ς καταλαβαίνω.

ΕΚΕΙΝΗ: Τώρα θά καταλάβης γέρο-ξεκουτιάρη. Άπ' εδώ ο θλάμης και εγώ ή θλάμισά του είμαστε γκάγκστερς.

Δεν είναι έτσι, Γουρουνοτήρη μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι! Άλογόμου! **ΕΚΕΙΝΗ (αποθρηώνεται ξαφνικά):** Με είπες άλογόμουγα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι ντέ, και αν δέ σ' άρέση ξαναμίλα μου να σε μαχαιρώσω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά Άφρέντο μου, μήν κάνης έτσι...

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ (που παρακολουθεί με απόλαση τη σκηνή): "Όστε είστε γκάγκστερς; Χά!... Χά!... Χά!..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι γελάς ρέ γέρο; Δεν σου γιομίζουμε δηλαδή το μάτι;

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ: Πώς! Πώς!... Πού είναι όμως, τ' άπλα σ'ς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νάτο! Αυτόματο πρώτης!

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ (ξεσπώντας σε νέα γέλια): Αυτό καλέ, είναι πίπα!... Χά!... Χά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάνετε λάθος κύριε, μοιάζει με πίπα, αλλά δεν είναι!... Ψηλά τ' ά χέρια τώρα!

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα, ψηλά τ' ά χέρια! **ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ (μεινόμενος ακίνητος):** Και έχει σφαίρες ή πίπα σ'ς;

ΕΚΕΙΝΟΣ (άγριεύοντας): Πάνω τ' ά χέρια σου λέω!...

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ: Καλά ντέ, μη φωνάζετε έτσι! Τι θέλετε επί τέλους;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό αυτοκίνητό σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, ναι. Τό αυτοκίνητό σ'ς. Τι ώρα έχετε σ'ς παρακαλώ;

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ: Μήπως θάμου πάρετε και τ' ά ρολόι;

ΕΚΕΙΝΗ: "Ό! "Όχι! Τι να τ' ά κάνομε;

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ: Μιὰ παρ'ά τέταρτο.

ΕΚΕΙΝΗ: Θεούλη μου! 'Ελάτε κύριε, κάνετε γρήγορα σ'ς παρακαλώ, δόστε μας τ' ά αυτοκίνητό σ'ς!

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ (που αρχίζει να διασκεδάζη): Και τί θά τ' ά κάνετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Νά επιστρέψουμε στο Παρίσι. Πρό ολίγου σφάζαμε κάποιον εδώ κοντά και τώρα θά μάς κυνηγή ή αστυνομία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όχι δά, αγάπη μου, τ' ά παραλέξ!

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ (σ' 'Εκείνην): "Έχει δίκιο ο κύριος.

ΕΚΕΙΝΗ (σ' 'Εκείνον): Τάκανες θάλασσα κτήνο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά αγάπη μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Σιωπή! "Ήσουν πάντα ένας ανόητος! Ούτε για γκάγκστερ δεν κάνεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χουσή μου, παραφέρεσαι και μάς ακούει και ο κύριος!

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό κι' εγώ θέλω! Νά μ' άκούση! Νά μάθη ότι είσαι ένας τιποτένιος. Δεν ξεγελούν έτσι τ' ά κόσμο τις γυναίκες για να τις άφήσουν κατόπι μέσα στη μαύρη ύλητα άπροσάταυτες!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εντούτοις...

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ (σ' 'Εκείνην): "Έλάτε, έλάτε μήν κάνετε έτσι. Κυττάνε να συμβιβασθήτε και όταν τ' ά ξαναφιάσετε περνώ και σ'ς παίρνω.

"Έν τ' ά μεταξύ, σ'ς καληνυχτίσω... Κυρία μου... Κύριε...

(Μακίνει στην κουρνια και σε λίγο χάνεται).

(Μικρά παύση)

ΕΚΕΙΝΗ: (κάθεται άποκαωμένη στην άκρη του δρόμου): Κανείς δεν φταίει, τ' ά ξερό μου τ' ά κεφάλι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και όμως, επαίξω τόσο καλά τ' ά ρόλο μου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τ' ά συγχαρητήριά μου για τήν επιτυχία!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκουπίζοντας τόν ιδρώτα του): Τέλος πάντων...

(Νέο αυτοκίνητο που πλησιάζει άκούγεται).

ΕΚΕΙΝΗ (πετάγεται επάνω): Κόττα αυτή τη φορά να μου τ' ά κάνης πάλι μούσκεμμα!

(Τό αυτοκίνητο έχει ήδη φθάσει. Ένας επίδητικος τυπος με κασκέτο και με θλέμμα θλοσυρό κάθεται στο δολάν. Καθώς θλέπει ΕΚΕΙΝΟΝ να στέκεται στο μέσον του δρόμου και να τ' ά κάνει άπελπισμένα σήματα φρενάρει και σταματά άπότομα).

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ (κατεβαίνοντας): Χίλιοι τετρακόσιοι πενήντα όκτώ διαβόλοι, τί πάθετε και με σταματήσατε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαστε γκάγκστερς και θέλουμε τ' ά αυτοκίνητό σου!

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ (τους ρίχνει ένα θλέμμα και καταλαβαίνει): Πά να π'ή, είμαστε συνάδελφοι!...

ΕΚΕΙΝΗ (κατατρομαγμένη): Πώς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (όχι ολίγωτερο τ' ά ίδιο): Τι είπατε;

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ: Είπα πως είμαστε συνάδελφοι. Γκάγκστερς και σεις, γκάγκστερ κι' εγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, δηλαδή, είπαμε κάτι αλλά δεν τόπαμε στα σοβαρά, ξέρετε...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, ναι, ένα μικρό άστείο, ένα μικρό άστειάκι!...

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ: 'Εγώ όμως δεν άστειεύομαι. Είμαι γκάγκστερ εγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σοβαρά;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν λέτε άλήθεια! Πέστε ότι δεν λέτε άλήθεια!...

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ (δγάζοντας μιὰ τερασία κουμπούρα): Δεν πιστεύετε; Νά!

ΕΚΕΙΝΟΣ και ΕΚΕΙΝΗ (τρέμοντας ολάκεροι): Μαννόδλα μου!...

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ (γελώντας): 'Ελάτε, μή φοβάσαστε και δεν κάνω πιά τόν γκάγκστερ. Είχατε τύχη. Άπό τόν καιρό που ψηφίστηκε ο νέος νόμος περί λαθροθηρών, άφρασα τ' ά επάγγελμα και έγιναν λαθροέμπορος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τί λαθροέμποριο κάνετε;

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ: Μαζεύω ψόφια κρέατα από τ' ά χωριά και τ' ά πηγαινά στο Παρίσι, στα σφαγεία!

ΕΚΕΙΝΗ—ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Α, χ, ά!...

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ: 'Εχω αυτό εδώ τ' ά μονόθεσιο αυτοκινήτακι και κάνω δουλειά μου περίφημη.

ΕΚΕΙΝΗ: Και π'άτε τώρα στο Παρίσι;

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ: Ναι.

ΕΚΕΙΝΗ: Άλήθεια, δεν με παίρνετε μαζί σ'ς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εσπασε ξέρετε τ' ά αυτοκίνητό μας και πρέπει νάμαστε στο Παρίσι σύντομα.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ: Μμ... Τό αυτοκίνητό μου όμως δεν έχει παρ'ά μονάχα μιὰ θέση, κι' αυτήν επάνω στα κρέατα.

ΕΚΕΙΝΗ: Θα μ' ά τ' ά δώσετε εμένα!

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ: 'Ωραία! Περάστε μέσα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και εγώ;

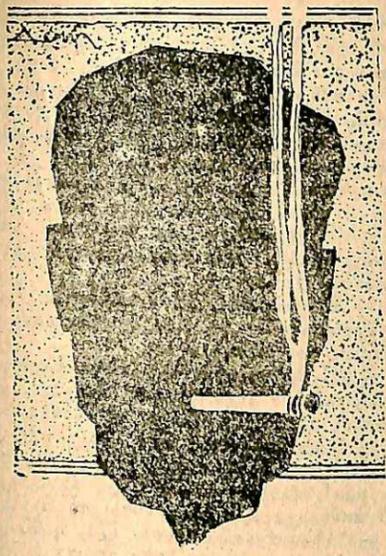
ΕΚΕΙΝΗ: 'Εσύ θά γυρίσης με τ' ά πόδια!

ΑΥΛΑΙΑ

ΜΑΞΙΜ

Τά κατορθώματα του Λωποδύτη Φάντασμα

Σε μιὰ τάβλα κόντρα πλακέ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον

ΑΦΙΛΟΤΙΜΗ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

ΣΟΒΑΡΑ άπασχολημένος έκείνο τ' ά βράδυ, ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ δεν πήγε στην αλέσχη τών Λωσφίλων. Κλείσθηκε από τις όχτ'ά στην βιβλιοθήκη του και ρίχθηκε στην δουλειά, επειδή δε ή ζέστη ήταν άνοσηφορη, άφρησε την μπαλονόπορτα της βιβλιοθήκης του ορθάνοιχτη.

Ξαφνικά, κατά τις έννεα, καθώς ήταν σκυμμένος σε ένα έγγραφο, πνίγηκε από ένα πυκνό καπνό που πλημμύρισε την βιβλιοθήκη, παίνοντας από την άνοιχτή μπαλονόπορτα. Σηκώθηκε ξεροθιγόντας βγήκε στο μπαλκόνι και, κατάπληκτος, παρατήρησε ότι ο καπνός έκείνος έρχόταν από την άπέναντι βίλλα. "Ή άτιμόσφαιρα, ήταν βαρειά, μολυβένια. "Ένα άσθενέστατο άεράκι έφερε τον πυκνό κατάμαυρο καπνό πούβγαυνε από την καμινάδα της άπέναντι βίλλας και, χωρίς να τόν διαλύση, τόν έσπρωγε μέσα στην βιβλιοθήκη του!

— Άφιλότιμη γειτόνισσα! μουρομούρισε άγανακτισμένος ο άριστοκράτης. Τι καις τέτοια ώρα;

Ξαναμπήκε μέσα κρατώντας τ' ά μαντήλι του στη μύτη και έβγαλε σε κίνηση τόν άνεμιστήρα και σήμανε τ' ά Μπίλκιγκ, ο όποιος παρουσιάσθηκε στην στιγμή:

— Με ζητήσατε;

— Ναι, Μπίλκιγκ! "Ή άφιλότιμη γειτόνισσά μας με αναγκάζει να διακόψω για λίγο την δουλειά μου και να βγώ στην βαρεινή θεράντα για να αναπνεύσω. Για δές κατάσπαση! Ούτε σε πέντε λεπτά δεν θά βγ'ή όλος αυτός ο καπνός από την βιβλιοθήκη μου και με την βοήθεια τ' ά άνεμιστήρος. Κάνε μου τ' ά χάρη Μπίλκιγκ να π'άς να π'ής στην κυρία αυτή, ότι αυτό άπαγορεύονται τέτοια όρα και ότι αν δεν σταματήσει αυτός ο καπνός, θά τηλεφωνήσω στην άστυνομία. Πρόσεξε όμως, γιατί στον κ'ίπο υπ'άρχει σκύλος και μάλιστα άρκετά άγριος.

— "Α! "Όσο για τόν σκύλο της δεν τόν φοβάμαι σέρ.

— Μπ'ί; Γίνατε φίλοι;

— "Όχι... αλλά δεν υπ'άρχει πιά! Σήμερα τ' ά πρωί βρέθηκε λυωμένος σε μικρά άπόσταση. Μπρός στην πόρτα τ' ά γκαράζ της κυρίας του φαίνεται πως κάποιον αυτοκίνητο τόν πάτησε και τόν έλυωσε...

κί... να σ'ς π'ώ; Καλά τ' ά κανει! Τρεις νύχτες δεν μ' άφησε να κλείσω μάτι. Ουδ'άριζε άπαίσια.

— Ναι; Δεν τόν άκουσα να ουρλιάζη.

— Γιατί επιστρέφατε άργά και κουρασμένος και γιατί κοιμάσθε άμέσως, σαν άνθρ'ωπος που έχει ήσυχη τ' ά συνείδησή του.

— Πάλι κουταμάρα είπες Μπίλκιγκ. Μήπως σ'ς δεν κοιμάσαι εύκολα γιατί ή συνείδησίς σου δεν είναι ήσυχη; Γνωρίζω σα πολλούς έγκληματίας πούχαν τόν ύπνο κάτω από τ' ά μαξιλάρι τους! Πήγγαινε ώστόσο να εκφράσης την άγανάκτησή μου σ' αυτή την κυρία!...

Και λέγοντας, βγήκε από την βιβλιοθήκη τ' ά και κατευθύνθηκε προς την βαρεινή θεράντα, ενώ ο Μπίλκιγκ έσπευδε να έκτελέση την διαταγή του.

"Υστερα από λίγο, ο άγαθός Μπίλκιγκ επέστρεψε... να δώση άναφορά!

— Λοιπόν, Μπίλκιγκ; Τι σου είπεν αυτή ή άφιλότιμη γειτόνισσά μας;

— "Ή γειτόνισσά μας δεν είναι στην βίλλα σέρ. "Εφυγε από την βίλλα πρό τριών ήμερών. "Ή βίλλα είναι έρημη.

— Μπ'ί; Και π'ώς καπνίζει ή καμινάδα της;

— "Ήταν ο κηπουρός που είχεν άνάψει ένα σωρό ξερά κλαδιά κι' άγκάθια. Τ' ά έκκαμα την παρατήρηση, σ'ς ζητάει συγγνώμη και με βεβαίωσε πως ή φωτιά που είχεν άνάψει βρισκόταν στο τέλος της.

— Π'άει καλά! "Ετοιμάσε μου ένα καφέ και π'ήγγαινε τόν στην βιβλιοθήκη αν καθύρισε ή άτυμόσφαιρα.

"Υστερα από δέκα λεπτά, ο άριστοκράτης συνέχισε την εργασία του στην βιβλιοθήκη του.

— Π'ώς σ'ς; Άπορασίσατε να βγ'ητε; τ' ά είπε αυτός.

— Ναι. "Ο καπνός έκείνος μοχούσε όλη τ' ά διάθεση που είχα να ένοασθώ. Π'άω σε κανένα «Βαρειτό» να σκοτώσω την πλ'ήξη μου...

βλιοθήκη του αλλά όχι με την διάθεση που την είχεν άρρίσει. Μολονότι δεν τόν έπνιγε πιά ο καπνός και μολονότι ή καμινάδα της γειτονικής βίλλας είχε παύσει να καπνίζει, ο νους του έτρεχε εκεί! "Έν τέλει παράτησε την πέννα του και ξαναβγήκε στο μπαλκόνι του, την στιγμή που ο κηπουρός της άπέναντι βίλλας κλείδωνε την πόρτα και έφευγε.

— Διάολε! σκεπτόταν καθώς ο κηπουρός άπομακρυνόταν. Νά μιὰ βίλλα όλότελα έρημη άπόψε. Μιὰ βίλλα γεμάτη από βαρύτιμες συλλογές σπανίων ή και μοναδικών στον κόσμο μπιμπλώ. Π'ώς δεν τ' ά μυστήριζε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» να βάλη σε τρεγμάματα τόν φίλο μου Σούμπερ; Και τί σύμπτωση! "Ή καμινάδα αυτή ποτε της δεν κάπνισε! Είναι ή καμινάδα τ' ά καλλορισέο αλλά ή ώραία άφιλότιμη γειτόνισσά μου, έχει εγκαταστήσει ήλεκτρική θερμανση! "Τι σύμπτωση! "Εκ'άπνισε άπόψε σάμπως να ήθελε να μου δώση χρήσιμες πληροφορίες για τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα»; Νόστιμο θάταν! "Έτσι θά δινόταν ένα καλό μάθημα στην άφιλότιμη αυτή γειτόνισσά μου που, άπ' την ήμερα που φέταψε τόν άνδρα της στο νεκροταφείο οργιάζει ποτε με τόν ένα και ποτε με τόν άλλον άδιφορόντας για τ' ά τί θά π'ή ένας ώραϊος όπως εγώ γειτόνας της!

"Ερημη βίλλα, σκύλος λυωμένος, συλλογές... ένας όπάλιος Βούδδας άτυπολόγιστου άξίας, ή «Βεταρία ποτε προστάσαν τών Ζώων» έκαμε πολλά ξεζοδα τελευτία και στο καμείο της γοροπηδόν ποικιλία... και ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» κοιμάται π'ά βαρειά από τόν Σούμπερ!

Σε λίγο, καληνυχτίσε τόν άγαθό Μπίλκιγκ άναίνοντας:

— Π'ώς σ'ς; Άπορασίσατε να βγ'ητε; τ' ά είπε αυτός.

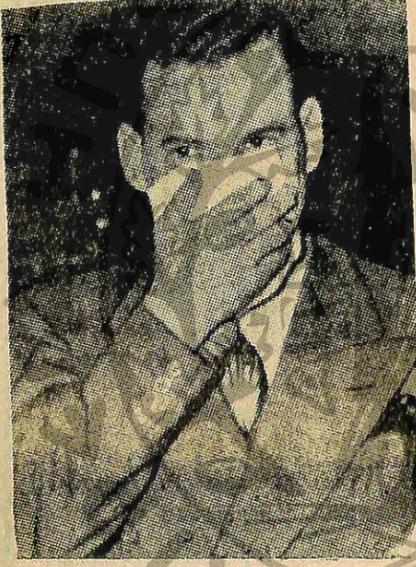
— Ναι. "Ο καπνός έκείνος μοχούσε όλη τ' ά διάθεση που είχα να ένοασθώ. Π'άω σε κανένα «Βαρειτό» να σκοτώσω την πλ'ήξη μου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

ΕΡΗΜΗ ΒΙΛΛΑ...

ΑΔΕΙΞΕ ΒΙΤΡΙΝΕΣ

Κατά τ' ά μεσάνυχτα, ένας άξιοπεριεργος τυπος με γαϊόκο κοστούμι και γαϊόκα μαλλιά, με γονατά γουλιό σε σκελετό ταξιδιούρας και με μιὰ μικρή κροστούλη κάτω από τ' ά άριστερό αυτί, ψιλάς και μάλλον άύνατος, με βρος μισοκακωμένου άνθρώπου και κουτσάινοντας ελαφρά από τ' ά άριστερό πόδι σταματούσε μπρος στην γειτονική βί τ' ά Μάρτεν Ντάλ και περιέφευσε όλόγυ του ένα έρευνητικό θλέμμα. Για μιὰ στιγμή γαμογέλασε θλέποντας στην δυτική θεράντα της βίλλας τ' ά Μάρτεν Ντάλ, έναν άντρα που κάπνιζε έκπλωμένος μακάρια σε μιὰ ψύθνη αναπαιτική πολυθρόνα και έχοντας τις ποδάρες τ' ά κρε-

Ξαναμπήκε μέσα, κρατώντας τ' ά μαντήλι του στη μύτη.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η χήρα Κα Ντεβαρέν μιὰ πλουσιονότη επιχειρηματίας και διουτήχνας του Παρισιού, έχει δύο κόρες, την Μισελίν και την Ζάν. Τήν τελευταία αυτή την είχε υιοθετήσει προτού κινή την Μισελίν. Η Κα Ντεβαρέν, είχε στας επιχειρήσεις της και ένα μηχανικό, τον Πιέρ, ένα νεο με εύρωστο μελλον, τον οποίον συμ-αθούσε πολύ, και τον οποίο άρραβώνιασε με την Μισελίν, αυτή όμως, δεν τον ήθελε τον γάμο αυτό, τσοσούτω μάλ-λον όσα έχει σμετισθή με τον νεαρό πρίγκηπα Σέργιο Πανίν, τον οποίο είχε γνωρίσει η αδελφή της Ζάν στο Λονδίνο και με τον οποίο συνδέθη αίσθηματικώς. Με τον πρίγκηπα όμως είναι έρωτευμένη και η Ζάν, η οποία στο τέλος παντρεύεται τον ηλικιωμένο Τραπεζίτη Καϊύρολ.

Παρά τους δύο όμως, αυτούς γάμους η κατάσταση δεν άλλαζε ουσιαστικώς. Η Ζάν εξακολουθεί να αγαπά τον Σέργιο. Και μιὰ μέρα στη Νίκαια η Ζάν αφήνεται στην αγχαλία του. Η Μισελίν όμως και ο Πιέρ, ύπηρξαν μάρτυρες της σκηνής αυτής. Η Μισελίν πο-νει αλλά δεν αφήνει τον Πιέρ να κάνει το παραινικό. Αγαπά πάντα τον Σέργιο. Ο Πιέρ έντοτοις προσειδοποιεί τον Σέργιο και του τονίζει ότι αν θέληση να συνεχίση θάχη να κάνει μαζί του. Στο Πα-ρισι έντοτοις η ζωή συνεχίζεται σάν να μη συνέθε τίποτε. Ο Σέργιος, έπωφελού-μενος και απ' την άπουσία του Πιέρ σ' ένα όουγείο, συναντάται συχνά έξω με την Ζάν, σ' ένα σπιτάκι που της είχε έ-πιπλώσει. Έστερ' από λίγον καιρό όμως, οι δύο έουστες ξεθαωσούν και άογίζου-ν τους μοναχικούς περιπάτους στην έξοχή. Σ' έναν απ' αυτούς τους περιπάτους των τους βλέπει η Κα Ντεβαρέν που έπέστρε-φε από το Σαιν Κλου.

Οι δύο έουσταί την βλέπουν και αυτοί και τρέχουν στο αυτοκίνητό τους. Η Κα Ντεβαρέν καταταραχμένη έπιστρέφει στο Παρισι λίγο μετά την έπιστροφή του ζεύγους και κάνει μιὰ τρομερή σκηνή του Σέργιος. Του δηλώνει μεταξύ άλλων ότι του κόβει πιά κάθε έπιγορήχηση και πείθει τον Καϊύρολ να πάθει κι' αυτός τις πιστώσεις του στον Σέργιο. Ο πρί-γκηπ είναι σε πολύ δύσκολη θέση. Σ' αυτό επάνω εμφανίζεται ο Χέρτσσογκ και του προτείνει μιὰ περίπτωση όπως είπε έ-πιγείρηση, στην οποία ο πρίγκηπ θάβαζε μόνον το όνομά του. Ο Σέργιος δέχεται έστερ' από πολλούς διαταγμούς και ιδρύ-

εται, η «Παγκόσμιος Πίστις». Το μέγα-λο όμως κεφάλαιο καταπολεμύ την νέα έπιγείρηση η οποία και δεν πήγαινε διό-λου καλά. Ο Σέργιος έν τώ μεταξύ, ά-διαφορώντας για όλα εξακολουθεί να βλέ-πεται με τη Ζάν, η οποία είναι τώρα πιό άπαιτητική. Του ζητά να φύγουν ακορμά.

Ο Σέργιος προσπαθεί να την μεταπειση. Έν τώ μεταξύ ο Πιέρ άνήσυχος για το οικονομικό μπλέξιμο του Σεργιού έπιστρέ-φει στο Παρισι. Πίνεται οικογενειακό συμβούλιο και άποφασίζεται ο Καϊύρολ να καταστήση προσεκτικό τον Σέργιο στον έπιγειαματικό κατήφορο που πήρε.

Ο Καϊύρολ πηγαίνει και βρίσκει τον Σέργιο. Του εκθέτει την κατάσταση, προσπαθεί να του άνοιξη τα μάτια, ο πρίγκηπ όμως, είναι άμετάπειστος. Έ-στερ' από αυτό, ο Σέργιος πηγαίνει και βρίσκει τον Χέρτσσογκ. Αυτός δεν τον ά-ποκρύπτει ότι η κατάσταση είναι σο-βαρά, έχει όμως, υπ' όψη του ένα περί-σσημο σχέδιο με την βοήθεια του οποίου όλα θά πήγαιναν πάλι θαμάσια.

Ο Σέργιος φεύγει καθησυχασμένος. Έκείνο το θράδυ, έδιδετο έορτή στο σπι-τι του Καϊύρολ. Ο Σέργιος και η Μι-σελίν, χωρίς διόλου να το θέλουν, πήγαν κι' αυτοί. Η έσπερις βρισκόταν πιά στο ζενιθ της.

23ον

ΕΚΕΙΝΗ ακριβώς τη στιγμή μπήκανε στη σάλλα ο πρίγ-κηπ και η πριγκήπισσα Πανίν. Η Μισελίν χαμυγελοοσε και ο Σέργιος φαινόταν άπολύτως ήρε-μος, άν και λίγο ώχρος. Ο Καϊύ-ρόλ και η Ζάν προχώρησαν να τους υποδεχθούν. Όλων τα βλέμματα στράφηκαν πάνω τους. Η Ζάν, χω-ρίς να διατάχη ούτε στιγμή, έσφιξε το χέρι της φίλης της. Ο Καϊύρολ υπεκκλήθη θαθεία μπροστά στην Μι-σελίν:

—Πριγκήπισσα, κάνετέ μου την τιμήν να στηριχθήτε στον βραχιονά μου. Έρχεστε πάνω στην ώρα, μό-λις θ' άρχισή ο χορός.

—Δυστυχώς, δεν μπορώ να εΐς εύχασιστήσω, έκανε η Μισελίν μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο. Δεν ανέρ-ρωσα άκόμη τελείως και θά περιο-ριστώ να βλέπω τους άλλους.

Και στηριγμένη στον Καϊύρολ δι-ευθύθηκε στη μεγάλη αίθουσα. Ο Σέργιος άκολουθούσε με την Ζάν.

Η γιορτή είχε φθάσει στο κατα-κόρυφο. Η όρχήστρα έπαιζε ένα

ΣΕΡΓΙΟΣ

θάλας, και μέσα στο κύμα του μετα-ξιοθ και των δαντελλών, οι αλαβά-στρινοι όμοι των χορευτριών, έφάν-ταζαν παράξενα πλάϊ στα έπίσημα ένδύματα των καθαλλιέρων. Μιά θερμή άτμόσφαιρα, που την έκαν-ναν βαρύτερη τα έντονα παρφέμ των γυναικών, έφερεν κάποια ζάλη στα κεφάλια. Τα έκτυφλωτικά φώ-τα κούραζαν τα μάτια. Και μέσα στο στροβίλισμα του βάλς, οι γυ-ναίκες, με τα μάτια στηριγμένα στο κενό, άφισμένες στα χέρια των καθαλλιέρων, περνούσαν έλαφρες και φευγαλέες σαν όνειρο.

Μόνη, άποτραδηγμένη παράμερα σαν τιμωρημένη, η Σουζάννα Χέρ-τσσογκ καθόταν πλάϊ σ' ένα παράθυ-ρο. Ο Μαρσεσάλ την πλησίασε.

—Δέν χορεύετε άπόψε, δεσποινίς; την ρώτησε.

—Περιμένω να με προσκαλέσουν, έκανε εκείνη μ' ένα λυπημένο χαμό-γελο. Άσχημες φήμες κυκλοφορούν για την οικονομική κατάσταση του πατέρα μου, και όπως είναι φυσικό, οι έπίδοξοι μνηστήρες της προίκας έπαυσαν να με πλησιάζουν.

—Θά είχατε μήπως την καλωσύνη να δεχθήτε τον βραχιονά μου; είπε άπλά ο Μαρσεσάλ. Δεν είμαι σπου-δαίος χορευτής, αλλά βασίζομαι στην έπιεικειά σας.

—Σας εύχαριστώ, κύριε Μαρσεσάλ, άπήντησε με θερμή η Σουζάννα, αλλά θά προτιμούσα να κουβεντιά-σω μαζί σας. Δεν είχα καθόλου δι-άθεση άπόψε, και ήλθα μόνο και μόνο γιατι έπέμενε η κ. Ντεβαρέν.

Άλλοίως, θά προτιμούσα να μείνω σπίτι μου. Φαίνεται ότι οι δουλειές του πατέρα μου δεν πάνε καλά, ό-πως λένε, γιατι εγώ η ίδια δεν τις παρηκολούθησα ποτέ για να μπορέ-σω να ξέρω τι συμβαίνει. Όπως όδη-ποτε, έχω περισσότερη διάθεση να κλάψω, παρά να γελάσω. Όχι γι-ατι ένδιαφέρομαι για τα χρήματα— έξερετε καλά πόσο μου είναι αδιά-φορα— αλλά γιατι σκέπτομαι την στενοχώρια του πατέρα μου.

Ο Μαρσεσάλ άκουε τη Σουζάννα, χωρίς να τολμά να της άποκαλύψη τί σκεπτόταν για τον πατέρα της. Σεβόταν τη λύπη της και την άθω-τητά της.

Στο μεταξύ, η πριγκήπισσα τε-λείωσε τον γύρο των σαλονιών, στη-ριζόμενη πάντοτε στον βραχιονά του Καϊύρολ. Όταν είδε τη Σουζάννα, άφησε τον τραπεζίτη κι' ήλθε και κάθησε πλάϊ στη νέα.

Πολλοί απ' τους καλεσμένους το παρατήρησαν, κι' άρχισαν να κρυ-φομιλούν μεταξύ τους. Άκρειάζεται μεγάλος ήρωισμός, έλεγαν οι μόν. «Είναι το άκρον άωτων του θρά-σους» έλεγαν οι άλλοι.

Η Μισελίν εξακολουθούσε την

ΠΑΝΙΝ

κουβέντα της με την Σουζάννα και κύτταζε πότε-πότε τον άντρα της, που, στηριγμένος σε μιὰ πόρτα, κα-τέτρωγε διαρκώς με τα μάτια τη Ζάν.

Ο Καϊύρολ έκαμε ένα νεύμα στον Μαρσεσάλ, κι' αυτός άπομακρύνθηκε βιαστικός. Ο γραμματεΐς πήγε ά-μέσως να συναντήση την κ. Ντεβα-ρέν, η οποία, συνοδευόμενη από τον Πέτρο, βρισκόταν στο ιδιαίτερο γραφείο του τραπεζίτου.

Ένώ ο κόσμος των κεκλημένων χόρευε, τεράστια οικονομικά συμ-φέροντα συνεκρούοντο. Και οι κυρί-ως ένδιαφερόμενοι δεν άπεμάκρυναν ούτε έπί στιγμήν την προσοχή τους απ' αυτά. Μόλις είδε τον Μαρσεσάλ να μπαίνει μέσα στο γραφείο, η κ. Ντεβαρέν τον ρώτησε μονολεκτικά:

—Ο κ. Καϊύρόλ;

—Έρχεται! έκαμε άμέσως ο γραμματεΐς και έκαμε τόπο να πε-ράση ο τραπεζίτης.

Πράγματι, ο κ. Καϊύρόλ διευθύ-θηκε βιαστικά προς την κ. Ντεβα-ρέν.

—Λοιπόν; την ρώτησε άμέσως με ένδηλη άγωνία. Μάθατε τίποτε νε-ώτερο;

—Ο Πέτρος μόλις έφθασε από το Λονδίνο, έκαμε εκείνη. Αυτό που φο-βόμαστε, πραγματοποιείται. Ο Χέρτσσογκ διέθεσε για λογαριασμό του τα δέκα εκατομμύρια των τι-τλων της «Εύρωπαικής Πίστωσης».

—Φαντάζεσθε ότι ο Χέρτσσογκ δρα-πέτευσε όριστικά; ρώτησε ο Μαρ-σεσάλ.

—Όχι, άπήντησε ο Καϊύρολ, είναι πολύ ικανώτερος από ένα τέτοιο δι-άθημα. Θά έπιστρέψη άσφαλώς. Γνωρίζει ότι έφ' όσον η εϋθύνη δεν βαρύνει μόνο τον ίδιο, αλλά και τον πρίγκηπα Πανίν, είναι σαν να εϋθύ-νεται και ο Οίκος Ντεβαρέν. Και είναι άπολύτως ήσυχος.

—Μπορούμε άρα γε να σώσωμε τον ένα, χωρίς να σώσωμε και τον άλλο; ρώτησε τώρα η κυρία.

—Αδύνατο! Ο Χέρτσσογκ ήταν άρκετά έξυπνος, ώστε να συνδέση τα συμφέροντά του κατά τέτοιο τρό-πο με τα συμφέροντα του πρίγκηπος, ώστε να είμεθα τώρα υποχρεωμένοι η να σώσωμε και τους δύο η να ά-φήσωμε και τους δύο να καταστρα-φούν.

—Τί να γίνη; έκαμε ψυχρά η κ. Ντεβαρέν. Άς σωθῆ κι' αυτός. Μα με ποιό τρόπο;

—Άπολύστατα, άπήντησε ο Καϊύ-ρόλ: Οι μετοχές που άφήρεσε ο Χέρτσσογκ, είχαν κατατεθῆ από τους μετόχους προς φύλαξιν. Θά άγορά-σωμε άλλες και θά τις άντικατα-στήσωμε.

—Μα οι άριθμοί που θά παραλ-λάσσουν; έαναρώτησε πάλι η κ. Ντεβαρέν, προσηλωμένη στην άπό-λυτη άκρ

—Θά δικαιολογηθώμε, συνέχισε ο Καϊύρόλ, λέγοντας ότι τις πουλή-σαμε με ύψωμένες τιμές, και τις ά-γοράσαμε κατόπιν σε καλλίτερες τιμές. Όταν εμφανίσωμε κέρδη στους καταθέτες, κανείς δεν θά πα-ραπονεθῆ. Έξ άλλου, ίσως να μην άποφύγω να εκθέσω την διαγωγή του Χέρτσσογκ, φροντίζοντας να μην ένοχοποιήσω τον πρίγκηπα Γιατι, μ' αυτόν τον Χέρτσσογκ έχω να κα-νονίσω κι' ένα παθητικό λογυρια-σμό, έφ' όσον η δική μου έμπιστο-σύνη παρέυρε και τον πρίγκηπα. Γι' αυτό, θά φύγω αυτή τη νύχτα για το Λονδίνο. Η ταχύτης είναι ο πρώτος όρος της έπιτυχίας.

—Σας εύχαριστώ, Καϊύρόλ! έκα-με άπλά η κ. Ντεβαρέν. Ο πρίγκηπ κι' η κόρη μου φάνηκαν καθόλου; —Ναι, ο Σέργιος είναι τελείως η-ρεμος. Δεν τον φανταζόμουνα να έ-

χη τόσο αυτοκυριαχία. —Και γιατί ν' άνησυχήση μ' αυτά που συμβαίνουν; φώναξε η κ. Ντε-βαρέν. Μήπως εκείνος θά πάθη τί-ποτα; Γνωρίζει καλά ότι θά εξακο-λουθῆσω να εργάζωμαι για να τρέ-φω την τεμπελιά του και να διατη-ρώ την πολυτέλειά του. Και πρέπει να θεωρήσω τον έαυτό μου ικανο-ποιημένο αν το μάθημα αυτό τον ά-ποτρέψη στο μέλλον να παίρηνη τις ξένες περιουσίες, γιατι ίσως να μην είμαι πάντα σε θέση να τον σώζω. Κι' άφοθ έκαμε τη ζωή μας δυστυ-χισμένη, κινδυνεύει να μας έξασφα-λίση κι' ένα ντροπισμένο τέλος.

Τα μάτια της έλαμπαν από θυμό: —Τόν παληάνθρωπο! συνέχισε, βηματίζοντας νευρικά πάνω-κάτω. Έπρεπέ να μη μ' έμποδίση η κόρη μου. —Και μιὰ άπελπιστική χειρονομία

Και μέσα στο στροβίλισμα του βάλς, οι γυναίκες, άφισμένες στα χέρια των καθαλλιέρων, περνούσαν έλαφρες.

συνεπλήρωσε τη φράση της.
 «Ο Καϊϋρόλ, ο Μαρσεάλ και ο Πέτρος κυτάχτηκαν μεταξύ των: η ίδια σκέψη, άπαισία και τρομακτική, ήρθε στο νου των. Στόν παροξυσμό της όργης των, η τρομερή έκείνη μητέρα, η ένεργητική και παράφορη γυναίκα, άθιαν Ικανή και να σκοτώση άκόμη. Τό έμάντευαν καλά αυτό, ήσαν σχεδόν βέβαιοι: και σάν όπτασία πετούσε μπρός άπ' τα μάτια των τό δράμα τού Σεργιού καθυμαγμένου.

—Θυμάστε τί σας είχα πη κάποτε; ψιθύρισε ο Μαρσεάλ, πλησιάζοντας τόν Καϊϋρόλ. Φοβούμαι πως οι φόβοι μου θά βγούν άληθινοί.

—Άπό την έχθρα μιάς τέτοιας γυναίκας, άπήνησε ο τραπεζίτης, θά προτιμούσα τό μίσος δέκα άνδρών!

—Καϊϋρόλ! Έκαμε ξαφνικά η κ. Ντεβαρέν. Έπειτα από στιγμιαία σκέψη. Θά μπορούσατε να κατορθώσετε μόνος σας αυτά που μου είπατε πρό όλιγου;

—Άσφαλώς.
 —Τότε, προχωρήστε, χωρίς να γίνη θόρυβος. Άντί πάσης θυσίας. Μηπως κανένας μυρίστηκε τίποτε;

—Κανένας! Δέν είπα σε κανένα τίποτα... έκτός από τη γυναίκα μου, πρόσθεσε άποικικά, πράγμα που έφερε τό χαμόγελο στα χείλη τού Πέτρου. Άλλά, συνέχισε, έγω κι' η γυναίκα μου είμαστε ένα και τό αυτό.

—Και τί σας είπε η Ζάν; ρώτησε η κ. Ντεβαρέν, κυτάχοντας άτενωδώς τόν τραπεζίτη.

—Ούτε άν έπρόκειτο για μένα, δέν θά έδειχνε τόση συγκίνηση! Σε άγαπά τόσο πολύ, κυρία, κι' όλος όσος συνδέονται με σας. Με έκέτευσε να κάμω τό πάν για να βγάλω τόν πρίγκηπα άπ' τη δύσκολη θέση του. Είχε τα δάκρυα στα μάτια. Και άσφαλώς, άν δέν ήθελα να τό κάμω για να σας εξυμνητήσω και να σας δείξω την εύγνωμοσύνη μου, θά τό έκανα μόνο και μόνο για να την ευχαριστήσω... Όμολογώ ότι συγκινήθηκα έξαιρετικά από τη θλίψη της... Έχει τόσο καλή καρδιά αυτό τό παιδί...

Ο Μαρσεάλ άντήλλαξε ένα γρήγορο βλέμμα με την κ. Ντεβαρέν, η όποια προχώρησε προς τόν Καϊϋρόλ και τού έσφιξε τό χέρι.
 —Έσύ, Καϊϋρόλ, είσαι ένας άγιος άνθρωπος.
 —Τό ξέρω, έκαμε έκείνος και χαμογέλασε για να κρύψη την συγκίνηση του. Μπορείτε να βασιζέσθε σε μένα.

Έκείνη την ώρα φάνηκε στό κατώφλι της σοφίτας η Μισελίν.

—Μά τί έγινες, μαμά; ρώτησε την κ. Ντεβαρέν. Μου είπαν πως πάει μιά ώρα που ήλθε.

—Μιλούσα για τίς δουλειές μας άπάντησε, προσπαθώντας να χαμογελάση. Πές μου όμως, έσύ, κορολά μου, πως είσαι; αισθάνεσαι καλά, δέν είσαι κουρασμένη;

—Όχι, μαμά, έκανε η Μισελίν, ρίχνοντας ένα βλέμμα προς τα πίσω της για να παρακολούθησε τίς κινήσεις τού συζύγου της, που προσπαθούσε να πλησιάση την Ζάν.

—Γιατί νάρθηξ έσύ στην έσπερίδα; Δέν ήταν φρόνιμο αυτό που έκανες, είπε η κ. Ντεβαρέν.

—Ο Σέργιος έπέμενε τόσο νάρθηξ, και έγω δέν θέλησα νάρθηξ μόνος...
 (Η συνέχεια στο έπόμενο)

Γαλλική φιλολογία

Μιά άποκάλυψις

Διήγημα τού Ζάν Φάβρ

Ο ΤΑΝ άνήγγειλαν στη Μαρία τό χαμό τού παιδιού της, έκείνη δέν έκλαψε. Ούτε φώναξε. Η ζωή, η τραγική ζωή της, την είχε διδάξει να υποφέρει άμείλητη τίς δοκιμασίες. Και θά ήθελε πολύ να βρίσκαται εκεί ο Γεώργιος, ο παλιός της φίλος, ο πρακτικός και λογικός Γεώργιος, για να δη ότι δέν ήταν πιά η εαίσθητη Μαρία τού παλιού καιρού.

Οί άνθρωποι άλλωστε, δέν άνέχονται να τούς στενοχωρήξ με τίς άτομικές σου δυστυχίες. Κι' αυτός άκόμη ο Ραϋμόνδος, ο άνδρας της, πούταν άλλωστε τόσο εαίσθητος, τόσο όνειροπαρμένος, και πού ο Γεώργιος τόν κοροϊδευσε διαρκώς γι' αυτή του την ιδιότητα, έμεινε τώρα σιωπηλός κι' άσυγκίνητος. Και τα μάτια του έμειναν στεγνά μπροστά στο θάνατο τού παιδιού του.

Ένας μόνο φάνηκε να έκδηλώνη τη θλίψη του για τό χαμό τού μικρού. Κι' αυτός ήταν ο γερο-φύλακας της περιφέρειας, με τόν όποιο έπαιζε ο Πετροάκης, όταν έβγαίνε έξω. Καθώς περνούσε ένα πρωί μπροστά στη μητέρα του, κυτάχοντας την μέσα στα θλιμμένα της μάτια, ψιθύρισε κουνώντας λυπητέρα τό κεφάλι:

—Ο δρόμος θάναι ξερημος, δίχως αυτόν!

Η Μαρία κλονίσθηκε στο ζέσπασμα τού πόνου ενός τρίτου που άντικατόπτριζε έλαφρά τόν δικό της άτέλειωτο κι' άδάσταχο πόνο. Όμως δέν εδάκρυσε. Δέν άνεστένανε καν!

Τά πράγματα είχαν εξελιχθεί άπλά: Άπό μέρες, είχε στείλει τόν Πετροάκη να περάση τίς διακοπές του σε μιά έξοχή. Ηθελε από καιρό να τόν στείλη στην έξοχή, αλλά δέν είχε τά γρήματα. Δέν μπορούσε ώστόσο να υποφέρει τό μικρό γλυκό του προσωπάκι και να τό βλέπη να λιώνη μέσα στην άσφυκτική ζέση της πόλης. Ά! Πόσο τά θυμάται τώρα όλ' αυτά!

Οί φίλοι της, οί γνωστοί της, εργόταν τώρα ακατάπαυστα να την συλλυπηθούν. Στάθηκε τώρα περήφανη μέσα στο πόνο της. Δέν φώναζε. Δέν έκλαψε.

Τάχα δέν έπρεπε η ζωή να συνεχισθή; Πρέπει κανείς ν' αντίδραση μ' όλη του τη δύναμη στη θλίψη-έλεγαν. Ήταν ένα γεγονός τραγικό. Μά της έλεγαν, όλοι κι' ο άνδρας της άκόμη, πως ήταν νέα, πως η τοακμικότερη στιγμή είχε περάσει, και έπρεπε να τώση, να ζήση, να λησμονήση... Άλήθεια δέν ήταν δά παιδί!

Κι' η ζωή συνέχισε τό δρόμο της. Έγκατέλειψαν την Μεσογειακή πόλη που τόσο είχε τραυματίσει τη ζωή της. Ο άνδρας της, ήθελε να πάνε στη Μεσημβρινή Γαλλία. Είχε βρή έκεί μιά εορασία, μιά από έκείνες τίς εορτασίες, που τού υπέσχοντο ότι θά τού άπέφεραν έκατομύρια.

Και τίς στιγμές που έβλεπε θλιμμένη την Μαρία και κείνη τόν διαβεβαίωνε ότι δέν είχε τίποτε, αυτός, της έδιδε τίς ώραιότερες διαβεβαιώσεις και έπληθε τά καλύτερα όνειρα. Ά! Όλα κι' όλα. Θά τέλειωνε πιά αυτή η μίζερη ζωή. Θά κερδίσει πολλά, πάρα πολλά γρήματα τό χρόνο, κι' όταν πιά δέν θά είχαν ανάγκη θά πήγαιναν ένα μακρινό ταξίδι, θά της αγοράζε κι' ένα όλοκαινούριο αυτοκίνητο, ώραία φορέματα, πανακρίβες γούνες.

Ά! Θά ζούσαν πολύ εύτυχημένοι. Άρκεί να τού είχε έμπιστοσύνη η Μαρία. Όνειρα! Όνειρα! Μόνον όνειρα! Κι' έπως όλα τά όνειρα, έτσι και τά όνειρα τού Ραϋμόνδου και της Μαρίας έδυσαν. Τά χρόνια περνούσαν κι' ένα ένα από τά όνειρα αυτά κατέρρεσαν. Η Μαρία γνώρισε τώρα τίς τρομερότερες άπογοητεύσεις. Γνώρισε άνησυχίες! Δοκίμασε όλες τίς πίκρες της αποτυχίας. Οί πιστωτάι περίμεναν ώρες όλοκληρες στην πόρτα, τόν αιώνα καθυστερημένο Ραϋμόνδο. Η δυστυχία ήρχισε να τούς περιβάλλη με τίς μαύρες της φτερούγες. Οί φίλοι που άρχικά τούς είχαν υποστηρίξει, τούς εγκατέλειπαν ένας-ένας.

Ο Ραϋμόνδος δέν τούς έντινε πιά έμπιστοσύνη. Τους κούρασε η άναμονή της υποσχέσεως η όποια δέν έπραγματοποιείτο. Η Μαρία εζήτησε εργασία, για να μπορέσουν να έπαρκέσουν στα έξοδά τους. Δίγαν μείνει πιά μόνι. Δέν έπρεπε να ύπολογίσουν παρά μόνο στους έαυτούς των.

Τότε ξαναπαρουσιάσθηκε στη ζωή της Μαρίας ο Γεώργιος. Ο Γεώργιος, ο πρακτικός, ο λογικός, πού της συνιστούσε πάντα να μην είναι τόσο εαίσθητη. Και πού κοροϊδευε διαρκητικά τόν Ραϋμόνδο για την φαντασία του. Άλήθεια πόσο άπόμακρη της φανόταν τώρα η γνωριμία της μαζί του. Κι' όμως δέν είχαν περάσει παρά μόνο δέκα χρόνια από τότε. Τόν είχε γνωρίσει στη πόλη που έμειναν πριν πεθάνη τό παιδί τους. Την είχε αγαπήσει κι' ήταν πολύ έπίμονος στόν έρωτά του. Η Μαρία όμως, δέν τόν είχε προσέξει. Ίσως δέν τόν είχε καταλάβει. Και τώρα, πού μαθαίνοντας την δυστυχία της, είχε τρέξει κοντά της, η Μαρία, άναρωτιόταν για ποιό λόγο δέν είχε προτιμήσει αυτόν τόν ήρεμο νέο, με τά λεπτά χαρακτηριστικά, τά μικρά, λυμπερά μάτια, τά λεπτά γέιλη, που είχε τη μανία να της επαναλαμβάνη διαρκώς ότι έπρεπε να είναι πρακτική και όλιγότερον εαίσθητη. Ήταν όμως, γοητευτικός, την εποχή έκείνην ο Ραϋμόνδος, είχε πολλά και ώραία σχέδια, και τά αίσθημάτα του την κατέκτησαν από την πρώτη στιγμή.

Σήμερα μόνο, μέσα στη δυστυχία της, ένοιωθε, πόσο μεγάλη ήταν η διαφορά μεταξύ τού Ραϋμόνδου και τού Γεώργιου. Τώρα, ύστερ από τούς μακρινούς, θλιβερούς περιπάτους στους όποιους την συνώ-

δευε, τόν ένοιωθε. Κι, όσο κι' άν δέν μπορούσε η Μαρία να τόν αγαπήση πιά σήμερα, αισθανόταν πόσο λογικά ήταν τά λόγια του, όταν της επαναλάμβανε, σε κάθε περίπατό της, ότι έπρεπε να γνωρίξη ότι τά πράγματα θά εξελίσσοντο έτσι, ότι είχε έλθει να την πάρη, να την πάρη μακριά, από τόν άνθρωπο έκείνο, ο όποιος δέν ήξερε παρά μόνο να έλπίζη και να όνειρευέται... Βέβαια δέν μπορούσε πιά ν' αγαπή τόν Ραϋμόνδο!

Ο Γεώργιος είχε γυρίσει και πάλι στην πόλη που, ήταν εγκατεστημένος, έδώ και κάμποσες μέρες. Ο Ραϋμόνδος ο σύζυγός της είχε άναχωρήσει κι' αυτός ξαφνικά για κάτι επείγουσες υποθέσεις.

Η Μαρία είχε μείνει μόνη στο σπίτι. Εαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι συλλογιόταν όλ' αυτά, όλη της τη ζωή, με μισόκλειστα μάτια. Καθώς η ζωή της ζετυλιόταν μπροστά της, με κινηματογραφική ταχύτητα, μιά εικόνα την συνεκράτησε. Εανάειδε τόν Ραϋμόνδο να ζωγραφίζει μιά μικρή εικόνα για τόν Πετροάκη και να τού δωρίζει ένα μικρό ηγανικό αλογάκι. Και πιά σ' αυτά, η έπίμονη φωνή τού Γεώργιου, πού την ρωτούσε, πότε θά γινόταν γυναίκα του, και της έτόνιζε ότι ήταν η τελευταία αεθ και ορίαν που της δινόταν. Άλλοίωτικά, ήταν κατεστραμμένη...

Σηκώθηκε, κύτταξε τόν καθρέπτη κι' είδε στο κρύσταλλο τό πρόσωπό της. Ά! Ήταν όλοϊδια η Μαρία όπως ήταν έδώ και δέκα χρόνια. Η Μαρία με τό γλυκό λεπτό πρόσωπο και τά μέσα σε θαυθείς κόγγες χουμένα μεγάλα γορζία μάτια. Τό πρόσωπό της, διαγράφηκε κάποιε σκιά δισταγμού, και φάνηκε πως περάσε γρήγορα. Ά! Όχι. Ποθούσε κι' αυτή άκόμα την εύτυχία. Ηθελε κι' αυτή την άγάπη, τη χαρά, σάν όλες τίς γυναίκες. Ηθελε ένα όμορφο γαρούμενο σπιτάκι, μ' ένα κήπο που θά τόν γιάμιζαν μυρωδιές τά λουλούδια. Ποθούσε την άνεση, την άτάραχη, την ήρεμη ζωή. Κι' αυτά όλα υόγον ο Γεώργιος μπορούσε να της τά δώση.

Μισόκλεισε τά μάτια της και σάν σε ύνειρο φώναζε δυνατά!
 «Ναι! Γεώργο! Θέλω να ζήσω! Έβογομαι κοντά σου. Τό άποφάσισα! Περμένε με σε λίγες ώρες είμαι κοντά σου!»
 Ά! Δέν θά περιμένω πιά. Κάθε δισταγμός ύπεχώρησε!

Υστερ από λίγη ώρα η Μαρία βρισκόταν σ' ένα μικρό θαγκόνλι τού Έξ-ποέσ. Εαπλωμένη στο στενό κρεββατάκι της, αισθανότανε να πλημμυρίζεται από παλιάνα αισθήματα.

Βιαζόταν να φτάση στο σκοπό της. Βιαζόταν να βοήθη κοντά στην εύτυχία, να παραδοθή όλάκερη και δίχως καμμία άντίσταση σ' αυτή. Βιαζόταν να περάση τό σφυγγάρι της λησμονιάς από τόν πίνακα της ζωής της, να σβύση τό παρελθόν.

Δέν είχε είδοποιήσει τόν Γεώργο! Ηθελε να δοκιμάση την συγκίνηση της ξαφνικής κι' άνέλπιστης συνάντησής των. Ηθελε να παρουσιάση μπροστά του ξαφνικά, για να άπολαύση την εύτυχία η όποια θά ζωγραφίζονταν στο πρόσωπο τού άνθώπου αυτού, τού τόσο χρόνια περιμένε έπίμονα, καθώς θά τού έλεγε:

«Τόν άφήξα, Γεώργο! Είμαι δικιά σου. Είμαι τώρα ίκανοποιημένος!»
 Θά τού έλεγε πολλά, τόσα πολλά. Θά τού έλεγε πως δέν ήταν πιά εαίσθητη,

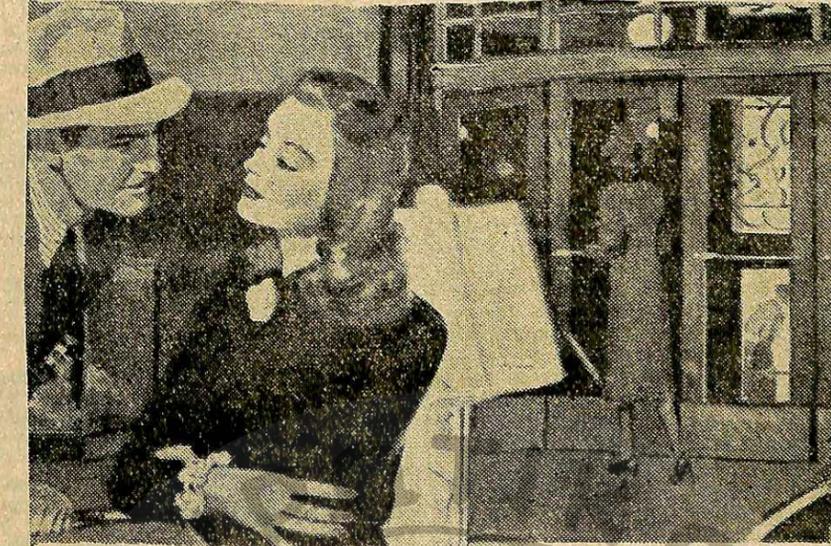
δεν είχε αλογικευθή, ότι αγαπούσε τη ζωή, ήθελε να ζήση, να εύτυχιση, να χαρή...
 Κανείς δέν την περίμενε στο σταθμό, όταν έφτασε τό τραίνο. Με συγκίνηση άνέκρινε την πόλη όπου είχε περάσει τόσα χρόνια της ζωής του, όπου είχε ζήσει τό παιδί της. Σκέφθηκε να πάρη ένα ταξί για να πάη άμέσως στού Γεώργιου. Όμως μετάνοισε. Την κυρίεσε η έπιθυμία, να κινή μόνη της ένα περίπατο στην πόλη αυτή, στην όποια είχε περάσει τόσες θλιβερές στιγμές! Είχε άλλωστε καιρό να πάη στού Γεώργιου.

Ναρκωμένη σάν ύπνοβάτιο, τά δήματα της την έφεραν, στο παλιό τους σπίτι και στην έρειπωμένη έκείνη αυλή όπου συνήθιζε να παίξη ο Πετροάκης. Ίίόσες άναμνήσεις άληθινα δέν της έμπνούσε τό σπίτι έκείνο!

Εανάβλεπε μπροστά της, όλοζώντανε τό παιδί της. Άλλοτε έαπλωμένο στο κρεββατάκι του, άλλοτε να γώνη ένα δίδρογμο στόν κήπο. Τό ξανάβλεπε έπειτα χαεπτικό, γλωρό, άδύνατο, να τρέχη, έμφ τά μαύρα μακροά μαλλιά του κυμάτιζαν σάν άέρα, για να της πη, ότι

«Είμαι εύτυχισμένη πού σε ξαναβλέπω καλέ μου φίλε. Πώς είσαι; — Καλά κυρία μου. Και σεις; Χθες μετέφερα και τόν κ. Ραϋμόνδο...»
 Η Μαρία τάζασε. Ο άντρας της έδώ και τί γούρε; Ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται παράξενα, να γυπα τρομακτικά, σάν να έπρόκειτο να σπάτη. Εύτυχώς πού ο παλιός σωσέρ δέν άντελήφθη τίποτα, κι' εξακολούησε τη φλυαρία του:

— Είδα λοιπόν και τόν κ. Ραϋμόνδο... Είχε έλθει κι' είχε καθήσει κι' αυτός στο ίδιο παγκάκι...
 Η Μαρία ένοιωσε τώρα τά πόδια της

Ο Γεώργιος την ρωτούσε διαρκώς πότε θά γινόταν γυναίκα του.

τό καινούργιο της φόρεμα την έκανε πολύ όμορφη, τόσο όμορφη σάν μιά πριγκηπέσσα!
 Η συγκίνηση την κατέλαβε λίγο-λίγο. Έβαυσε κι' άκούμπησε τό χέρι της στο παγωμένο σκαλοπάτι. Της ήλθε να φωνάξη, να ζητήσει τό παιδί της, μα συγκρατήθηκε. Ά! Όχι! Αυτή τη στιγμή, δέν θάδειχνε τόση άδυναμία. Δέν ήταν άλλωστε τίποτα. Ένας έλαφρός εφιάλτης. Άπομακρόνθη, χωρίς να δακρυσή!

Όμως δέν πήρε τό δρόμο για τό σπίτι τού Γεώργιου. Τράβηξε άόθεα, μηχανικά τούς τόν Δημοτικό κήπο. Ο κήπος αυτός, ήταν ο τόπος πού προτιμούσε ο Πετροάκης. Πέρασε από τόν παλιό δρόμο, στόν όποιον ο γερο-φύλακας ο φίλος τού Πετροάκη, έκτελούσε συνήθως ύπηρεσία, κανονίζοντας την κυκλοφορία. Κάθησε στο παλιό παγκάκι, έκεί πού συνήθιζε να κάθεται επιδόλεποντας τό παιδί της. Πιο μακριά, έπαιζε κάποιο παιδάκι.

Όμως δέν ήταν ο Πετροάκης. Παρ' όλίογο να την άπαθήσουν τά μάτια της, πού τώρα είχαν θολωθή από τά δάκρυα. Όχι. Όχι... όχι δέν μπορούσε πιά να μείνη εκεί και να θαυανίζεται. Σ' αυτό τό μαρ-

τύριο τών άναμνήσεων δέν μπορούσε ν' άνυέξη. Ήταν πάρα πάνω από τίς δυνάμεις της.

Σηκώθηκε και βάδισε προς στο σταθμό τών αυτοκινήτων. Σταμάτησε μπροστά σ' ένα ταξί. Καθώς όμως άνοιξε για να περάση μέσα άκουσε μιά πολύ γνωστή της φωνή.

— Πώς είσθε κυρία;
 Ήταν ο άσπρομάλλης σωσέρ, πού έδώ και δέκα χρόνια την έβγαζε στόν περίπατό της.

— Ό! Είμαι εύτυχισμένη πού σε ξαναβλέπω καλέ μου φίλε. Πώς είσαι; — Καλά κυρία μου. Και σεις; Χθες μετέφερα και τόν κ. Ραϋμόνδο...

Η Μαρία τάζασε. Ο άντρας της έδώ και τί γούρε; Ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται παράξενα, να γυπα τρομακτικά, σάν να έπρόκειτο να σπάτη. Εύτυχώς πού ο παλιός σωσέρ δέν άντελήφθη τίποτα, κι' εξακολούησε τη φλυαρία του:

— Είδα λοιπόν και τόν κ. Ραϋμόνδο... Είχε έλθει κι' είχε καθήσει κι' αυτός στο ίδιο παγκάκι...
 Η Μαρία ένοιωσε τώρα τά πόδια της

τό καινούργιο της φόρεμα την έκανε πολύ όμορφη, τόσο όμορφη σάν μιά πριγκηπέσσα!
 Η συγκίνηση την κατέλαβε λίγο-λίγο. Έβαυσε κι' άκούμπησε τό χέρι της στο παγωμένο σκαλοπάτι. Της ήλθε να φωνάξη, να ζητήσει τό παιδί της, μα συγκρατήθηκε. Ά! Όχι! Αυτή τη στιγμή, δέν θάδειχνε τόση άδυναμία. Δέν ήταν άλλωστε τίποτα. Ένας έλαφρός εφιάλτης. Άπομακρόνθη, χωρίς να δακρυσή!

Όμως δέν πήρε τό δρόμο για τό σπίτι τού Γεώργιου. Τράβηξε άόθεα, μηχανικά τούς τόν Δημοτικό κήπο. Ο κήπος αυτός, ήταν ο τόπος πού προτιμούσε ο Πετροάκης. Πέρασε από τόν παλιό δρόμο, στόν όποιον ο γερο-φύλακας ο φίλος τού Πετροάκη, έκτελούσε συνήθως ύπηρεσία, κανονίζοντας την κυκλοφορία. Κάθησε στο παλιό παγκάκι, έκεί πού συνήθιζε να κάθεται επιδόλεποντας τό παιδί της. Πιο μακριά, έπαιζε κάποιο παιδάκι.

Όμως δέν ήταν ο Πετροάκης. Παρ' όλίογο να την άπαθήσουν τά μάτια της, πού τώρα είχαν θολωθή από τά δάκρυα. Όχι. Όχι... όχι δέν μπορούσε πιά να μείνη εκεί και να θαυανίζεται. Σ' αυτό τό μαρ-

τύριο τών άναμνήσεων δέν μπορούσε ν' άνυέξη. Ήταν πάρα πάνω από τίς δυνάμεις της.

Σηκώθηκε και βάδισε προς στο σταθμό τών αυτοκινήτων. Σταμάτησε μπροστά σ' ένα ταξί. Καθώς όμως άνοιξε για να περάση μέσα άκουσε μιά πολύ γνωστή της φωνή.

— Πώς είσθε κυρία;
 Ήταν ο άσπρομάλλης σωσέρ, πού έδώ και δέκα χρόνια την έβγαζε στόν περίπατό της.

— Ό! Είμαι εύτυχισμένη πού σε ξαναβλέπω καλέ μου φίλε. Πώς είσαι; — Καλά κυρία μου. Και σεις; Χθες μετέφερα και τόν κ. Ραϋμόνδο...

Η Μαρία τάζασε. Ο άντρας της έδώ και τί γούρε; Ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται παράξενα, να γυπα τρομακτικά, σάν να έπρόκειτο να σπάτη. Εύτυχώς πού ο παλιός σωσέρ δέν άντελήφθη τίποτα, κι' εξακολούησε τη φλυαρία του:

— Είδα λοιπόν και τόν κ. Ραϋμόνδο... Είχε έλθει κι' είχε καθήσει κι' αυτός στο ίδιο παγκάκι...
 Η Μαρία ένοιωσε τώρα τά πόδια της

τό καινούργιο της φόρεμα την έκανε πολύ όμορφη, τόσο όμορφη σάν μιά πριγκηπέσσα!
 Η συγκίνηση την κατέλαβε λίγο-λίγο. Έβαυσε κι' άκούμπησε τό χέρι της στο παγωμένο σκαλοπάτι. Της ήλθε να φωνάξη, να ζητήσει τό παιδί της, μα συγκρατήθηκε. Ά! Όχι! Αυτή τη στιγμή, δέν θάδειχνε τόση άδυναμία. Δέν ήταν άλλωστε τίποτα. Ένας έλαφρός εφιάλτης. Άπομακρόνθη, χωρίς να δακρυσή!

Όμως δέν πήρε τό δρόμο για τό σπίτι τού Γεώργιου. Τράβηξε άόθεα, μηχανικά τούς τόν Δημοτικό κήπο. Ο κήπος αυτός, ήταν ο τόπος πού προτιμούσε ο Πετροάκης. Πέρασε από τόν παλιό δρόμο, στόν όποιον ο γερο-φύλακας ο φίλος τού Πετροάκη, έκτελούσε συνήθως ύπηρεσία, κανονίζοντας την κυκλοφορία. Κάθησε στο παλιό παγκάκι, έκεί πού συνήθιζε να κάθεται επιδόλεποντας τό παιδί της. Πιο μακριά, έπαιζε κάποιο παιδάκι.

Όμως δέν ήταν ο Πετροάκης. Παρ' όλίογο να την άπαθήσουν τά μάτια της, πού τώρα είχαν θολωθή από τά δάκρυα. Όχι. Όχι... όχι δέν μπορούσε πιά να μείνη εκεί και να θαυανίζεται. Σ' αυτό τό μαρ-

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Τά προηγούμενα

Ο νεαρός γιατρός Ζώρζ, ύστερ' από τόν θάνατο της αγαπημένης του Φερεντιέ, αποπειράται να αυτοκτονήσει. Τό τραύμα όμως, αν και σοβαρό, δεν είναι θανατηφόρο. Ο Ζώρζ παλαίει τώρα με τόν θάνατο. Βλέπει εφιάλτες και μέσα σ' αυτούς βλέπει να τού εμφανίζεται τό φάντασμα της αγαπημένης του. Είναι ή αδελφή της Φερεντιέ, Φατριά, που μοιάζει πολύ της αδελφής της και τήν όποια ή Φερεντιέ πεθαίνοντας εξώρισε να προσπαθήσει να παρηγορήσει με κάθε τρόπο τόν αγαπημένο της, να τήν υποκαταστήσει στην αγάπη της. Η Φατριά υποσχεται και παίζει καλά τόν ρόλο της. Τού θυμίζει όλες τις γλυκές στιγμές που είχαν περάσει μαζί. Ο Ζώρζ αφήνεται να παρασυρθεί από τό γλυκό αυτό όνειρο.

Σιγά-σιγά όμως, οι δυο νέοι καταντούν να αντίληφθούν ότι αγαπιούνται.

Έν τώ μεταξύ ο Νορβέρτος που είχε πληγωθεί έπιπολαίως στην μονομαχία του με τόν Ρουκέν, ο όποιος είχε επίσης τραυματισθεί, καλεί κοντά του τήν γυναίκα του Γαβριέλλα. Αυτή σπύδρει στο Παρίσι και με τις περιποιήσεις της συντελεί στην γρήγορη ανάρρωση του Νορβέρτου. Αυτός αισθάνεται να τήν αγαπά τώρα περισσότερο. Η Γαβριέλλα όμως τού δηλώνει ότι ποτέ δεν θά τόν αγαπήσει και έτοιμάζεται να φύγει.

Ο Βαλεντίνο όμως, παιδικός φίλος της Γαβριέλλας ανήσυχος για τήν ζωή της Γαβριέλλας, πηγαίνει και τήν βρίσκει στο Παρίσι. Της εξομολογείται και πάλι τόν έρωτά του. Ο Νορβέρτος όμως όταν είδε τόν Βαλεντίνο να φθάνη στο σπίτι του τόν άναγνώρισε άμέσως!

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η ζηλοτυπία μαστίγωνε τήν καρδιά του και τήν ανάγκαζε να πάλλη δυνατά.

—Τί έρχεται να κάμη; άναρωτήθηκε. Φυσικά, να ίδη ή Γαβριέλλα. Άλλά γιατί;... Ω, Θεέ μου! Τί συμβαίνει μεταξύ τους; Μήπως ή Γαβριέλλα είναι έρωμένη του;

Βγήκε από τό δωμάτιό του και περπατώντας σιγανά, άκουμπώντας κάθε τόσο σε κανένα έπιπλο ή σε ένα τοίχο, πήγε στο διαμέρισμά της μαρκησίας. Ήταν έτοιμος να μπη, όταν άκουσε όμιλεις και στάθηκε. Ήταν ή φωνή της Γαβριέλλας και τού Βαλεντίνου.

Από τό σαλόνι, όπου άκούγονταν

στην πόρτα.

Δέν τού έξφυγε τίποτα, από ό,τι είπαν μεταξύ τους οι δυο έρωτευμένοι. Άκουσε τά φλογερά λόγια της αγάπης τους, τούς πόθους τους, τις τρυφερότητές τους. Και έμάντισε τά φίλιά τους, κατά τις παρατεταμένες στιγμές της σιωπής που

Ο Θρήνος

διέκοπταν τά λόγια τους.

Ο Νορβέρτος ένοιωθε κάποιο μυστηριώδες χέρι, δυνατό και παγωμένο, να εισχωρή στο στήθος του και να σφίγγη τήν καρδιά του σκληρά, θανάσιμα. Μπόρεσε, ώστόσο, να μη παρουσιασθή. Κατέπνιξε τόν πόνο του, δάμασε τό θυμό του και τό μίσος του.

Άλλά μήπως, ό,τι άκουγε να λένε μεταξύ τους οι δυο νέοι, δεν ήταν αλήθεια; Για ποιά λόγο ή Γαβριέλλα είχε τήν υποχρέωση να τού μείνει πιστή; Ποιά σημασία είχε ό,τι έφερε τό όνομα ντ' Αρζεντάλ; Τό όνομα αυτό δεν της τού είχαν επιβάλλει; Τό όνομα αυτό πρώτος ο Νορβέρτος δεν τό είχε ντροπιάσει, δεν τό είχε κυλίσει στη λάσπη, ακόμα και στο αίμα; Η Γαβριέλλα, ήθικά, δεν ήταν ελεύθερη στην αγάπη της με τόν Βαλεντίνο;

Ωστόσο, έμεινε ως τό τέλος. Ρίγισε ακούοντας τά τελευταία λόγια της μαρκησίας: «κάτι μου ψιθυρίζει από τό βάθος της άπελπισμένης μου ψυχής, ότι μία μέρα θά γίνω γυναίκα σου!»

Τότε πιά, άπομακρύνθηκε με κλονιζόμενα βήματα και γύρισε με κόπο στο διαμέρισμά του.

Και τό ένοιωθε ότι ήταν ένοχος. Ήξερε ότι ήταν ανάξιος της αγάπης της Γαβριέλλας. Άλλά ή ζηλοτυπία λογικεύεται ποτέ; Η αγάπη ξέβει συμβιβασμούς;

Ο Νορβέρτος άγαπούσε πραγματικά, και ήθελε να αγαπηθή. Η αγάπη της Γαβριέλλας ήταν πιά ό μοναδικός σκοπός της ζωής του. Δεν άνειρευόταν πιά, όπως άλλοτε τόν πλούτο, τή χλιδή, τή λάμψη της δημοτικότητας.

Όλοι αυτοί οι πόθοι και οι φιλοδοξίες του έλυωσαν στις φλόγες των ματιών της Γαβριέλλας. Δέν τού έμεινε πιά τίποτα, παρά ή περιφρονημένη του αγάπη και ή έλπίς να κατακτήσει κάποτε, τή συμπάθεια της Γαβριέλλας.

Στήν θλίψη που κατείχε τήν ψυχή του από τό φόβο, από τήν πεποίθηση μάλλον, ότι ή έλπίς του αυτή δεν θά έπραγματοποιητό ποτέ, έρχόταν τώρα να προστεθή ένα είδος θανάσιμης ζηλοτυπίας, που ζύπνισε στην ψυχή του ή φράσις αυτή της Γαβριέλλας: «κάτι μου ψιθυρίζεις», ότι μία μέρα θά γίνω γυναίκα σου».

Και ή ζηλοτυπία αυτή τόν έκανε να υποφέρη ακόμα περισσότερο, γιατί ένοιωθε ότι ήταν άξιος αυτής της τιμής. Δέν είχε ποτέ άξια τήν

έρωτος που δεν έφταιξαν σε τίποτα και αποδίδουν τή δυστυχία τους σε κάποια μυστηριώδη άνώτερη δύναμη.

Ρίχτηκε στο κρεβάτι του κι έκλεισε τά μάτια, προσπαθώντας να διώξη από τή σκέψη του τήν έρωτική εκείνη σκηνή. Άλλά και με κλει-

στά τά μάτια, νόμιζε πως έβλεπε πάντα φυσιογνωμίες τού Βαλεντίνου, και της Γαβριέλλας να χαμογελούν ή μία στην άλλη και να κυττάζονται τρυφερά. Και δεν τούς έβλεπε όπως τούς φανταζόταν πίσω απ' τήν πόρτα τού σαλονιού, όπου τούς είχε άκούσει να μιλούν. Τους έβλεπε μετά τόν θάνατό του, ένωμένους. Οι δυο αγαπημένοι είχαν έκπληρώσει όλους τούς πόθους. Αυτός δεν υπήρχε πιά, και ή Γαβριέλλα είχε γίνει γυναίκα τού Βαλεντίνου. Και ήσαν εύτυχισμένοι.

Εύτυχισμένοι με τήν αγάπη τους, Η ζωή τους χαμογελούσε. Τά νεύρα τους έκαναν τά πάντα να ροδίζουν γύρω τους, να μοσχοβολούν. Έτσι τούς έβλεπε, με κλεισμένα τά μάτια, ο Νορβέρτος σαν σε όνειρο.

Άκουμπουσαν τρυφερά ο ένας στον άλλον, τά χείλη τους εσάλειναν ψιθυρίζοντας, βέβαια, λόγια της αγάπης. Ζούσαν ό ένας για τόν άλλον. Και σιγά-σιγά, στην εύτυχία τους, ξεχνούσαν όλα τά περασμένα. Και μαλίστα ήσαν ακόμα πιο εύτυχείς, γιατί πριν ένωθούν υπέφεραν τόσο.

Ο Νορβέρτος στο πνεύμα τους δεν παρουσιαζόταν παρά σαν μακρυνή άνάμνησις, μισοσβυσμένη πιά, σαν εφιάλτης που χάθηκε με τό ζύπνισμα.

Τού κάκου προσπαθούσε να διώξη τή φρικτή αυτή όπτασία. Οι φυσιογνωμίες των δυο αγαπημένων ξανάρχονταν άδιάκοπα στα μάτια του, στα μάτια της ψυχής του. Τότε ή βαθεία λύπη πλημμυρίζει με μίσος τήν καρδιά του... Ξαναγινόταν ο παλιός Νορβέρτος. Αυτός που υπέγραψε με τόν Ρουκέν τό συμβόλαιο εκείνο τού έγκλήματος, ο Νορβέρτος που είχε αρπάξει τόν Μπερταρά και τή Γαβριέλλα, που έξ αίτιας του εκινδύνευσε ή ζωή τού Άντρέ και τού Ζώρζ, που για τό συμφέρο του δολοφονήθηκε ο Σενεσάλ και που υπήρξε συνυπεύθυνος με τόν Ρουκέν για τόν θάνατο της Φερεντιέ.

Τή στιγμή αυτή ο Νορβέρτος εκείνος νικούσε τόν άλλον. Ό,τι εύγενικό υπήρχε στην καρδιά του ναρκακωνόταν, στην επιφάνεια ξαναρχόταν ο βούρκος;

Άφου ή μετάνοιά του δεν είχε συγκινήσει τήν Γαβριέλλα, γιατί να μην εξακολουθούσε τόν δρόμο που είχε χαράξει; Άν έφυγε από αυτόν, τό έκαμνέ γιατί άγαπούσε τή Γαβριέλλα. Άλλ' εκείνη τόν περιφρουρούσε. Τότε, γιατί να τής φέρεται πιά σαν σκλάβος, άφου μπορούσε να φέρητ' άν άνήλικος; Γιατί να μη κατεθή ακόμα ένα σκαλοπάτι της αλέθθριας σκάλας, προς τήν όποια τόν είχε σπρώξει ο Ρουκέν;

Σηκώθηκε, πήγε στο παράθυρο, έσκυψε, άκούμπησε τούς άγκώνες κι έμεινε σιωπηλός, συλλογισμένος.

Ο Βαλεντίνος έφυγε. Καθώς περ-

μιάς ψυχής

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

νούσε τό προσώλιο, ο Νορβέρτος τόν είδε. Τά μάτια του έλαμπαν, τό πρόσωπό του άκτινοβολούσε από εύτυχία.

Ο μαρκησιος έσφιξε τις γροθίες, τόσο που ένοιωσε τά νύχια του να εισχωρούν στη σάρκα. Ένοιωθε τόν έαυτό του μικρόν, άνίσχυρο μπροστά στην αγάπη αυτήν. Καταλάβαινε ότι, και παρά τή θέλησή του, όπως δεν έπαυσαν ως τώρα, δεν θά έπαυαν ποτέ οι δυο νέοι να αγαπιούνται. Τί μπορούσε να κάμη; Και όμως δεν μπορούσε να υποφέρη τή σκέψη αυτή.

Έξαφνα άπλωσε τό χέρι του και σήμανε τό κουδούνι. Ένας υπρέτης παρουσιάσθηκε.

—Παρακαλέστε τήν κυρία μαρκησία να λάβη τήν καλωσύνη να έλθη ως εδώ.

Τί τήν ήθελε τή Γαβριέλλα; Τί είχε αποφασίσει να κάμη; Ούτε ο ίδιος δεν ήξερε. Ζητούσε μία διεξοδό απ' τή φρικτή αγωνία του.

Η νέα γυναίκα μόλις ήπικε, διέκρινε στη φυσιογνωμία του ότι κάτι πολύ σοβαρό θά είχε συμβή. Έμάντευσε ότι ίσως ο μαρκησιος άντελήφθη τήν επίσκεψη τού Βαλεντίνου. Άλλά, με τό θάρρος τού έρωτός της, κύτταξε τόν Νορβέρτο κατάματα. Θα ύφίστατο τήν καταιγίδα με τό κεφάλι ψηλά.

—Κυρία, είπε ο Νορβέρτος με άλλοιωμένη φωνή, εδώ και μία ώρα σκέφθηκα τήν περιέργη κατάστασή που υπάρχει μεταξύ μας. Και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι, άφου ή καλωσύνη και ή μετάνοια δεν σας συγκινούν, θά είμαι, ίσως, εύτυχέστερος αν χρησιμοποιήσω τή βία... Έτσι ή άλλοιως, δεν έχω παρά τό μίσος σας, δεν πρόκειται λοιπόν να χάσω τίποτα. Από σήμερα, λοιπόν, θά συμμορφωθε με τις έντολές που θά σας δώσω... Είθεθ γυναίκα μου... Έχω δικαιώματα, και έννοώ να τά εξασκήσω.

Μιλώντας, δεν είχε πάψει να κυττάζη τή Γαβριέλλα. Σιγά-σιγά, όμως, ο τόνος του γινόταν λιγώτερο άπότομος, ή φωνή τού πιο γλυκειά.

—Έξαφνα, σάπασε, κι έκρυψε τό πρόσωπο με τά χέρια. Έπειτα, με ένα είδος λύσπας άναντίον τού έαυτού του και με φωνή που πρόδιδε άπέρτατο πόνο:

—Όχι, Γαβριέλλα, είμαι τρελλός! Δέν είπα τίποτα. Δέν άκουσες τίποτα.

—Άρχισε να τρέμη, να τραυλιζή και να ζητή συγγνώμην.

—Όχι, Γαβριέλλα, δεν είπα τίποτα... Φύγε! Είσαι ελεύθερη. Πήγαινε... Μη φοβάσαι τίποτα από μένα...

Σ' αγαπώ...

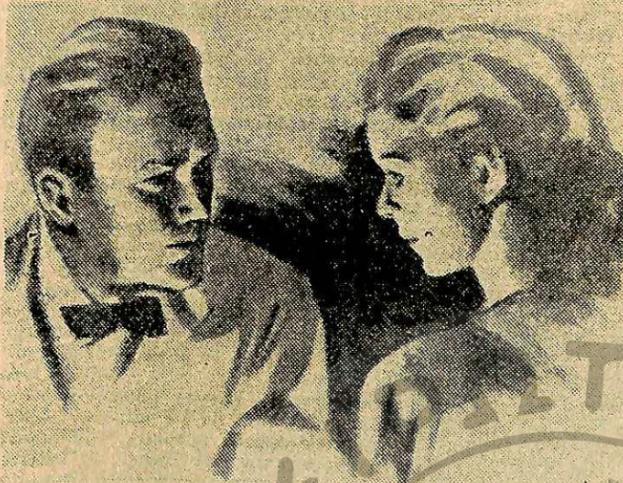
Κι' ενθ' εκείνη έβγαине με άργά βήματα, με ύφος μελαγχολικό, άλλα ύπερήφανο, δίχως να προφέρη λέξη, εκείνος σωριάστηκε έκμηδενισμένος, συντετριμμένος, σ' ένα φωταίγι, αφήνοντας να κυλούν άφθονα τά δάκρυά του.

Περνώνας από τήν έξω πόρτα τού χώλλ, ή Γαβριέλλα άκουσε από τό δωμάτιο τού μαρκησιου ένα πνιγμένο λυγμό.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ

Τήν Γαβριέλλα τήν είχαν συνοδεύσει από τόν πύργο τού Μπουά Τοντν στο Παρίσι οι δυο φίλοι της, ο Τρονλάιγ και ο Αύγουστος.

Ύστερα από λίγες μέρες συναν-

—Όχι, Γαβριέλλα, είμαι τρελλός, είπε ο Νορβέρτος. Δέν είπα τίποτα!

Τρονλάιγ και ο Σουλπερίκ.

Και έπέδοθησαν άμέσως να πραγματοποιήσουν τό σχέδιό τους.

Πρώτος ο Σουλπερίκ βρήκε τά ίχνη τού Μποντάν. Τόν παρηκολούθησε, τόν πλησίασε, τού μίλησε. Ο Μποντάν προσποιήθηκε ότι δεν τόν γνώριζε. Άλλ' ο Σουλπερίκ, ξέροντας ότι απ' αυτόν μπορούσε να μάθη ποιά κρύβεται ο Ρουκέν, προσπαθούσε να τόν παρασύρη ως τήν όδο Γερμανίας, για να τόν πάη στον Βαλεντίνο. Ήταν δυνατότερος από τόν Μποντάν, και τόν άθλιο αυτόν δεν τόν ανέφερε να γίνη θούρλος στο δρόμο. Άκολούθησε τόν Σουλπερίκ, ξέροντας όμως ότι παρακολουθούσε και τούς δυο Λογκουιάν.

Στήν πρώτη έρημική πάροδο που πέρασαν, ο κολλοσσός έπαιξε τό ρόλο του θαυμασία. Σε μερικές στιγμές, ο Σουλπερίκ φορούσε χειροπέδες. Φώναζε, κάλεσε σε βοήθεια... Δυο άστνομηκοί πλησίασαν, αλλά ο Λογκουιάν τούς έδειξε ένα δελτίο ταυτότητας, ψιθύρισε κάτι σ' ένα απ' αυτούς, και εκείνοι άπομακρύνθηκαν.

Λίγο πιο εκεί ήταν μία γέφυρα τού Σηκουάνα. Άνάγκασαν τόν Σουλπερίκ να τούς άκολουθήσει προς τά εκεί και σε μία στιγμή τόν πέτοξαν στο ποτάμι.

Τό άκούσιο αυτό λουτρό τού Σουλπερίκ δεν ήταν παρά ένα είδος φάρσας, που τού έκαμαν οι αντίπαλοί για να χάση τά ίχνη τους. Ο Σουλπερίκ, καλός κολυμβητής, βγήκε εύκολάτα απ' τό νερό και πηδώντας σ' ένα άμάξι, πήγε άμέσως στον Μουράτ να τού διηγήθη τήν περιπέτεια του.

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΡΟΥΚΕΝ

Καθ' όν χρόνον συνέβαινε ή περιπέτεια αυτή στον Σουλπερίκ, που κατώρθωσε να τήν γλυτώση φθνήα, ο Αύγουστος και ο Τρονλάιγ δεν έμειναν άδρανείς.

Ήξεραν ότι ο Ρουκέν ήταν πολύ πλούσιος και ότι ήταν άνακατεμένος σε σπουδαίες χρηματικές επιχειρήσεις. Και ήσαν βέβαιοι ότι από καιρού εις καιρόν έπρεπε να κάνει τήν εμφάνισή του στο Χρηματιστήριο. Ένω ο Τρονλάιγ παραμόνευε ποτέ τό σπίτι της όδοσ Λαφανιέ, όπου κατοικούσε ο Ρουκέν, ποτέ τό σπίτι τού Ρουσεμποτά, κοντά μέγαρο Μουράτ, όπου ήταν δυνα να πηγαίνε να ζητήση καταφύγιο τή στιγμή που θάβλεπε ότι δεν βόσκόταν πιά εν ασφάλεια στο Παρίσι, ο Αύγουστος τριγυρνούσε στα περίε τού Χομητιστηρίου, ελπίζοντας να τόν συναντήση.

Ο κλόουν είχε μία παράξενη έμ-

πνευση που ταίριαζε με το άλλοτινό κατά τις ενδεκα πήγε στο Χρηματι-
 στήριο κι' άρχισε να φωνάζει:
 —Ποιός θέλει να γράφη στήνκαμ-
 πούρα μου! Φέρνει γουρί!
 —Εναιώς να τον κυπούν στον ώ-
 μο και μιὰ φωνή έλεγε:
 —Εγώ! Σκύψε την πλάτη σου...
 'Ο Αύγουστος γύρισε και ταρά-
 χτηκε.

Τόν Ρουκέν τόν είχε δη μιὰ φορά
 στο Μπουά Τορντύ, τη μέρα του γά-
 μου της Γαβριέλλας, μα η φυσιο-
 γνομία του του έμεινε αλλημόνητη.
 'Ο άνθρωπος που στεκόταν πίσω
 του, ήταν ο Ρουκέν. 'Ο Αύγουστος
 τόν άνεγνώρισε.
 —Στίς προσταγές σας, κύριε, στίς
 προσταγές σας, είπε ο κλόουν με τὸ
 γνώριμο σέφι του. 'Ακούμπησε τὰ
 χέρια του στα γόνατά του κι' έσκυ-
 ψε την πλάτη του.

'Ο Ρουκέν ακούμπησε τὸ καρνέ
 του πάνω στην καμπούρα κι' άρχισε
 να γράφη με τὸ μολύβι του.
 «ΕΙ και νάξερε ποιός είμαι και
 τί θέλω, συλλογιζόταν ο κλόουν, θά
 την είχα πολύ άσκημα. Εύτυχώς που
 τόνομά μου δεν είναι γραμμένο στην
 πλάτη μου».

Όταν τελείωσε τὸ γράψιμο που
 βάσταξε πέντε λεπτά, τούδωσε ένα
 φράγκο.

—Ευχαριστῶ, φίλε.. ή καμπούρα
 σου είναι πολύ βολική.

—Εγὼ τὴν έφτιαξα επίτηδες, είπε
 ο κλόουν.

'Ο Ρουκέν έφυγε γελάοντας.
 Δεν πέρασε απ' τὸ νοῦ του ότι ο
 Αύγουστος είπε τὴν αλήθεια.

«Και τώρα δεν πρέπει να χάσω τὰ
 ίχνη του».

Ανακατεύθηκε μέσα στο πλήθος
 και κατασκόπευε τὸν άθλιο, παρα-
 κολουθώντας τον από μακριά από
 κολώνα σε κολώνα, από διάδρομο
 σε διάδρομο και από γκρουπ σε
 γκρουπ. 'Ο Ρουκέν έμεινε μιὰ ώρα
 στο Χρηματιστήριο.

«Επειτα ξανακατέθηκε, έμεινε λί-
 γα λεπτά στην οδό Βιθιέν, κυτών-
 τας πρὸς όλες τις μεριές με βλέμμα
 έρευνητικό».

«Κάτι υποπτεύεται! Έλεγε μέσα
 του ο ψευτοκαμπούρης. 'Αν με κυ-
 τούσε, θά με άνεγνωριζε εύκολα».

'Ο Ρουκέν πέρασε τὸν βουλευάρτο
 και σταμάτησε ξανά στην γωνιά του
 βουλευάρτου.

'Ο Αύγουστος τὸν παρακολουθοῦ-
 σε με χίλιεςπροφυλάξεις. 'Ο κλόουν
 άντελήφθηκε πὸς τὸν είδε.

Τότε απέφασε και πέρασε μπρο-
 στά απ' τὸν Ρουκέν.

Εκείνος τὸν χαμογέλασε. 'Ασφα-
 λῶς δεν θά τὸν είχε άναγνωρίσει. 'Ο
 Αύγουστος πέρασε τὸ βουλευάρτο
 και πήγε και στάθηκε στη δίοδο
 Ζοφρουά, όπου εύκολα μπορούσε να
 τὸν παρακολουθήη.

'Ο Ρουκέν πέρασε μπροστά από τὸ
 θέατρο «Βαριετέ» και σταμάτησε
 στη γωνιά της οδοῦ Μονμάρτρης.

'Ο Αύγουστος βγήκε από τη δίοδο
 και άνέβηκε σ' ένα άμάξι που περ-
 νοῦσε.

—'Αμαξά, βλέπεις αὐτὸν τὸν άν-
 θρωπο που στέκεται στη γωνιά της
 οδοῦ Μονμάρτρης;

—Μὰ εκεί στέκονται πέντε-έξη.
 —Εκείνον που φορά μαύρο παρ-
 ντεσοῦ και ψηλὸ γκριζὸ καπέλλο.

—Αὐτὸς που βαστά στο χέρι έφη-
 μερίδες;

—'Ακριβῶς.
 —Λοιπὸν, τί να κάνω;

—Θά τὸν παρακολουθήσῃ... πρὸσεξέ
 όμως μὴν τὸν χάσῃς... Μπορείς;

Οι μέρες όμως περνοῦσαν κι' άρ-
 χισε ν' άπελπίζεται, όταν ένα πρωί

'Εγὼ Τὸν σκότωσα!

—Σύμφωνοι. Και πόσην ώρα θά
 κάνουμε;
 —'Ισως ὅσο που να βραδυάση...
 ἴσως και περισσότερο.
 —Κι' αν ὁ άνθρωπος μὴ σε κανέ-
 να άμάξι;
 —Θά παρακολουθήσης τὸ άμάξι.
 Είναι γερό τ' άλόγο σου;
 —'Αν ήταν είκοσι χρόνια πιὸ μι-
 κρό, θά κέρδιζε τις κούρσες.
 'Ο Αύγουστος άνέβηκε. 'Ο άμαξῶς
 ήταν ήταν ένας μάγκας Παρισινός
 και ο Αύγουστος μπορούσε να τὸν
 έξη έμπιστοσύνη. Κατέβασε και τὰ
 δυὸ στέρια του άμαξιού και κατόπιν
 άρχισε να μεταμφιέζεται.

Έβγαλε τὴν καμπούρα του, ξα-
 ναντύθηκε, έβγαλε απ' τὴ τσέπη του
 ένα ὠραίο ξανθὸ μουστάκι και τὸ
 κόλλησε σὰ χείλη του. Σαν κλόουν
 που ήταν, μπορούσε εύκολα να αλ-
 λάξη φάτσα.

Έβγαλε ένα καθρεφτάκι και κυτ-
 τάτηκε.

—Έπρεπε να μπορούσα ν' αλλά-
 ξω και φορέματα, μα κι' έτσι
 δύσκολα θά μ' άναγνωρίση ὁ Ρου-
 κέν.

Τὸ άμάξι σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστη-
 μα προχωροῦσε βῆμα-βῆμα.

Όταν ο Αύγουστος τελείωσε τὴ με-
 ταμόρφωσή του, σήκωσε τὰ στέρια.
 Τὴ στιγμή εκείνη, ο άμαξῶς χτύ-
 σε τάλογο του κι' άρχισε να τρέχη.
 'Ο κλόουν είδε πὸς έσκυβε, σαν να
 θελε να τὸν μιλήση. "Ανοιξε τὸ
 μπροστινὸ τζάμι.

—'Ο φίλος σου μῆκε σ' άμάξι, τὸ
 είπε.

—Καλά... Κάνε ὅπως είπαμε.
 Κούταξε που βρισκότανε εκείνη τὴ
 στιγμή. Τὸ άμάξι άνέβαινε πρὸς τὸ
 προάστειο Πουασσониέρ κι' έφτανε
 στην οδό Λαφαγιέτ. "Εστρεψε δε-
 ξιά.

«'Ο Ρουκέν πηγαίνει σπίτι του, εί-
 πε μέσα του ο Αύγουστος... και εί-
 μαι μονάχος!... "Αχ! και νάχα μα-
 ζί μου τὸν Σουλπεριε και τὴν Τρον-
 λάιγ». Μὰ δεν ήξερε που να τους
 βρῆ.

'Ο Τρονλάιγ του είχε πῆ πριν ὀχτὼ
 μέρες:

—Θά παραμονεύω στο μέγαρο
 Μουράτ και στο σπίτι Ρουσεμποῦά.
 'Υποπτεύομαι πὸς ὁ Ρουκέν και ἡ
 συμμορία του τριγυρνᾶνε εκεί γύ-
 ρω.

Απὸ τὴ μέρα εκείνη δεν τὸν ξα-
 νάδε.

Τὸ άμάξι έτρεχε γρήγορα στην ο-
 δὸ Λαφαγιέτ. "Αξαφνα σταμάτησε.
 'Ο άμαξῶς έσκυψε ξανά και τοῦ εί-
 πε απ' τὸ παραθυράκι:

—'Ο φίλος σου κατέθηκε και μῆ-
 κε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι που είναι
 σταματημένω ακριβῶς τ' άμάξι
 του..

«Αὐτὸ θᾶναι τὸ σπίτι του!» σκέ-
 φθηκε ο Αύγουστος. Είχε άνακαλύ-
 ψει τὴ φωνή του άγριμοῦ κι' ἡ χα-
 ρά του ήταν μεγάλη.

"Ανοιξε τὴν πορτιέρα και κατέ-
 βηκε.

—Δὲ θά κουνήσης από δῶ, είπε
 στὸν άμαξῶ. Μὰ για να μὴ φοβᾶσαι,
 θά σοῦ δώσω μιὰ προσταντζά. "Ετσι
 θά περιμένῃς με περισσότερη ὑπο-
 μονή.

Και τούδωσε ένα είκοσάφραγκο.
 "Όταν ο άμαξῶς τὸν είδε, σά-
 στισε.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

"Ενα συγκλονιστικό διήγημα τοῦ Φερνάν Μπωμόν

Ο ΠΟΙΟΣ ρωτοῦσε τὴ χήρα Ντυ-
 πέν για τὸ τραγικὸ θάνατο τοῦ
 συζύγου της, λάβαινε πάντα τὴν
 εἴξη απάντησης.

—Δὲν πέθανε. 'Εγὼ τὸν σκότωσα.
 Και πραγματικὰ έλεγε αλήθεια.

Τὴ σημασία είχε ἂν τὸν είχε λατρεύει
 τὸν 'Αλφρέντ της ἐπὶ είκοσι ὀλόκληρα
 χρόνια, μέχρι και τῆς παραμονῆς τοῦ θά-
 νατου του. 'Η αλήθεια ήταν αὐτή: τὸν
 είχε σκοτώσει.

Τὸν είχε παντρευτεί τότε που ήταν
 είκοσι πέντε ἐτῶν. 'Εκείνη ήταν μιὰ
 χοντρή δεσποινίδα, ἐπιδητικὴ εἰς ἑμ-
 νισιν που υποσβόταν να γίνῃ μιὰ ὑπέρο-
 χη οἰκοδέσποινα ἀργότερα.

Ὡς τὴν ἐποχὴ εκείνη ζούσε φρόνιμα-
 φρόνιμα και συμμαζεμένα με τὴ μητέρα
 της πούχε ένα μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο
 στην οδό Γαυδέττα.

Πότε - πότε ἔδωγαν με τις φίλες της
 και πήγαινε πότε στο σινεμά και πότε
 στο νάνσιγκ για χορὸ.

Βεβαίως ἡ Ζερμαίν Βιρόν άρρεσε πὲ
 πολλοὺς νέους τῆς συντροφιάς της, ήταν
 γοντροῦταικη, ὅπως τὸ ήθελε ἡ μόδα τοῦ
 1900και είχε τὸ χρώμα τῆς υγείας τὸ
 πρόσωπό της.

'Αλλὰ αὐτὴ δεν συγκινιόταν ποτὲ από
 τις ἐνδηλώσεις τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ
 ισχυροῦ φύλου. Δὲν φλερτάριζε ποτὲ
 της. Και ὅταν κανεὶς νέος τῆς ἔκανε
 "ρομπλιμέντα, αὐτὴ τὸν κούταζε κατὰμα-
 κρι και τοῦ έλεγε σοβαρά:

—'Οχι, ἀφήστε τα αὐτὰ, να χαρῆτε.
 Τὰ συχαίνομαι.

"Ἦταν ἀδύνατο μ' αὐτὴν να προχωρή-
 ση κανεὶς πέρα απ' τὰ ὄρια τῆς ἀπλής
 φιλίας

Τὴν ἔλεγαν ψυχρὴ και ἀναίσθητη ἐξ
 αἰτίας τῆς στάσεώς της αὐτῆς. Γιατὶ
 κανεὶς δεν ήξερε τὸν κρυφὸ της πό-
 θος, τις σκέψεις που τὴν κατεδίωκαν
 διαρκῶς.

'Η Ζερμαίν ξαναζούσε ὀλοένα σκηνές
 πούχε ζήσει τότε που ήταν παιδί, ένα
 κοριτσόπουλο τόσο δά, με τις νυχτικὲς
 του, να άνεβαίνει τρέμοντας απ' τὸ φό-
 βος, τὴ σκάλα για να πῆ να ἀκούση, πι-
 νους της, τὸς λυγμοὺς και τις ἱκασίες τῆς
 μάνης της, τὸς διασπῆσεις και τις φωνές
 τοῦ πατέρα της και κυρίως τὸν θόρυβο
 τῶν ἐπιπλῶν που πέφταν, τῶν γυλιῶν
 που σπάζαν και μιὰ φωνὴ να λήη ἱκ-
 τευτικά:

— Πρόσεξε. Μὴν ἀκούση ἡ μικρὴ.
 Και ὁ άντρας τότε χαμήλωνε τὴ φω-
 νή του, ἀλλὰ για λίγη ὕβνο ὦρα.

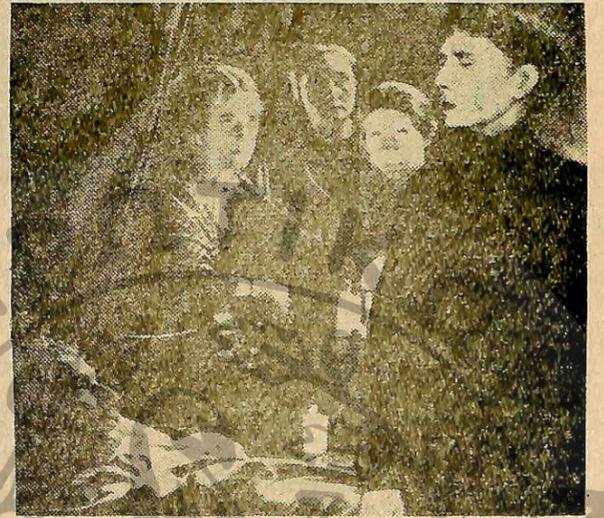
Πίσω από τὴ πόρτα, με γυροκόρδι
 και ἀγωνία, ἡ μικρὴ άκούγε. "Όταν οἱ
 γρονθῆς πέφταν πάνω στα ἐπιπλα, τινά-
 ζόταν, ἀλλὰ κάθε φορὰ που ἔκαναν τὸ
 γροακτηριστικὸ εκείνο πινιγμένο κρότο
 που κάνουν σαν πέφτουν σὲ σάρκα, τὸ
 παιδι ξεστρελλαμένο άρχιζε να τρέχη στο
 ασιτεινὸ διάδρομο, βουλώνοντας τ' αὐτιά

φρόντ εξακολουθοῦσε.
 — Τόδες τὸ γούνο πανωφορι της και
 τὰ παπούτσια της; 'Εγὼ τῆς τὰ χάρισα.
 'Η Ζερμαίν εὑρίσκει τόσο άστειο αὐτο
 που τὸν ρωτᾶνε πότε-πότε.
 — Και τί γίνεται ἡ φιλη σου με τὸ
 γούνο πανωφορι;
 — "Αστα, εἰκας ὁ 'Αλφρέντ, σουφρώ-
 νοντας τὰ χείλη του. Με ἀπάτησε. Και
 ψάχνω να βρῶ ἄλλη τῶρα. "Αμα ὅρω
 θα στὴ δειξῶ.

Και ἡ ζωὴ εξακολουθοῦσε να διαβινη
 άνεφελῃ, εἴθυμη, εὐτυχεμένη. Τὸ μαγα-
 ζι άφηνε, κάθε χρόνο, με περισσοτερα.
 Και έτσι ἡ κυρία Ν. Σ. ν. είχε βάσει
 πρόγραμμά στη ζωὴ τη, να ἀποκτηση
 κείνο που ὄνειρευόταν: οἱ οἱ Γάλλοι μι-
 κροαστοί. "Ενα μικρὸ ἐξοχικὸ σπίτικι
 για να πᾶνε να μείνουν με τὸν 'Αλφρέντ
 σαν θά γεροῦσαν.

Κάθε μῆνα ἔδινε στὸν άντρα της τὰ
 κέρδη τοῦ μαγαζιού και να πηγαίνει να
 τὰ καταθέτη στην Τράπεζα μια και αὐτὴ
 δὲ σκύμαζε γρὸ απ' αὐτὲς τις δουλειες.
 Και ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια τὸ ὄνειρο
 ὄλο και πλησίαζε στην πραγματοποιηση
 του. Τὸ ὄνο κακὸ ήταν που ὁ 'Αλφρέντ
 δεν είχε μόνιμη δουλειά. Κάθε μῆνα ἄλ-
 λαζε. Πότε ὑφάσματα πλασαρίζε, πότε
 σαροδέλλες, πότε κάλτσες. 'Η κυρία Ντυ-
 πέν άνησυχούσε μ' αὐτὴ τὴ κατάσταση,
 ἀλλὰ για λίγο. Γιατὶ ἄλλωστε ν' άνησυ-
 χήση αὐτοῦ ὁ άνδρας της κέρδιζε λεπτά;

Και ἡ ζωὴ αὐτὴ συνεχίστηκε ἐπὶ εἴ-

—'Εγὼ τὸν σκότωσα, ψιθύρισε ἡ Ζερμαίν.

κοσι ὀλόκληρα χρόνια.

Στὸ τέλος τῶν εἰκοσι χρόνων ὁ 'Αλ-
 φρέντ ἀρρώστησε. Μὲ ἀσθένεια μα-
 κροῦ, εἰσπλητικὴ που ἔπαιρνε όλες
 τις πόβιτες οικονομίες τοῦ ζεύγους.

'Η Ζερμαίν σκέπτηκε τὰ λεπτὰ τῆς
 Τραπέζης. Και ἔπαιρνε να κατασπύνη
 για να σώση τὸν άνδρα της που μαροῦ-
 λευε δυὸ μῆνες τῶρα στὸ κοσβότι.

Τὴν σκέψη αὐτὴν ἔπαιρνε να
 κοινοῦν με τὴν
 σημασία «Μικρὸ που θα νοσησομε»
 ἀπὸ γινεῖο να τὸν ἰατροῦ που πῆ-
 γαινε

Πῆγε στην Τράπεζα για να ραντα-
 σῆθ ἔτσι σε λίγο θά ἀναταρτοῦνται!

Σὲ τοιαῦτα εἶχε μάθη τὴ συμφορὰ.
 Δὲν ὑπῆρχε οὔτε δικαίω κατασθεσιμῆ.

{Συνέχεια στὴ σελίδα 58}

ΣΤΗΝ ΠÓΛΗ ΤΩΝ ÓΝΕΪΡΩΝ

Άγάπη

Αφιερώνω στη μνήμη του Ντόλη Νίτσα.

Κανείς δεν μπορούσε να δώσει κάποια εξήγηση στην απότομη αλλαγή του Νάση Παπαγαδιού. Φαινόταν ξαναγεννημένος. Έργατης στις πετρελαιοπηγές της «Σέσιλ», ζούσε ήρεμα με την γρηά μάννα του. Παράξενος χαρακτήρας: όλη ή υπαρχή του κλεινόταν στην άκατανόητη σιωπή του.

Κάθε πρωί—χαράματα—κατηφορίζοντας την απότομη συνοικία ξεμάκρυνε στο πλακόστρωτο κι' έφθανε στη μεγάλη πλατεία. Κόκκινη κι' ακαθόριστη επρόβαλλε στο σύβαμπο ή στενόμακρη καμινάδα του εργοστασίου. Πελώρια σωστός γίγαντας παραμυθιοῦ.

Ψηλός, καλοδεμένος, είκοσάχρονος, ο Νάσης διάβαινε αδιάφορος στα ψιθυρίσματα και στους πνιχτούς χειρισμούς. Ψυχρός σε κάθε εκδήλωση της ζωής. Μά... ο Έρωτας καιροφυλακτούσε, και ήλθε από κληρονομία—όπως πάντα—με τη μορφή μιας όμορφης μικρούλας. Της Νάγκιας. Τις πρώτες μέρες άφηναν τις ματιές τους, να μιλούν ελεύθερα. Κάποιο δειλινό συναντώντας την έντελώς τυχαία, την πλησίασε, αυτοσυστήθηκε και της πρότεινε ένα μικρό γύρο στις πυκνοφυτεμένες δεντροστοιχίες του μοναδικού πάρκου της βορεινής πολιτείας. Δεν του άρνήθηκε. Μίλησαν για ένα σωρό μικροπράγματα που ούτε καν θυμόταν...

Μια καινούργια ζωή ξανοίχτηκε στα θαμπωμένα μάτια του Νάση. Η συγγραμμένη του φαντασία παρασυρόταν αχαλίνωτη στον ήλιο του ονείρου, τριγύριζε όλοένα πάνω από ξωτικές πολιτείες με απόσπλητα κάστρα, ταξίδευε με πέρηφνες γαλέρες σε ξένες θάλασσες. Κι' από στιγμή σε στιγμή κατερούσε να ξεπροβάλλει πάνω απ' τους άφρονες ή γοργόνα του θρόλου για ν' αποτείνη τη στερεότυπη ερώτηση: «Ζή ο Μέγας Άλέξανδρος;» Κι' αυτός θα άπαντούσε: «Ζή και θα σκευθεί και τον κόσμο κυριεύσει!» κι' εὐθύς τα νερά θα γαλήνευαν να περάση ή μεγάλη ορεπή γαλέρα και να φτάση καλοτάξειδη στο λιμάνι της εὐτυχίας. Μια Εβδωγία που βρισκόταν άκόμα στο πλαίσιο του ονείρου. «Έτσι αγαπούσε ο Νάσης να φαντάζε ή καινούργια του ζωή. Κάθε πόθος του είχε έντονα πάνω του τη σφραγίδα της Νάγκιας.

Λίγες μέρες τώρα ένα άπροσδιόριστο προαίθθια πλάκωνε τα στήθια του. «Όσο κι' αν προσπαθήςε σάθθηκε άδύνατο να συναντήση τη Νάγκια. Αποφάσισε να τη γράψη, να μετανόησε. Τό σούρουπο σολωμώντας απ' το έργοστάσιο, τράβηξε όνομα για τó σπίτι της.

Γλυκοπάθηνα άπότομα, σαν να δένιπκε ήλεκτρική έκκλιωση. Στο ξεπλωμένο πάσινο του τούλου βρισκόταν γεμισμένο ένα μικρό γαστρού με μαύρα γουτοκουμμένα γαστρίσματα: «Ένομιμάεσται. Άνοιγόμενοι τα μάτια σου. Τά γράμματα γάσειαν δαιμονομένα. Κέφουσαν απ' τó

χαρτόνι, μεγάλωναν κι' έφθαναν μπρος του πελώρια. Όρμησε άνεβαίνοντας τις σκάλες. Άγγισε τó κουδούνι. Πιρέμενα ένα, τρία, πέντε λεπτά. Στιγμές άγωνίας.

Άκουσε θήματα. Άνοιγοντας δειλά ή πόρτα, άφηςε να φανή τó αὐλακωμένο πρόσωπο της θυρωρού. Τόν κύτταξε βποπτα. Άδιάφορος στο περίεργο βλέμμα της κατόρθωσε να άρθρώση:

— Έδώ είναι ο κύριος Λυρίτης; — Τις πρόλλες ξεκίνησε για την Άμερικά, άπάντησε ή γρηά. Στάθηκε μια στιγμή κι' έξηκολούθησε.

— Ναί! ναί! μαζί με τον γαμπρό της κόρης του, κάποιον Άμερικάνο... Άλλά... πώς λέγεσθε; τόν ρώτησε κυττώντας την όλοφάνερη ταραχή του σαν να θυμήθηκε κάτι. Τόν πλησίασε περισσότερο.

— Μην είσθε ο Παπαγαδιός; Κούνησε καταφατικά τó κεφάλι του, κάτωγρος σε νεκρός.

— Μά... τότε έχω ένα γράμμα για σάς, τού σφύριξε, σηκώνοντας τη λερή ποδιά της. Έξαλλος δίχως να μιλά, παρακολουθούσε έλες τις κινήσεις της. Κι' όταν τού πρόσφερε ένα ρόζ φάκελλο με τ' όνομά του: τόν άπαξε άπότομα, τόν έξέσπισε νευρικά. Διάβασε άχόρταγα τις λίγες γραμμές:

Άγαπημένο μου Νάση,

Τή στιγμή που θα διαβάζης τις γραμμές αυτές, θάμαι πολύ μακριά. Ίσως για πάντα. Θέλησαν να μάς χωρίσουν. Άς γίνη τó θέλημα του πατέρα. Μή ζή τήσης να μάθης περισσότερα.

Άντιό, Νάση μου
Νάγκια

Τό ξέσκισε με λύσσα. Μικρά-μικρά ροδοπέταλα. Μικροί λευκοί έρωτες με κομμένες τις φτερούγες τους. Άνεβαίαν ψηλά, κι' έπεφταν πάλι πεταλούδιζοντας στο πλακόστρωτο της αὐλής. Κατέβηκε τα σκαλοπάτια.

Κατρακώλιος θάρς στη σιδηρόπορτα. Μούγγισε σε πληγωμένο ζω. Άναση κώθηκε με κόπο. Άίμα κόκκινο έβασε τó πρόσωπό του. Χύμηξε μπρός. Πού πήγαινε; Ούτε κι' αυτός ήξερε. Στο κεφάλι του στροφογύριζαν σ' όργανιστικό χορό, πότε πελώριες καμινάδες, πότε πάλι πανύψηλοι κι' ατέλειωτοι ούρανοξόσται. Άνάμεσά τους θωρούσε τη Νάγκια να τόν κυττά δακρυμενέ, στο πλάι της κάποιος άνθρωπάκος—ο Άμερικάνος άσφαλώς—κάρφανε τó αλλοίθωρο θέλημα του πάνω στο δικό του. Προχωρούσε τρικλιόντας έδώ κι' εκεί. Ολιθέρως ίσκιος μές' στη νύχτα.

Μακριά άντιφάγγιζαν θαυπά τα φώτα των νυκτερινών κέντρων. Ρεκλάμες φωτεινές στροφογύριζαν ξεκίνηθη σε κοκκινοπόσινες άνταυφειες.

Μπρός, πίσω, πικτού, άπειρη ούρανοξόσται τού έρωσαν τόν δόδοι μεταπηγηματίσθησαν σε φόμες ανθρώπινες. Τού έπαιναν τά σκελετωμένα τους χέρια.

Στό δάσος τού σανατορίου

Έδώ μέσα στο δάσος που μ' άπόδγαλε ο πόνος της ζωής και σιγογέρνω κάτω απ' τά πεύκα και τά ελάτια κι' απ' τά φύλλα τους για τήν καρδιά μου μια δροσιά τρισάγια παίρνω,

Έδώ, που με τ' άπόμακρο τó φλιφλισμα και τó κελάδημα πουλιών δίπλα, σιμά μου έρχονται μές' στη σκέψη μου σαν όνειρο ξανά τά παιδικά τά όνειράτά μου,

Σάν ποιά, φτωχή έαυτέ μου, να σε μάγεψε ύψη του δάσους ή Νεράιδα της γούλας και κλαίς έτσι γλυκά που μοιάζει ο πόνος σου σε νάνα δάκρυ της χαράς φτωχής καρδούλας;

Τους πόθους μου γλυκά τώρ' άποκοίμισε κάτω απ' τούς ίσκιους σου, Δασάκι, αγαπημένο, μά τó τραγουδι, τó τραγουδι αυτό των πόθων μου θά σου τó πώ σαν μυστικό γλυκά θλιμένο:

Θέλελα νάμουν της ζωής μια νότα άσημαντη, ένας άπλός και ταπεινός σου προβατάρης, πιστός τού φεγγαρόλουστó σου θαύματος και της παρβενικής πρωΐνης σου χάρης.

Κάτω απ' τά ελάτια με τó θέρος να εξαπτόσανα και τó Χειμώνα σε μια σκιαδα στο δρολάπι και κάποια κόρη ένός ξεχάρη να με δειλι κι' αὐγή λίγα φιλιά και λίγη άγάπη.

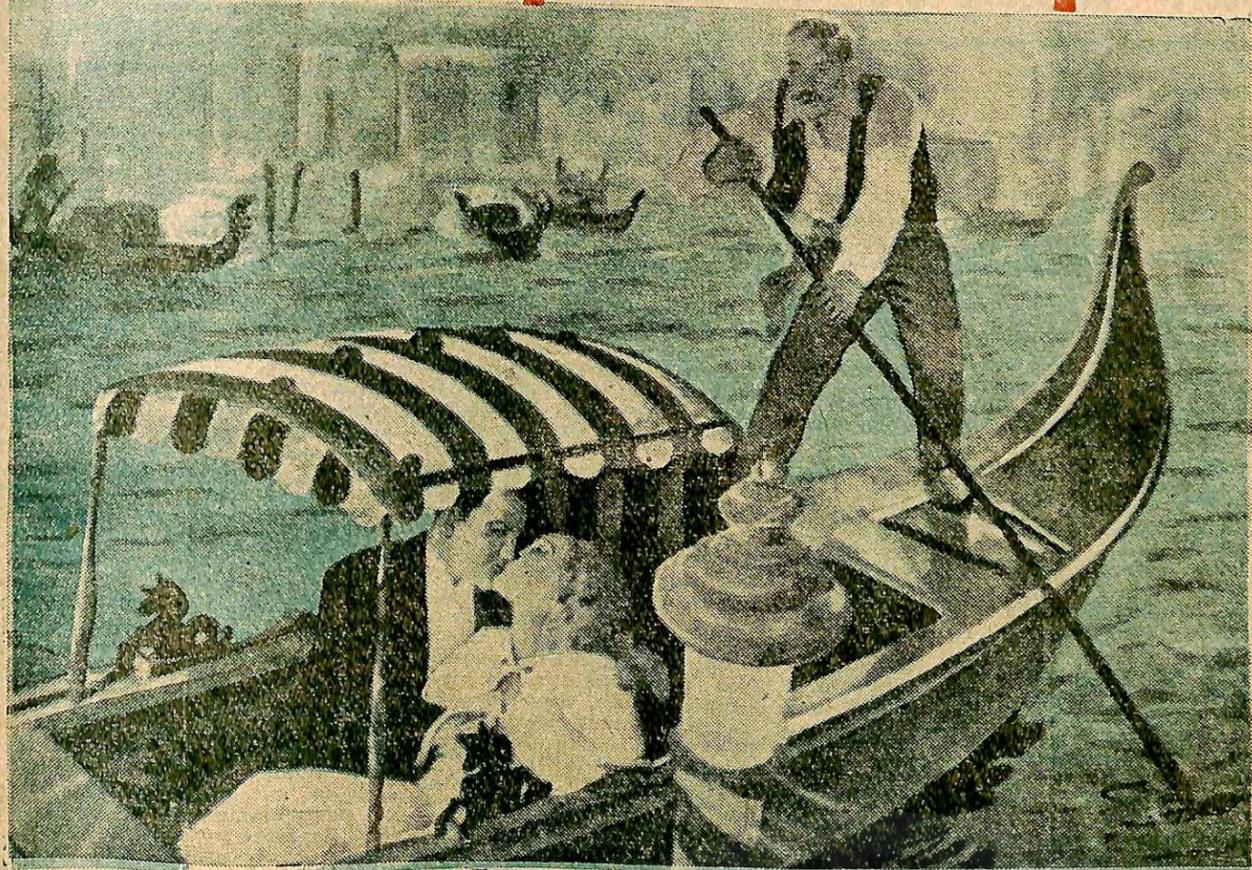
(Χτυποῦν καμπάνες πάλι... Κάποιος πέθανε στο Σανατόριο... Προσκλητήριο σημαίνει, Άχ! Κι' όλο ο πυρετός άρρώστειας βποπτης μέρα τή μέρα και σε μέναν άναθαίνει...)

(Χίος) ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Παραμορφωμένες γκοιμάτσες λεπτόν γαχνίζαν κάθε τόσο με σαρκασμό: «Άμερικαν!»... Άμερικαν! Κι' οι λέξεις χτυποῦσαν άδυσώπητα στ' αυτιά του, ρυθμισμένες με τούς ήγους ποῦκαναν τά βήματά του πάνω στο λασπωμένο γῶμα. Διάβηκε στενά μονοπάτια γλιστρούοντας σαν κατόμα μές' απ' τά γαλάσματα, ως που γάθηκε στα ύπουλα σκουάδια της γλάχτας.

ΤΑΚΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

(Θεσσαλονίκη)

Τά χείλη του κόλλησαν στα δικά της σ' ένα σκληρό φιλι.

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ ΛΕΣΛΥ ΤΖΑΚ

— Ο Α ήθελα να πηγαίναμε στη Βενετία, Πέρσυ, είπε ή Μαριέττα.

— Ο Πέρσυ κύτταξε τήν μνηστή του με βλέμμα λατρείας. — Όπως θέλεις, αγαπημένη μου, της είπε.

— Φανταζόμουν πάντοτε ότι ή Βενετία θα είναι ένας όνειρωδής τόπος για ταξίδι, άμου, είπε ή Μαριέττα με μια όνειροπόλο έκφραση στα μενεξεδένια μάτια της. Πολύ έπιθυμώ να πάω εκεί.

— Δεν με νοιάζει που θα πάμε, άρκει να είμαστε μαζί, λατρευτή μου. Για μια στιγμή, ή σκέψις της νέας είχε γυρίσει πίσω, στην εποχή, που αυτή κι' ο Ντένζιλ... Άμέσως όμως συνήλθε, χαμογέλασε στον νέο και ψιθύρισε:

— Είσαι πολύ καλός μαζί μου, Πέρσυ.

— Έτσι δεν πρέπει να είμαι, αγάπη μου; Πώς αλλιώς μπορεί να φερθή ένας άνδρας στη νέα που αγαπά;

Τήν τράβηξε κοντά σου και τήν φίλησε απαλά, σαν να ήταν κάτι τó πολύ λεπτό, κάτι τó εύθραστο. Πόσο διαφορετικό ήσι, τά φιλιά τού Ντένζιλ! Έκείνος θα τήν έσφιγγε άπάνω του άπότομα και τó φιλι του γεμάτο πάθος, κατακτητικό, θά σπνέθλιβε τά τρυφερά της χείλη. Τά φιλιά τού Ντένζιλ ήσαν μεθυστικά. Προκαλούσαν ζάλη, όπως όταν έχει πύ κανείς δυνατό κρασί. Ο Πέρσυ έπεμάκρυνε τήν νέα, κρατώντας τήν

από τούς ώμους και τά γκρίξα μάτια του κύτταζαν έξεταστικά τó πρόσωπό της. Η φωνή του δεν ήταν πολύ σταθερή καθώς έλεγε: — Δεν μπορώ να τó πιστέψω, ότι μετά ένα μήνα θα είσαι, γυναίκα μου. Η Μαριέττα χαμογέλασε, αλλά με κάποια πικρία. Εύλαστικά, ψιθυριστά, σαν να βρισκόταν σε μια έκκλησία, ο Πέρσυ πρόσθεσε: — Στη Βενετία... μαζί σου, αγάπη μου.

Η Μαριέττα ένοιωσε ένα σφιξιμο στην καρδιά της. Ίσως να έκανε άνοησία διαλέγοντας τήν Βενετία, ενώ ύπήρχαν στον κόσμο τόσα άλλα έξ ίσου θαυμάσια μέρη. Γιατί να μη ζητήση αίφνης να πάη στο Παρίσι ή στη Βιέννη; Γιατί να προτιμήση τήν πόλι αυτή που έπρόκειτο να έπισκεφθή με τόν Ντένζιλ... Τήν ώραία πόλι των ονείρων, όπως τήν έλεγαν; Δέν είχουν πη σε κανέναν που θα πήγαιναν, Μονάχα ή κ. Γκραίης, ή μη-

τέρα της Μαριέττας τó ήξερε. Στους άλλους έλεγαν: «Κάπου, στην ήπειρωτική Ευρώπη», έννοώντας τήν Βενετία.

— Σε λιγώτερο από ένα μήνα! έπανέλασε ο νέος με συγκίνηση. Η Μαριέττα χλώμιασε λιγάκι. Τό όνειροπόλο βλέμμα έσβυσε από τά μάτια της.

— Άνήσυχος ο Πέρσυ τή ρώτησε: — Τί συμβαίνει, αγαπημένη μου; — Τίποτε, Πέρσυ, άποκρίθηκε ή νέα. — Μού φάνηκε πως ρίγησες! — Μια περαστική κρυάδα. — Έκείνη τή στιγμή, μήηκε στο δωμάτιο ή μητέρα της Μαριέττας. — Έδώ είσαι; φώναξε. Δέν σάς άνταλήφθηκα να έπιστρέφετε από τόν περίπατο.

Ο Πέρσυ αγαπούσε πολύ τήν κομψή, όμορφη μητέρα της μνηστής του. Τρυφερά πέρασε τó χέρι τού γύρω από τούς ώμους της: — Σχεδιάσαμε τó ταξίδι τού γάμου μας, μαμά. Άποφασίσαμε να πάμε στη Βενετία.

Η κ. Γκραίης κύτταξε τούς νέους, τόν ένα κατόπιν τού άλλου. Κατόπιν έιπε με τήν μελωδική φωνή της: — Η έκλογή σας είναι θαυμάσια. Έκεί πήγα κι' έγώ με τόν πατέρα σου, Μαριέττα, όταν ήσουν μόλις τριών χρόνων.

Και όταν ο Πέρσυ έφυγε, ή κ. Γκραίης παρατήρησε: — Παιδί μου, βρίσκεις φρόνιμο να πάτε στην Βενετία; — Τά δάκτυλα της νέας άρχισαν να

Στην πόλη— των όνειρων

παίζουν νευρικά με τα χρυσά βραχιόλια της. Κατόπιν είπε:

—Η μεγαλύτερη επιθυμία μου, μαμά, ήταν πάντα να επισκεφθώ την Βενετία.

—Η επιθυμία σου ήταν να την επισκεφθής με τον Ντένζιλ...

—Σώπασε απότομα κάτω από το βλέμμα που της έριξε η κόρη της.

—Υπάρχει κανένας λόγος για να μη πάω εκεί με τον Πέρσου; ρώτησε η Μαριέττα, κυττάζοντας την μητέρα της κατάματα.

Η κ. Γκραίης πήρε προτού απαντήσει ένα σιγαρέτο και το άναψε:

—Όχι, υποθέτω ότι δεν υπάρχει.

—Αλλά δεν νομίζεις ότι η Βενετία θα είναι γεμάτη από πολλά σχέδια όνειρων που μπορούσαν να γίνουν; Σε συμβουλεύω για το καλό σου, Μαριέττα, πρόσθεσε με γλυκύτητα. Ξέρω ότι τώρα αγαπάς τον Πέρσου, αλλά...

—Ναί, αγαπώ τον Πέρσου τώρα, διέκοψε άγρια σχεδόν η νέα. Είναι τρυφερός μαζί μου και τόσο καλός, ώστε θα γίνω πολύ εύτυχης κοντά του!

—Εν τούτοις, απέφασισες να κόμης το ταξίδι του γάμου σου, στον τόπο που σχεδιάζεις να επισκεφθής με τον Ντένζιλ, τον άνδρα που σ' αγαπάει τόσο σκληρά. Ξέρω, αγαπητή μου, ότι σου δαίλω με τραχύτητα, αλλά είναι υπαχρέωσις μιὰς μητέρας να εκφράζεται καθαρά καμιά φορά. Δεν μπορείς δὲ να πής ότι κάνω κατάχρησις του πράγματος αυτού... Άκουσε την συμβουλή μου, άρχισε απ' άλλου την νέα ζωή σου. Οι αναμνήσεις που ξυπνούν μπορούν να ταραξούν την ψυχική γαλήνη σου. Τό... ξέρω.

Η Μαριέττα είχε χαμηλώσει το βλέμμα της. Τα χρυσά βραχιόλια της φαίνονταν να την άπασχολούν πολύ.

—Ίσως, είπε, να θέλω να βεβαιωθώ έντελως, ότι η αγάπη μου για τον Ντένζιλ νεκρώθηκε. Ότι δεν έμεινε πιά τίποτε από αυτόν που να μπορούσε να με βλάψη.

—Μην το κόμης το ταξίδι αυτό, Μαριέττα, έπεμεινε η μητέρα της, ύστερ' από σύντομη σιγή. Παίζεις με τη φωτιά, θυμήσου πόσο λάτρευες τον Ντένζιλ. Ίσως είσαι εύτυχης με την αγάπη του Πέρσου, πιά εύτυχης απ' ότι μπορούσες να φαντασθής εδώ και λίγους μήνες. Στον κόσμο όλο δεν υπάρχει ευγενέστερος και ειλικρινέστερος άνδρας απ' αυτόν. Η ζωή μαζί του θα είναι θαυμασία. Πρέπει να σκέπτεσαι το μέλλον και να μην προκαλῆς την Τύχη, ξαναζωοτανεύοντας αναμνήσεις που ίσως να έβουν ακόμη την δύναμη να σε ληπύσουν.

—Λυπούμαι, μαμά, είπε η Μαριέττα με το πεισματάρικο εκείνο ύφος που έπερνε όταν ήταν παιδάκι και έννοούσε να γίνη το καρπίτιο της. Λυπούμαι, αλλά πρέπει να πάω στη Βενετία.

Η κ. Γκραίης σώπασε και στέναξε. Ήξερε τον χαρακτήρα της κόρης της. Από μικρή είχε θέληση και ήξερε τί ήθελε. Δεν συμβούλευ-

όταν ποτέ την μητέρα της. Και έπειθῆ η κ. Γκραίης είχε τον ίδιο χαρακτήρα, ποτέ δεν θέλησε να της επιβάλῃ την γνώμη της. Ήξερε ότι η νεότης διδάσκειτα καλλίτερα με την ίδια της την πείρα.

—Όπως θέλεις, παιδί μου, είπε. Έγώ πηγαίνω τώρα να πλαγιάσω μ' ένα ευχάριστο βιβλίο για συντροφιά. Προτού κοιμηθῆς, θάρρῃς να μου πῆς καλή νύχτα, όπως συνήθως. Δεν είναι έτσι;

Φίλησε τὰ τρυφερά μάγουλα της νέας, αλλά καθώς άπυμακρύνθηκε, τὰ μάτια της είχαν μιὰ έκφραση άνησυχίας.

—Αργότερα, όταν η Μαριέττα βρέθηκε μόνη στον κοίτωνά της, διερωτάτο καθώς βούρτσιζε τὰ χρυσά μαλλιά της, αντίκρου στον μεγάλο καθρέφτη, αν η μητέρα της δεν είχε δίκιο. Μήπως ήταν άνοησις της να διαλέξῃ το μόνο μέρος όπου αυτή και ο Ντένζιλ — ο Ντένζιλ, τον όποιο είχε αγαπήσει με τόσο πάθος — είχαν όνειρευθῆ να επισκεφθούν μαζι; Η απόφασίς της να κόμῃ το ταξίδι του γάμου της εκεί μ' έναν άλλον άνδρα, μὴν ήταν μιὰ τρελλή πρόκλησις έναντίον του Πεπρωμένου; Ο Ντένζιλ έγνώριζε και αγαπούσε την Βενετία. Είχε έπιμείνη με την γοητευτική, γλυκειά φωνή του ότι ήταν το μόνο μέρος του κόσμου για να κόμῃ το γαμήλιο ταξίδι με την μοναδική γυναίκα που αγαπάσε. Την είχε περιγράψει την όμορφιά της, την μεσαιωνική γοητεία της. Μιὰ μέρα μάλιστα, την πήγε στον κινηματογράφο, όπου έδειχναν τοπία της ρομαντικής πόλεως, στην χρυσαφένια, ήλιόλουστη Άδριατική, με τὰ όμορφα κανάλια της και τὰ παλιά της κτίρια, την Βενετία που κάποτε υπῆρξε η περήφανη, πλουσιώτερη πόλις της Εύρώπης, όπου ο πονηρός γέροντας ο Σάυλσκ έκοβε κρέας από τις πλάτες των δανειστών του άντι για τόκο, κοντά στο όμορφο Ριάλτο.

—Θέλω ν' αγαπήσω την Βενετία, Μαριέττα μου, της είχε ψιθυρίσει ο Ντένζιλ, άκουμπώντας τὰ χείλη του στα ξανθά, σγουρά μαλλιά της.

Κατόπιν, της έδειξε εικόνες της Μεγάλης Διάδρυγος, με τις κομψές μαύρες γόνδολες που τις διηύθυναν τραγουδώντας οι γονδολιέρηδες. Το παγκοσμίου φήμης ξενοδοχείο «Νταγιέλι», όπου θα κατέλιαν, και το όποιο υπῆρξε πρό αιώνων, η κατοικία ενός Δόγη. Το νησί του Σάν Τζιόρτζιο απέναντι στο ξενοδοχείο, με το ψηλό Καμπανίλο του. Και προς τὰ δεξιά, η Σάντα Μαρία ντελλα Σαλούτε, με τον λευκό θόλο της που ξεχωρίζει στο γαλάζιο φόντο τ' ουρανού. Η Βενετία, η πόλις των έρωτευμένων, η πόλις της ποιήσεως και του τραγουδιού.

Η Μαριέττα τον είχε άκούσει με μάτια λαμπερά και με συγκρατημένη αναπνοή. Κι' όταν έφυγε ο Ντένζιλ εκείνο το βράδυ, η νέα είχε πάρει τον Σαίξπηρ και διάβασε τον «Έμπορο της Βενετίας» με νέο ενδιαφέρον και μ' ένα ζωηρό πόθο να επισκεφθῆ την χαριτωμένη πόλι της Άναγεννήσεως της Ίταλίας.

ΜΙΑ μέρα ξαφνικά όλα άλλαξαν... Είχε ορισθῆ κιόλας η μέρα του γάμου των, όποτε μιὰ μέρα ο Ντένζιλ έφυγε για το Λονδίνο για να ιδῆ μερικούς φίλους του που είχαν έρθει με άδεια από τη Σαγκάη, και μαζί τους παρεούρθη σ' ένα νυκτερινό κοσμικό κέντρο, από τὰ πιά έκλεκτά. Έκει γνωρίσθηκε με την Σίρλεϋ Νταίηλ. Η Σίρλεϋ ήταν μιὰ νέα, εξαιρετικά όμορφη και το πρόσωπό της έλαμπε από τον τελευταίο της θρίαμβο: μόνη της με το αεροπλάνο της, είχε ριζεί το ρεκόρ της ταχύτητας μεταξύ Αύστραλίας και Λονδίνου. Το ίδιο εκείνο άπόγευμα είχε προσγειωθῆ στο αεροδρόμιο του Κρούντον, όπου την υποδέχθηκε ένα έξαλλο πλήθος. Έπρόκειτο ο Ντένζιλ να φύγη, από το κέντρον, όποτε πήκε στην αίθουσα ή νεαρά αεροπόρος μαζί με μερικούς φίλους. Κρατούσε ψηλά και περήφανα το κεφάλι της με τις χρυσοκόκκινες μπούκλες του και όταν τὰ γκριζά μάτια της αντίκρουσαν από την άλλη άκρα της αίθουσας, τὰ καστανά μάτια του Ντένζιλ, ο Ντένζιλ δεν μπόρεσε πιά να φύγη, έμεινε. Σε λίγο, κάποιος την προσεφώνησε και εκείνη ανέθηκε σε μιὰ καρέκλα για να ευχαριστήση. Την έπευφήμησαν, ένω εκείνη στεκόταν άκίνητη και γλωμή από την κούραση, αλλά μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο στα φουσκά, πολύ κόκκινα χείλη της. Αυτή ήταν η Σίρλεϋ Νταίηλ, η τολμηρή αεροπόρος που ήταν όμορφη σαν λουλουδι.

Ο Ντένζιλ της συστήθηκε και τρελλάθηκε μαζί της. Λησμόνησε άμέσως, σαν να μὴν υπῆρξε ποτέ, την γαλανομάτα, άφελῆ Μαριέττα, της όποιας η άπλότης και η ειλικρίνεια ήταν για τον Ντένζιλ, η μεγαλύτερη γοητεία της. Η Μαριέττα δεν έμαθε τίποτε. Πίστewe τις δικαιολογίες του που τον άνάγκαζαν να κόμῃ συχνά ταξίδια στην πρωτεύουσα. Και μολονότι άντελήφθη κάποια διαφορά σ' όσον τον τρόπον του, την άπέδωκε στην νευρικότητά του για τον γάμο τους που πλησίαζε.

Κατόπιν, ήλθε το σύντομο σημάωμα, του όποιου κάθε λέξις ήταν και από μιὰ μαχαιριά στην καρδιά της νέας. Ζητούσε να του άποδώση την έλευθερία του, έπειδή ήταν τρελλά άρωτευμένος με την Σίρλεϋ Νταίηλ, την αεροπόρο. Τον αγαπούσε κι' εκείνη και έπρόκειτο να παντρευθούν... Άνεγνωρίζε ότι το φέροσινό του ήταν φοβερό, αλλά τί μπορούσε να κόμῃ σε μιὰ τέτοια περίπτωση; Θά έφευγαν από την Άγγλία άμέσως μετά τον γάμο, έπειδή του είχε προταθῆ μιὰ καλή θέσις στην Αίγυπτο και την είχε δεχθῆ. Έλπίζε ότι με τον καιρό, η Μαριέττα θα τον συγχωρούσε και θα τον ξεχνούσε.

Τὰ μάτια της Μαριέττας σκοτεινίασαν στο κύμα αυτό των αναμνήσεων που της ανέθηκε στο μυαλό. Η εικόνα της μέσα στον καθρέφτη είχε χωριάσει. Αναπόλησε την ψυχική άγωνία της, το κουρέλιασμα της υπερηφανείας της, την υπεράνθρωπη προσπάθειά της για να διατηρηση μιὰ στάσις αξιοπρεπή απέναντι στους γνωστούς της. Πόσο θαυμάσια της είχε παρασταθῆ η μητέρα της! Κι' είχε καλωσύνη είχε προτείνει ν' άποση καταστάση τον αδελφό του, να την παντρευθῆ αυτός, ώστε ο κόσμος να νομίσῃ ότι η διάλυσις της μ.η.στειας ήταν άμοιβαία. Ο τίμιος, ήρεμος Πέρσου, που δεν έμοιαζε καθόλου στον ώραίο αδελφό του, αλλά είχε αγαπήσει την Μαριέττα από

φίλους του που είχαν έρθει με άδεια από τη Σαγκάη, και μαζί τους παρεούρθη σ' ένα νυκτερινό κοσμικό κέντρο, από τὰ πιά έκλεκτά. Έκει γνωρίσθηκε με την Σίρλεϋ Νταίηλ. Η Σίρλεϋ ήταν μιὰ νέα, εξαιρετικά όμορφη και το πρόσωπό της έλαμπε από τον τελευταίο της θρίαμβο: μόνη της με το αεροπλάνο της, είχε ριζεί το ρεκόρ της ταχύτητας μεταξύ Αύστραλίας και Λονδίνου. Το ίδιο εκείνο άπόγευμα είχε προσγειωθῆ στο αεροδρόμιο του Κρούντον, όπου την υποδέχθηκε ένα έξαλλο πλήθος. Έπρόκειτο ο Ντένζιλ να φύγη, από το κέντρον, όποτε πήκε στην αίθουσα ή νεαρά αεροπόρος μαζί με μερικούς φίλους. Κρατούσε ψηλά και περήφανα το κεφάλι της με τις χρυσοκόκκινες μπούκλες του και όταν τὰ γκριζά μάτια της αντίκρουσαν από την άλλη άκρα της αίθουσας, τὰ καστανά μάτια του Ντένζιλ, ο Ντένζιλ δεν μπόρεσε πιά να φύγη, έμεινε. Σε λίγο, κάποιος την προσεφώνησε και εκείνη ανέθηκε σε μιὰ καρέκλα για να ευχαριστήση. Την έπευφήμησαν, ένω εκείνη στεκόταν άκίνητη και γλωμή από την κούραση, αλλά μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο στα φουσκά, πολύ κόκκινα χείλη της. Αυτή ήταν η Σίρλεϋ Νταίηλ, η τολμηρή αεροπόρος που ήταν όμορφη σαν λουλουδι.

Ο Ντένζιλ της συστήθηκε και τρελλάθηκε μαζί της. Λησμόνησε άμέσως, σαν να μὴν υπῆρξε ποτέ, την γαλανομάτα, άφελῆ Μαριέττα, της όποιας η άπλότης και η ειλικρίνεια ήταν για τον Ντένζιλ, η μεγαλύτερη γοητεία της. Η Μαριέττα δεν έμαθε τίποτε. Πίστewe τις δικαιολογίες του που τον άνάγκαζαν να κόμῃ συχνά ταξίδια στην πρωτεύουσα. Και μολονότι άντελήφθη κάποια διαφορά σ' όσον τον τρόπον του, την άπέδωκε στην νευρικότητά του για τον γάμο τους που πλησίαζε.

Κατόπιν, ήλθε το σύντομο σημάωμα, του όποιου κάθε λέξις ήταν και από μιὰ μαχαιριά στην καρδιά της νέας. Ζητούσε να του άποδώση την έλευθερία του, έπειδή ήταν τρελλά άρωτευμένος με την Σίρλεϋ Νταίηλ, την αεροπόρο. Τον αγαπούσε κι' εκείνη και έπρόκειτο να παντρευθούν... Άνεγνωρίζε ότι το φέροσινό του ήταν φοβερό, αλλά τί μπορούσε να κόμῃ σε μιὰ τέτοια περίπτωση; Θά έφευγαν από την Άγγλία άμέσως μετά τον γάμο, έπειδή του είχε προταθῆ μιὰ καλή θέσις στην Αίγυπτο και την είχε δεχθῆ. Έλπίζε ότι με τον καιρό, η Μαριέττα θα τον συγχωρούσε και θα τον ξεχνούσε.

Τὰ μάτια της Μαριέττας σκοτεινίασαν στο κύμα αυτό των αναμνήσεων που της ανέθηκε στο μυαλό. Η εικόνα της μέσα στον καθρέφτη είχε χωριάσει. Αναπόλησε την ψυχική άγωνία της, το κουρέλιασμα της υπερηφανείας της, την υπεράνθρωπη προσπάθειά της για να διατηρηση μιὰ στάσις αξιοπρεπή απέναντι στους γνωστούς της. Πόσο θαυμάσια της είχε παρασταθῆ η μητέρα της! Κι' είχε καλωσύνη είχε προτείνει ν' άποση καταστάση τον αδελφό του, να την παντρευθῆ αυτός, ώστε ο κόσμος να νομίσῃ ότι η διάλυσις της μ.η.στειας ήταν άμοιβαία. Ο τίμιος, ήρεμος Πέρσου, που δεν έμοιαζε καθόλου στον ώραίο αδελφό του, αλλά είχε αγαπήσει την Μαριέττα από

φίλους του που είχαν έρθει με άδεια από τη Σαγκάη, και μαζί τους παρεούρθη σ' ένα νυκτερινό κοσμικό κέντρο, από τὰ πιά έκλεκτά. Έκει γνωρίσθηκε με την Σίρλεϋ Νταίηλ. Η Σίρλεϋ ήταν μιὰ νέα, εξαιρετικά όμορφη και το πρόσωπό της έλαμπε από τον τελευταίο της θρίαμβο: μόνη της με το αεροπλάνο της, είχε ριζεί το ρεκόρ της ταχύτητας μεταξύ Αύστραλίας και Λονδίνου. Το ίδιο εκείνο άπόγευμα είχε προσγειωθῆ στο αεροδρόμιο του Κρούντον, όπου την υποδέχθηκε ένα έξαλλο πλήθος. Έπρόκειτο ο Ντένζιλ να φύγη, από το κέντρον, όποτε πήκε στην αίθουσα ή νεαρά αεροπόρος μαζί με μερικούς φίλους. Κρατούσε ψηλά και περήφανα το κεφάλι της με τις χρυσοκόκκινες μπούκλες του και όταν τὰ γκριζά μάτια της αντίκρουσαν από την άλλη άκρα της αίθουσας, τὰ καστανά μάτια του Ντένζιλ, ο Ντένζιλ δεν μπόρεσε πιά να φύγη, έμεινε. Σε λίγο, κάποιος την προσεφώνησε και εκείνη ανέθηκε σε μιὰ καρέκλα για να ευχαριστήση. Την έπευφήμησαν, ένω εκείνη στεκόταν άκίνητη και γλωμή από την κούραση, αλλά μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο στα φουσκά, πολύ κόκκινα χείλη της. Αυτή ήταν η Σίρλεϋ Νταίηλ, η τολμηρή αεροπόρος που ήταν όμορφη σαν λουλουδι.

χρόνια τότε που ήταν ένα παιδάκι και έπαιζε μαζί της.

Η Μαριέττα είχε δεχθῆ την πρότασή του με την ευγνωμοσύνη ενός δαρμένου σκυλιού που βρίσκει ένα άνέλπιστο καταφύγιο. Είχε προσκολληθῆ τυφλά σ' αυτόν, στηρίχτηκε στη δύναμή του, και τον αγαπούσε για την συμπόνια του για το τρυφερό φέροσινό του μαζί της. Αυτός, και η μητέρα της, την επανέφεραν στην ψυχική ήρεμία της. Αυτά είχαν συμβῆ πρό ενός χρόνου και τώρα, η Μαριέττα αγαπούσε πραγματικά τον Πέρσου. Άγαπούσε το ώραίο, παληό σπίτι, στην κορυφή του λόφου, που θά γινόταν η κατοικία της. Και η κ. Γκραίης ήταν ευχαριστημένη που η κόρη της προτιμούσε πάντοτε τον Πέρσου από τον κομψό, και πολύ θεωρητικό αδελφό του.

Καθώς πλάγιασε στο κρεβάτι της, η Μαριέττα διερωτήθηκε πάλι, τί την έσπρωξε να διαλέξῃ την Βενετία για το ταξίδι του γάμου. Όπως είχε πῆ η μητέρα της, θά ήταν πιά λογικό να πῆ σε μέρος όπου καμιά άνάμνησις δεν θά τάραζε την σκέψη.

Θά είχε, όμως, δίκιο η μητέρα της, αν η Μαριέττα δεν είχε πεποιθήση στην αγάπη της για τον Πέρσου κι' αν δεν ήταν βέβαιη ότι το φλογερό πάθος της για τον Ντένζιλ είχε άπονεκρωθῆ.

Η νέα έσφιξε τὰ χείλη της με πείσμα.

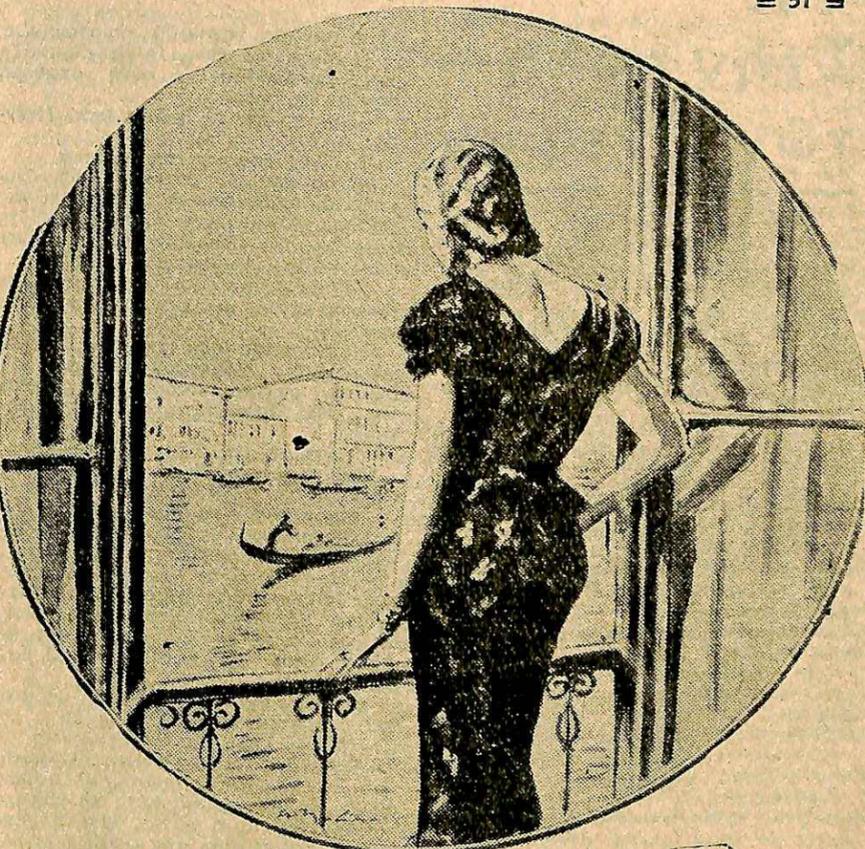
«Αν οι άναμνήσεις του Ντένζιλ, προσπαθήσουν να με καταδιώξουν και να μου χαλάσουν το ταξίδι μου, θά τις πνίξω, μουρμούρισε, καθώς την έπαιρνε ο ύπνος.

ΟΛΕΣ οι νύφες είναι όμορφες! Αλλά η Μαριέττα, την ήμερα του γάμου της, ήταν κάτι παραπάνω από όμορφη. Ήταν θεά! Τὰ βαθυγάλανα μάτια της έλαμπαν από ήρεμη εύτυχία μαζί και ευγνωμοσύνη, γιατί ο Πέρσου είχε θεραπεύσει την πληγωμένη της καρδιά με μιὰ σπάνια καλωσύνη. Καθώς προχωρούσε, την ώρα που έβγαινε από την εκκλησία, άκουμπήσενε στο μπράτσο του, η Μαριέττα κρατούσε ψηλά το κεφάλι της και ένα γλυκό χαμόγελο πλανιόταν στα χείλη της.

Ταξίδεψαν ως τη Βενετία, δίχως να σταματήσουν πουθενά, ούτε στο Παρίσι. Ο Πέρσου είχε πάρει ειαιτήρια βαγκόν-λί για την ταχεία, ώστε να μη κουρασθῆ η Μαριέττα. Έφθασαν στη Βενετία, άργά το άπόγευμα, την ώρα που ο ήλιος χρύσιζε με τις τελευταίες άκτινες του, την Μεγάλη Διάδρυγα.

Στην απόβρα, ναύλωσαν μιὰ κομψή μαύρη γόνδολα και ο Πέρσου παρηγγείλε στον μελαχροινό γονδολιέρη να τους πάη σιγά ως του Νταγιέλι.

Διάβηκαν μπροστά από μινυάρια παλάτια, κινρινισμένα από τον χρόνο, είδαν τη «έφυρα των Στεγαμύων», από την όποια πέρασαν όσοι και τόσοι κατάδικοι. Υπήρχαν και άλλες παρθένες, καμπυλωτές γέφυρες που ώδηγούσαν σ' άλλες μικρότερες θάυρυες. Η Μαριέττα διασκέδαζε με τις απόβραδες, όπου περιέμενε ο κόσμος για να πάη τὰ πλοίαριά της στην κοινωμία. Κι' ο γονδολιέρης που τους έξηγούσε όσα

Το δωμάτιό τους είχε μιὰ βεράντα επάνω από το κανάλι.

έβλεπαν, χαϊρόταν που η χαριτωμένη Άγγλίδα σενιόρα θαύμαζε τις όμορφες της αγαπημένης του Βενετίας.

Με μιὰ επίδεξις κίνηση του λεπτού κονταριού του, ο γονδολιέρης πλεύρισε στην απόβρα του Νταγιέλι. Είπε στους επιβάτες του πως αν τον ήθελαν, θά τον εύρισκαν, στην άριστερη πλευρά του ξενοδοχείου κι' ό τι τ' όνομά του ήταν Άντωνιο.

Η Μαριέττα χαμόγελασε και τον βεβαίωσε ότι θά τον προτιμούσαν για τους περιπάτους των στην πόλη. Τότε, ο Πέρσου τού είπε να τους περιμένῃ στις δέκα το βράδυ για να τους πάη περίπατο στις μικρές διώρυγες, των όποιων η γραφικότης θά ήταν ακόμη μεγαλύτερη κάτω από το άσημένο φάς του φεγγαριού.

Η Μαριέττα έμεινε σαστισμένη όταν μπήκε στο χάλλι του ξενοδοχείου. Ήταν τόσο επιβλητικό! Μαρμάρινες κολώνες στηρίζαν την ψηλή όροφή, γύρω στην όποια διεκρίνοντο μπαλκόνια. Βαρύτιμα μεταξωτά, κεντητά ταπέτα στόλιζαν τους τοίχους. Και μόνον οι σιωπηλοί και πρόθυμοι υπῆρτες, θυμίζαν στην Μαριέττα ότι βρισκόταν στο σωτήριο έτος 1939 και δεν ζούσε κανένα όνειρο της μεσαιωνικής εποχής.

Το δωμάτιό τους ήταν θαυμάσιο. Κι' είχε μιὰ ωραία βεράντα πάνω από το κανάλι.

Το ξενοδοχείο αυτό ήταν πολύ άκριτό, αλλά πιάς λογαριάζει τὰ έξοδα όταν κάνῃ το ταξίδι του γάμου του; Η Μαριέττα ήταν χαρούμενη κι' όταν έφυγε ο υπῆρτης που είχε φέρι τις άποσκευές τους και βρέθηκαν μόνοι, ο Πέρσου την έσφιξε στην άγκαλιά του και την ρώτησε:

—Είσαι εύτυχης;

—Έκείνη τον φίλησε τρυφερά κι' έτρεξε ν' αλλάξῃ φόρεμα, κά-

τω στο χάλλι, ώστόσο αλλάξει κι' ο Πέρσου. Τού είχε πῆ ότι θά τον περιέμενε στη βεράντα που έβλεπε στη Μεγάλη Διάδρυγα.

Δεν ήταν ώρα που είχε καθῆσει σε μιὰ άνασπαυτική ψάθην πολυθρόνα για να θαυμάση την ωραία εικόνα που άπλωνόταν μπροστά της, όταν άκουσε μιὰ γνωστή φωνή να της λέη:

—Μαριέττα, τί καταπληκτική συνάντησις!

Η καρδιά της χτύπησε τρελλά καθώς τραύλισε:

—Ντένζιλ... εσύ εδώ!

—Νά ιδωθούμε στη Βενετία! Είναι άπίστευτο! είπε ο Ντένζιλ και κάθησε στη διπλανή της πολυθρόνα.

Η Μαριέττα έσπυσε να τον πληροφορήση με κομμένη φωνή:

—Παντρεύτηκα με τον Πέρσου, πρό δύο ημερών. Ήρθαμε για το ταξίδι του γάμου μας.

—Εκείνος γλώμιασε κάπως, και άτενίζοντάς την είπε με παράπονο:

—Κανείς από σάς δεν σκέφθηκε να μου στείλῃ ένα άγγελτήριο.

—Ίσως, έπειδή κανείς μας δεν σκέφθηκε ότι θά σ' ένδιέφερε ο γάμος μας, Ντένζιλ, είπε η νεαρά γυναίκα με φωνή που έτρεμε λιγάκι.

—Καί... είσαι εύτυχης, Μαριέττα;

—Είμαι πολύ εύτυχης, τού άπήνητησε ήρεμα κι' άμέσως πρόσθεσε για ν' αλλάξῃ κουβέντα: Έσύ όμως, πώς βρέθηκες εδώ;

Ο Ντένζιλ άναψε ένα σιγαρέτο και μ' ένα μορφασμο έλεγε:

—Βρίσκομαι με άδεια και πηγαίνω στην Άγγλία. Διάλεξα την διαδρομή μέσον Βενετίας... για διαφόρους λόγους.

Η Μαριέττα σιωπούσε, δεν ήξερε τί να πῆ. Σκεπτόταν αν έπρεπε να ρωτήση για την Σίρλεϋ. Η καρδιά της έξακολουθούσε να χτυπά τρελά

Στην πόλη— των όνειρων

λά και τὸ επίμονο βλέμμα τοῦ Ντέν-
ζιλ τὴν ἀναστάτωνε. Ὁ Ντένζιλ μί-
λησε πάλι, καὶ ἡ φωνή του ἦταν τρυ-
φερή:

—Πολλές φορές όνειρεύτηκα νά
βρεθῶ μαζί σου στή Βενετία, Μαρι-
έττα. Ἴσως ἡ Τύχη νά έβαλε τὸ δά-
κτυλό της γιὰ νά συναντηθούμε τό-
σο ἀνέλπιστα.

—Πῶ εἶναι ἡ Σίρλεϋ; ρώτησε ἡ
Μαριέττα ἀπότομα. Εἶναι ἐδῶ μαζί
σου;

Ἦταν ἡ σειρά του νά τὴν κυττάξῃ
μὲ έκπληξη:

—Πῶς... δὲν τάμαθες λοιπόν;

—Δὲν εἶχαμε καμμιά εἰδηση σου
ἀπὸ τότε ποὺ μοῦ έστειλες τὸ σημεί-
ωμα ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖο ζητοῦσες τὴν
έλευθερία σου.

—Ὡστε δὲν έμιαθες τὸν θάνατο
τῆς Σίρλεϋ;

Τὰ δάκτυλα τῆς Μαριέττας σφι-
χτηκαν ἀπάνω στὰ χέρια τῆς πολυ-
θρόνας.

—Ὡ! Ντένζιλ, τί μοῦ λές;

—Θέλεις νά σοῦ πῶ πῶς συνέβη;
τὴν ρώτησε, γέροντας πῶ κοντά.

—Βεβαίως.

—Πᾶνε τρεῖς μῆνες ἀπὸ τότε. Ἐπέ-
μεινε νά κάιη κάτι ἀνόητες ἀκρο-
θασίες σὲ μιὰ ἀεροπορικὴ ἐπίδειξη.
Κάτι χάλασα στή μηχανή καὶ τὸ ἀε-
ροπλάνο τῆς γκρεμίστηκε. Ὁ θάνα-
τός της ὑπῆρξε ἀκαριαῖος.

Ὁ Ντένζιλ εἶχε παύσει νά παρα-
τηρῇ τὴν Μαριέττα καὶ παρακολου-
θοῦσε κάποια γόνδολα ποὺ περνοῦ-
σε.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα μάτια προσπα-
θοῦσε νά βρῇ λόγια παρηγορίας. Ἀ-
κούμπησε τὸ χέρι της ἀπάνω στὸ γό-
νατό του.

—Ντένζιλ, λυποῦμαι κατάκαρδα.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε παράξενα:

—Θὰ μᾶς φανταζόσουν, βέβαια,
εὐτυχισμένους. Ἐν τούτοις, ζούσαμε
σάν τὸν σκύλο μὲ τὴ γάτα. Φυσικά,
ταράχτηκε πολὺ ὅταν σκοτώθηκε,
ἀλλὰ δὲν εἶμαι ὑποκριτής, γιὰ νά
προσποιηθῶ καὶ τὸν ἀπαρηγόρητο!

Μολοντὶ τὰ λόγια του ἤχοῦσαν
ἀσχημα, ἡ Μαριέττα τὸν λυπόταν. Ὁ
Ντένζιλ ξεακολούθησε:

—Ὡ! τιμωρήθηκα, ἀγαπητή μου,
γιὰ τὸ πρόστυχο φέρισμό μου ἀπέ-
ναντί σου. Δὲν πρέπει νά ἐκφράζεται
κανεὶς ἀσχημα γιὰ τὸς νεκρούς,
ἀλλά...

—Τὴν καὶ μὲν τὴν Σίρλεϋ, διέκο-
ψε ἡ Μαριέττα μὲ γλυκύτητα κι' α-
μέσως πρόσθεσε: Ὁ Πέρσου θὰ κατε-
θῆ ἀμέσως. Ὁ ἀρχαῖος νὰ σὲ ἰδῇ.

—Ἀμμιθάλλω πολὺ, γέλασε ὁ
Ντένζιλ. Δὲν θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἡ
ἀνέλπιση παρεμβολή μου στὸ ταξί-
δι τοῦ γάμου του. Ὑπῆρξε. Ξέρεις, πάν-
τα ἕνας δυσάρεστος μάλλον ἀδελ-
φός γιὰ τὸν πρεσβύτερό μου ἀδελ-
φό. Ἀλλοστε, πρόσθεσε, δὲν θὰ μοῦ
δῶ ἕνα ἐπιφανὲς εὐχαριστήριον γιὰ τὸν ἰ-
δίω ἐδῶ μαζί σου, Μαριέττα καὶ γιὰ
τὸ φανῶ ἀπολύτως εἰλικρινής, σοῦ
ἔχω ἀπολογεῖσθαι... σ' ἀγαπῶ ἀκόμα. Δὲν
εἶχε περάσει βδομάδα ἀπὸ τὸν γάμο
μου μὲ τὴν Σίρλεϋ, ὅταν κατάλαβα
ὅτι τὸ ἀσχημὰ μου γι' αὐτὴν ἦταν
μιὰ τρέλλα τῆς στιγμῆς κι' ὅτι ἡ ἀ-
γάπη μου γιὰ σένα δὲν εἶχε σβῦσει,

εἶχε μονάχα ναρκωθῆ προσωρινῶς.
Ἡ Μαριέττα ἐνοίωσε νά χλωμιάξῃ
καὶ προσπάθησε νά κἀνῃ σταθερὴ
τὴν φωνή της:

—Δὲν πρέπει νά μιλάς έτσι, Ντέν-
ζιλ.

Ἐκεῖνος γέλασε σαρκαστικά.

—Σοῦ ἐξηγῶ ἀπλῶς ὅτι δὲν ἔχω
καμμιά ἐπιθυμία νά συναντήσω τὸν
Πέρσου, γλυκεῖά μου Μαριέττα. Οὔτε
θέλω νά τὸν ἰδῶ εὐτυχισμένο μαζί
σου... Ἐδῶ μάλιστα, στή Βενετία...

Σώπασε ἀπότομα καὶ μὲ μιὰ ἀγρία
κίνηση πέταξε μακριὰ τὸ σιγαρέττο
του.

Ἡ Μαριέττα δὲν εἶχε τὴν δύναμη
νά μιλήσῃ. Κρατοῦσε τὰ χέρια της
δεμένα σφιχτὰ ἀπάνω στὰ γόνατά
της. Μὲ τραχύτητα, ὁ Ντένζιλ ρώ-
τησε:

—Ἀγαπᾶς τὸν Πέρσου, Μαριέττα;

Ἐκεῖνη προσπάθησε νά ὑπομείνῃ
σταθερὰ τὸ βλέμμα του.

—Φυσικά, τὸν ἀγαπᾶ. Δὲν θὰ τὸν
παντρευόμουν ἀλλιῶς. Ὁ Πέρσου εἶ-
ναι ὁ πῶ ἀξιαγάπητος, ὁ πῶ καλός...

—Ὡ! ναί, εἶναι λαμπρός ἄνθρω-
πος, τὸ ξέρω, διέκοψε ὁ Ντένζιλ. Μα-
ριέττα, θὰ φύγω αὐριο πολὺ πρωῶ.
Θέλεις νά μὲ συναντήσῃς ἀργότερα
ἀπόψε, έτσι εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πα-
ρελθόντος;

Ἡ Μαριέττα τὸν κύτταξε μὲ μά-
τια ὀρθάνοιχα ἀπὸ τὴν φρίκη.

—Ντένζιλ, τρελλάθηκες μήπως;

—Πιθανόν, τῆς ἀπήντησε μὲ φωνή
ποῦ ἔτρεμε. Ὅπωςδήποτε, σὲ παρα-
καλῶ νά μοῦ κάμῃς αὐτὴ τὴ χάρη.

—Δὲν ξέρεις τί ζητᾶς, εἶπε ἡ Μα-
ριέττα καὶ ἡ δική της φωνὴ ἔτρεμε. Εἶ-
μαι παντρεμένη μὲ τὸν Πέρσου. Εἶ-
ναι ἡ πρώτη μας βραδεῖα αὐτὴ, με-
τὰ τὸ ταξίδι. Πῶς μπορῶ νά σὲ συ-
ναντήσω, ἔστω κι' ἀν τὸ ἤθελα;

Ὁ νέος ἀκούμπησε τὸ λεπτό, ἡλιο-
καμμένο χέρι του ἀπάνω στὸ δικό
της.

—Ὡστε... ἤθελες νά ἔρθης;

—Δὲν εἶπα τέτοιο πρῶγμα, Ντέν-
ζιλ. Σοῦ ἐξήγησα ἀπλῶς ὅτι εἶναι
ἀπολύτως ἀδύνατο.

Μιὰ φλόγα ἀστραφὲς μέσα στὰ κα-
στανα μάτια τοῦ Ντένζιλ.

—Εἶναι πολὺ νά σοῦ ζητήσω μέσα
σὲ μιὰ ζωὴ ὀλοκλήρη, νά μοῦ χαρί-
σῃς μιὰ σύντομη ὥρα;

—Μιὰ σύντομη ὥρα; γέλασε ἡ Μα-
ριέττα μὲ πικρία. Ὅχι μποροῦσες νά
εἶχες ὀλοκλήρη τὴ ζωὴ μου ἀν τὸ ἤ-
θελες.

—Συμφωνῶ, ἀλλὰ φανῶ ἐπιεικής.
Δέχθηκα ἕνα σκληρὸ μάθημα. Ἐ-
πλήρωσα ἀκριβῶς τὴν τρέλλα μου,
καὶ θὰ τὴν πληρώνω παντοτείνᾳ. Γι-
ατὶ τώρα ποὺ σὲ εἶδα πάλι, ἀντιλαμ-
βάνομαι μὲ πόνο ψυχῆς τί φρικτὴ ἀ-
νασπάτωση σοῦ προκάλεσα.

—Ντένζιλ, εἶπε ἡ Μαριέττα μὲ ξα-
φνικὸ τρόμο, δὲν μπορῶ νά σοῦ ἐπι-
τρέψω νά μοῦ μιλάς έτσι! Αὐτὸ εἶ-
ναι ἀδίκον γιὰ τὸν Πέρσου.

—Ἀνῆλεις στὸν Πέρσου γιὰ τὸ ὑπό-
λοιπον τῆς ζωῆς του. Μὲ τὸν ἥρεμο
τρόπο του αὐτοῦς κατορθώνει πάντοτε
νά ἐπιτυχαίνῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλει. Τὸ
μόνο ποὺ σοῦ ζητῶ, εἶναι νά μοῦ χα-
ρίσῃς μιὰ ὥρα γιὰ νά κουβεντιά-
σουμε.

—Γιὰ ποῖο λόγο; μουρμούρισε ἡ
νέα.

—Θέλω νά σὲ παρακαλέσω νά μὲ
συγχωρήσῃς.

Ἡ Μαριέττα σκέφθηκε τὸν θάνατο
τῆς Σίρλεϋ καὶ πόσο θὰ ταράχτηκε
ὁ Ντένζιλ. Μὲ γλυκύτητα εἶπε:

—Σὲ συγχωρῶ, Ντένζιλ, ἀλλὰ δὲν
μπορῶ νά σὲ συναντήσω. Ὁ Πέρσου

θὰ βρίσκεται μαζί μου ἀπόψε. Μετὰ
τὸ δείπνο θὰ πᾶμε περίπατο μὲ τὴν
γόνδολα...

—Μπορεῖς νά βρῆς κάποια δικαιο-
λογία. Πές ὅτι κουράστηκες ἀπὸ τὸ
ταξίδι, πρότεινε στὸν Πέρσου νά βγῆ
μόνος του περίπατο. Μαριέττα, πρὲ-
πει νά σὲ ἰδῶ.

—Ἄν νομίζεις ὅτι θ' ἀρχίσω τὴ συ-
ζυγικὴ μου ζωὴ μ' ἕνα ψεῦδος, φά-
ναξέ ἡ νέα ἀγρία, ἀπατάσαι, Ντέν-
ζιλ.

—Θὰ ἦταν γιὰ μένα μιὰ ἀνεκτίμη-
τὴ ἀνάμνησις γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ μου!
τῆς εἶπε μὲ πνιχτὴ φωνή.

—Εἶναι ἀδύνατο! εἶπε ἡ Μαριέ-
ττα, ἐνῶ τὰ δάκτυλά της συνέστρε-
φαν νευρικὰ τὸ λεπτὸ μανδηλάκι
της. Δὲν μπορῶ νά γελᾶσω τὸν Πέρ-
σου ποῦ φάνηκε τόσο καλός μαζί
μου. Ἀπορῶ, Ντένζιλ, πῶς μπόρεσες
νά ἐπιβῆς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα...

—Ξέρεις, Μαριέττα, γιὰτί ἐπέ-
στρεφα στὴν Ἀγγλία;.. Γιὰ νά σοῦ
ζητήσω συγγνώμῃ καὶ νά σὲ ρωτή-
σω ἀν θέλῃς νά μὲ παντρευθῆς.

—Ντένζιλ! φώναξε ἡ νεαρὰ γυναί-
κα καὶ ἡ φωνὴ της ἔγινε ἀπὸ τὴν
καρδιά της σάν μιὰ φωνὴ φοβισμέ-
νου παιδιοῦ.

—Τώρα ποῦ τὸ ξέρεις, καὶ αὐτὴ εἶ-
ναι ἡ ἀλήθεια, δὲν μπορεῖς νά θυσιά-
σῃς μιὰ ὥρα γιὰ μένα;

Τὰ σκούρα μάτια του, ποῦ εἶχαν
πάντοτε τὴν δύναμη νά τὴν ἀναστα-
τώνουν, εἶχαν γίνεϊ ἱκετευτικά.

—Ὅχι, ὄχι, Ντένζιλ, φώναξε ἡ νέα
ἐνῶ διαλογιζόταν πόσο τρελλὴ ὑ-
πῆρξε νάρθη στή Βενετία. Ντένζιλ,
πρόσθεσε νευρικὰ, ἀν δὲν θέλεις νά
συναντηθῆς μὲ τὸν ἀδελφό σου, θὰ
κάμῃς καλὰ νά φύγῃς. Ἄν τὸ προ-
τιμᾶς, δὲν θὰ τοῦ πῶ ὅτι εἶσαι ἐδῶ.

Ἡ Μαριέττα σηκώθηκε καὶ ἐκεῖνος
τὴν μιμήθηκε. Τὴν κύτταξε επίμονα
λέγοντας:

—Απόψε, μετὰ τὸ δείπνο μιὰ ὀρ-
χίστρα θὰ παίξῃ στὴν πλατεῖα τοῦ
Ἁγίου Μάρκου. Θὰ συγκεντρωθῇ ἐ-
κεῖ πολὺς κόσμος. Ἄν ὑπορέσῃς νά
ξεφύγῃς καὶ νάρθῃς ἐκεῖ, κανεὶς
δὲν θὰ σὲ προσέξῃ. Θὰ κάθωμαι σ'
ἕνα ἀπὸ τὰ τραπέζια, κάτω ἀπὸ
τὴς καμᾶρες, ἀπέναντι στοῦ Μαρτίνι,
πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς πλατείας. Ἐ-
χω τόσα πολλὰ νά σοῦ πῶ.

Ἄν ἄρθῃςε τὸ κεφάλι της καὶ τοῦ
εἶπε μὲ σταθερὴ φωνή:

—Εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο, Ντέν-
ζιλ.

Ἐνα παράξενο χαμόγελο πλανή-
θηκε στὰ χεῖλιά του.

—Ὅπωςδήποτε, θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ
ὡς τὰ μεσάνυχτα, Μαριέττα.

Δ

Ε ΠΙΝΑΝ τὸν καφέ τους στὸ
μαλακόνι, πάνω ἀπὸ τὴν διώ-
ρυγα, ὅταν μιὰ σύσπασις πό-
νου ἀλλοίωσε πρὸς στιγμὴν
τὴν φυσιογνωμία τοῦ Πέρσου.

—Μαριέττα, εἶναι πολὺ δυσάρεστο
νά μοῦ τύχῃ ἀπόψε ἀκριβῶς, ἀλλὰ
φοβοῦμαι ὅτι ὅτι πάθω μιὰ ἀπὸ τὴς
δυνατῆς ἐκεῖνες ἡμικρανίες ποῦ μὲ
πιάνουν κάποτε.

Ὁ Πέρσου εἶχε πάθει ἕνα δυνατὸ
νευρικὸ κλονισμό λίγα χρόνια προ-
τῆτερα σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύ-
χημα καὶ ἀπὸ τότε, κατὰ περιόδους,
πάθαινε αὐτοῦς τοῦς τρομεροῦς πο-
νοκεφάλους.

—Πόσο λυποῦμαι, Πέρσου, εἶπε ἡ
νεαρὰ γυναίκα μὲ συμπόνια. Θὰ σὲ
κούρασε φαίνεται, τὸ ταξίδι. Ἴσως

ἀν ξεπλωθῆς γιὰ λίγη ὥρα θὰ σοῦ
περάσω.

—Ποῦ ἐρέθηκε νά μὲ θυμωθῆ ἀπο-
ψεί!

—Δὲν πειράζει, ἀγαπητέ μου, ἔ-
χουμε πολλὲς ἄλλες βραδιὲς μπρο-
στὰ μας. Σὲ συμβουλεύω νά πᾶς ἀ-
μέσως νά πλαγιασῇς. Θὰ καθῶμαι
κοντὰ σου καὶ ἴσως σοῦ περάσω ὁ
πόνος.

—Ξέρω καλὰ τὰ συμπτώματα, ἀρ-
χίζει μ' ἕνα ρίγος καὶ μὲ σουθλιές
στοὺς κροτάφους.

Ἐνας νέος σπασμὸς πόνου τὸν ἔ-
καμε νά κλείσῃ τὰ μάτια του καθὼς
σηκώθηκε.

Ἡ Μαριέττα ἐπέμεινε νά ξεπλωθῇ
στὸ κρεβάτι του. Τρυφερὰ τοῦ δρό-
σισε τὸ μέτωπο μὲ κολώνια. Ἐκεῖ-
νος τὴν εὐχαρίστησε μ' ἕνα ἀνεπαί-
σθητο χαμόγελο.

—Θὰ καθῶμαι κοντὰ στὸ παράθυρο
εἶπε σὲ λίγο ἡ Μαριέττα.

—Θεέ μου! γόγγυζε ὁ Πέρσου, σοῦ
χάλασα τὴν βραδεῖα, ἀγαπημένη
μου. Ἴσως ὅμως μοῦ περάσῃ ἂν
μπορέσω νά κοιμηθῶ καμμιά ὥρα,
μολοντὶ ἀμφιβάλω... Γιὰτί δὲν πη-
γαίνεις καλλίτερα νά καθῆσῃς κάτω
στὴν ταράτσα; Ὁ διευθυντῆς τοῦ ξε-
νοδοχείου ἔλεγε ὅτι στὴς δέκα, μερι-
κὲς γόνδολες μὲ μουσικοὺς θὰ ἐδί-
νω ἕνα κονσέρτο μπροστὰ στὸ ξε-
νοδοχεῖο. Πήγαινε, Μαριέττα... Δὲν
ὑπάρχει λόγος νά κάθῃσαι ἐδῶ μέ-
σα, οὔτε μπορεῖς νά μοῦ κάμῃς τί-
ποτε. Θὰ εἶμαι μάλιστα, πῶ ἴσυχος
μὲ τὴ σκέψη ὅτι δὲν σοῦ κατέστρεψα
ἐντελῶς τὴ βραδεῖα αὐτὴ.

Ἐτοί, ἡ Μαριέττα κατέθηκε δύσ-
θυμη στὴν ἀνοστολισμένη ταράτσα.
Εἶχε φορέσει μιὰ μικρὴ γουνένια
κάπ, ἐπειδὴ φυσοῦσε ἕνας ψυχρὸς
ἀνεμος. Διάλεξε μιὰ ἡσυχὴ γωνιά
καὶ κάθῃσε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ψηλὰ
στὸν οὐρανὸ, τ' ὀλόγεμο φεγγάρι ἀ-
σήμωνε τὰ νερά τῆς Μεγάλῃς Διώρυ-
γος. Ὁ ὠχρὸς θόλος τῆς Σάντα Μα-
ρία ντελλά Σαλούτε ἔλαμπε σάν
φαντασμαγορικὴ σιλουέττα ἀπάνω
στὸν καθαρὸ οὐρανὸ Πέρα στὴ διώ-
ρυγα γλυστρουσαν δυὸ ὠραίες γόν-
δολες, στολισμένες μὲ φεστώνια ἀπὸ
χρωματιστὰ φῶτα. Ἀθόρυβος ἦσαν
καὶ στάθηκαν κάτω ἀπὸ τὴν ταρά-
τσα καὶ σὲ λίγο ἀκούσθηκε τὸ ντου-
έττο τῆς ἀγάπης ἀπὸ τὸ φινάλε τῆς
πρώτης πράξεως τῆς «Μπατερφλάϋ»
τοῦ Πουτσίνι. Μέσα στὴ μαγικὴ σι-
γαλιά τῆς νύχτας ἡ μουσικὴ ἤχουσε
γλυκεῖα. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νά τρα-
γουδήσῃ μὲ τόσο πάθος καὶ θέρμη
ὅσο οἱ Ἴταλοὶ, στὸ μελόδραμα.

Ἡ Μαριέττα εἶχε κλείσει τὰ μάτια
της καὶ ἀκούγε συγκρατώντας τὴν
ἀναπνοή της. Δυὸ δάκρυα κύλησαν
ἀργὰ στὰ μάγουλά της καθὼς τε-
λείωνε τὸ ὄρατιο ντουέττο. Τὰ χέρια
τῆς ἦσαν σφιχτὰ ἐνωμένα στὴν κοιλία
της.

Μέσα στὸ χάλλ, ἀκούσθηκε τὸ με-
γάλο ἔκκρεμες ποῦ ἐσήμανε δέκα.

Ἡ Μαριέττα σκέφθηκε: «Ὁ Πέρσου
βρίσκεται ξεπλωμένος ἀπάνω, στὸ
δωμάτιό του, μὲ κεφαλαλγία καὶ ὁ
Ντένζιλ μὲ περιμένει στὴν πλατεῖα.
Ὁ Ντένζιλ ποῦ ἔκαμε ἕνα τόσο σφαι-
λερὸ τόλμημα χάριν τῆς ἀγάπης
καὶ τῆς εὐτυχίας καί... ἔχασε τὸ παι-
χνίδι».

Ἡ νέα ρίγησε, ὄχι ὅμως ἀπὸ τὸ εὐ-
αδιασμένον ἀεράκι ποῦ ἐρχόταν ἀπὸ
τὴ θάλασσα. Ἄ! Γιατί, γιατί νά ἐρ-
θῇ στή Βενετία; Ἡ μητέρα της εἶχε
δικιο. Ἦταν μιὰ τρελλὴ πρόκλησις
πρὸς τὴν εἰμαρμένη, αὐτὴ εἶχε δε-
χθῆ τὴν πρόκληση, καὶ τῆς ἔφερε
τώρα τὸν Ντένζιλ μπροστὰ της, τὸν

γόντο, τὸν ὄρατιο Ντένζιλ, τὸν ὁποῖο
εἶχε λαρεῦσει τόσο τυφλὰ. Τὸν Ντέν-
ζιλ, ὁ ὁποῖος τὴν περιέμενε τώρα στὴν
ὀμορφὴ πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Κάτω στὴ διώρυγα, οἱ τραγουδι-
σταὶ ἔλεγαν τώρα ἕνα μέρος τῆς
«Μποέμ». Ἡ φωνὴ τοῦ τενόρου ἔτρε-
με ἀπὸ συγκίνηση, ἐπηρεασμένη ἀ-
σφαλῶς ἀπὸ τὴν αἰθέρια ὀμορφία
τῆς φεγγαρόλουστης βραδεῖας ποῦ
μετέτρεπε τὴ φατασμαγορικὴ Βενε-
τία σὲ μιὰ ἀσημένια συμφωνία. Κι'
ὁ Ντένζιλ τὴν περιέμενε σὲ πέντε λε-
πτῶν ἀπόσταση, ἀνάμεσα σ' ἕνα πλη-
θος ἀπὸ εὐθύμους Βενετοῦς ποῦ περι-
φέροντο εὐτυχῆς στὴν ξεκουσμένη
πλατεῖα, ὅπου κατὰ τὸ διάστημα τῆς
ἡμέρας φτερουγίζουν ἑκατοντάδες
περιστέρια καὶ ὅπου συγκεντρώνον-
ταν περιηγητὰ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ
κόσμου.

Θὰ ἦταν τάχα πολὺ κακὸ νά ξεφύ-
γῃ γιὰ δέκα μόνον λεπτά; Ὅχι γιὰ
νά μείνῃ βέβαια, ἀλλὰ μονάχα γιὰ
νά πῆ στὸν Ντένζιλ ὅτι ἦταν περιτ-
τὸν νά περιμένῃ. Ἡ τραγουδίστρια
κάτω στὴ γόνδολα, τραγουδοῦσε μὲ
γλυκύτητα ἕνα ὄσλο, καὶ ἡ φωνὴ της
ἦταν πολὺ μελωδική.

Ἡ Μαριέττα σηκώθηκε ἀποφασι-
στικά, τυλίχθηκε μὲ τὴν μικρὴ, γού-
νινη κάπ της μῆκε στὸ χῶλλ καὶ
βγήκε ἀπὸ μιὰ πλαγιὴ πόρτα. Λίγα
λεπτὰ κατόπιν βρισκόταν στὴν πλα-
τεῖα, ἀνάμεσα σ' ἕνα εὐθύμο, γελα-
στὸ πλῆθος. Φοβήθηκε λιγάκι καθὼς
ἕνας ὄμιλος ζωηρῶν κοριτσιῶν τὴν
παρηγόρισε καὶ ἕνας Ἄδωνις μὲ
σγουρὰ μαλλιά τὴν κύτταξε τολμη-
ρὰ κατὰ πρόσωπο. Ἡ καρδιά της
χιτυοῦσε τρελλὰ καθὼς προχώρησε
κάτω ἀπὸ τὴς καμᾶρες ποῦ ἔκαναν
τὸν κύκλο τῆς πλατείας.

Ὁ Ντένζιλ σηκώθηκε καθὼς τὴν
εἶδε νά πλησιάζῃ.

—Ὡστε, ἦρθες, Μαριέττα; τῆς εἶ-
πε καὶ τὰ μάτια του ἔλαμψαν καθὼς
τῆς ἔφερε μιὰ καρτέλα.

Ὁ Πέρσου εἶναι πλαγιασμένος μὲ
δυνατὴ κεφαλαλγία, εἶπε ἡ νέα κοκ-
κινίζοντας. Ἄλλὰ δὲν πρόκειται νά
καθῶμαι, Ντένζιλ.

—Τί θὰ πάρῃς, ἕνα καφέ ἢ ἴσως

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ...

Γυναίκες ποὺ περνᾶτε σάν ὄραματα
σκορπίζοντας γαλήνη ἢ τριχοῦμα...

Γυναίκες ποὺ περνᾶτε μία-μία
καὶ χάνεστε σάν τ' ἀστρα τὰ χαράματα...

Γυναίκες, στὴ ζωὴ μας ποὺ διαόχκατε
ἀφῆνοντες ἀξέχαστο σημάδι...

Γυναίκες, ποθητῆς γιὰ ἕνα βράδυ
ποὺ βύσπερα γοργὰ λησμονηθήκατε...

Γυναίκες, ποὺ μὲ δυὸ μονάχα βλέμματα
μᾶς χάνετε νά νοιώσουμε τὸν πόνο...

Γυναίκες, ποὺ στὴν θυμωσή σας μόνο
δακρύζομε... Μοῦ φαίνεται σάν φέμματα,

πῶς πήραμε γι' Ἀλήθεια κάποια χιμαίρα
πιστευόντας σὲ κάποιο παραμῦθι...

Γυναίκες, ποὺ ξεσφύγατε ἀπ' τὴν λήθη,
γιατί στὸν νοῦ μου ἦρθατ' ἔλεος σήμερα;

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ ΛΑΜΠΙΡΗΣ

προτιμᾶς ἕνα παγωτό;

—Τίποτε, εὐχαριστῶ, δὲν πρόκειται
νά μείνω σο

δεν νομίζεις ότι πρέπει να επιστρέψουμε;

—Γιατί τόσο βία; Δεν θέλεις να παραδεχθείς ότι είσαι λιγάκι ευχαριστημένη μαζί μου εδώ... όπως σχεδίασαμε τόσες φορές;

—Ξέρω ότι δεν έπρεπε να βρίσκωμαι εδώ μαζί σου.

—Ναι, όμως πού ήρθες!

—Ναι, ήρθα, τού άποκρίθηκε σταθερά. Άλλά όχι για να ψευσθώ στον... στον άνδρα μου. Κάνει κανείς σφάλματα στη ζωή του, όπως παραδέχτηκες και σύ, αλλά τα σφάλματά του τα πληρώνει. Όλοι μας κάνουμε λάθη! Μονάχα στα μυθιστορήματα έρχεται... δεύτερη φορά ή τούχη. Οφείλω να σου πω ότι αγαπώ τον Πέρσου κι' ότι θ' αφιερώσω τη ζωή μουλόκληρη στο να τον κάμω ευτυχισμένο.

Την παρατήρησε κατάματα, σιωπηλά, κατόπιν την τράβηξε άγρια κοντά του και τὰ χείλη του ζήτησαν τὰ δικά της σ' ένα σκληρό φιλι πού έκαμε τὰ τρυφερά χείλη της νέας να πονέσουν. Ήταν ένα φιλι κυριαρχικό, ενός άνδρος πού πέρνει εκείνο πού τὸ θεωρεί δικό του.

Γιά μια στιγμή, ή Μαριέττα έμεινε ζαλισμένη μέσα στην άγκαλιά του, κατόπιν άποσπάστηκε γινά από τὰ χέρια του. Μολονότι ή φωνή της έτρεπε, τὸν άτένισε σταθερά:

—Ντένζιλ, γιατί τὸ έκαμες αυτό, Δεν ήταν έντιμο, έγώ...

Τὴν διέκοψε μ' ένα γέλιο:

—Ίσως με την δική σου αντίληψη. Μαριέττα, αλλά πρέπει να θυμάσαι ότι είναι άνθρωπινο κι' εσύ είσαι τόσο γλυκειά. Επί πλέον, συμβαίνει να σ' αγαπώ και είσαι... δική μου! Ποτέ δεν έπαυσε να είσαι δική μου. Φέρθηκα σαν κτηνος όταν σ' έγκατέλειψα, αλλά, με την πίστη μου, θα έξιλωθώ. Θα περάσω τὸ υπόλοιπο της ζωής μου στην προσπάθεια αυτή, γιατί δεν θα σ' αφήσω πια να φύγεις από κοντά μου.

—Τί έννοείς μ' αυτό; ρώτησε ή Μαριέττα ήρεμα.

—Ο νέος γέλασε:

—Αυτό πού είπα. Σ' αγαπώ και μ' αγαπάς, μολονότι ή έντιμότης σου δεν σ' αφήνει να τὸ παραδεχθείς. Είμεθα πλασμένοι ό ένας για τὸν άλλον και τὸ ξέρεις καλά, όπως τὸ ξέρω κι' έγώ.

—Νομίζω ότι λημονείς τὸν Πέρσου!

—Όχι δεν τὸν λημονώ. Θα επιστρέψουμε μαζί, τώρα άμέσως και θα τὸ πούμε την αλήθεια... ότι αγαπώμεθα. Όταν τὸ πείσης ότι μ' αγαπάς πάντοτε, εκείνος θα σου άποδώσει την έλευθερία σου, γιατί θα σκεφθῆ πρώτα την δική σου ευτυχία.

—Μ' άλλα λόγια, είσαι έτοιμος να καταστρέψεις την ζωή τὸν Πέρσου, μ' όση άδιαφορία προσπάθησες να καταστρέψεις τη δική μου;

Σήκωσε τὸ κεφάλι του και κάγχασε:

—Είναι θλιβερό, τὸ αναγνωρίζω, αλλά τί άλλο μπορούμε να κάνουμε; Είναι μία από τις περιστάσεις κατά τις όποιες ό περισσότεροι είναι εκείνοι πού δικαιούνται στην ευτυχία. Γιατί να δυστυχίσουν τρεις; Καλλίτερα ό ένας, παρά οι τρεις. Άλλωστε, ό αγαθός Πέρσου θα είναι ευτυχής, γνωρίζοντας ότι εσύ είσαι ευτυχισμένη με την δική του θυσία.

Μονάχα τὸ έλαφρό πάφλασμα τὸν νερού κάτω από τὸ κουπί τὸν γονδολιέρη, διέκοπτε την σιγή. Τὸ πρόσωπο της Μαριέττας ήταν κάτωχρο,

αλλά ή φωνή της ήταν σταθερή:

—Άς εξηγηθούμε καθαρά, Ντένζιλ. Μου προτείνεις να έγκαταλείψω τὸν Πέρσου, έπειτα άπ' όσα έκαμε για μένα;

—Αυτό ξέρω να πῶ, Μαριέττα, άποκρίθηκε ήρεμα ό νέος, ότι αν αγαπώσες τὸν Πέρσου δεν θα είχες διαλέξει ποτέ την πόλι τὸν όνειρων για τὸ ταξίδι τὸ γάμου σας. Κι' όμως, αυτό τὸ μέρος διάλεξες και ή Τύχη βοήθησε να σμίξουμε πάλι. Ήταν άναπόφευκτο.

—Συμφωνώ ότι ή Τύχη είναι υπέυθυνη για την συνάντησή μας... και μάλιστα στην Βενετία! Χαίρομαι πού ήρθα άπόψε, Ντένζιλ, έπειδή αυτό μ' έκαμε να ιδῶ τὰ πράγματα διαφορετικά. Βλέπω τώρα τὰ πράγματα όπως είναι... κι' όχι όπως νόμισα ότι ήσαν. Άπεφάσισα να κάμω τὸ ταξίδι τὸ γάμου μου στην Βενετία, όχι έπειδή σ' αγαπῶ ακόμα, όπως φαίνεται να φαντάζεσαι. Αγαπούσα τὸν Πέρσου, αλλά δεν ήμουν άπολύτως βέβαιη ότι είχες φύγει από την σκέψη μου. Κάτι με παρακίνησε να έρθω, πρόσθεσε με φωνή πού έτρεμε έλαφρά. Και τώρα, ξέρω ότι ήταν αυτό ένα μέσον για την Τύχη για να σθούη μέσα μου μια για πάντα κάθε άνάμνηση τρυφερή πού πιθανόν να είχα ακόμα για σένα. Γιατί αν ήσουν ό Ντένζιλ εκείνος τὸν όποιο κάποτε αγαπήσα τόσο παράφορα, δεν θα προσπαθούσε ποτέ να με άναστατώσει όταν με βρήκες — παντρεμένη με τὸν αδελφό σου. Δεν θα προσπαθούσε ποτέ να με πείσης να πηλώω τὸν άνθρωπο πού μου παραστάθηκε, πού μ' έκαμε να νοιώσω μια νέα αγάπη και να συνέλθω, όταν ήμουν μισοτρελλή από την λύπη και την άπόγνωση. Άν μ' αγαπούσες, Ντένζιλ, θα παραδεχόσουν την ήττα σου και θα έφευγες άμέσως... κι' όχι να με συμβούλευσης να κάμω κάτι πού θα κατέστρεφε την ζωή τὸν Πέρσου, όπως παρ' όλίγον να καταστρέψης τη δική μου.

—Ο Ντένζιλ γέλασε βανάουσα:

—Προσπαθείς να με πείσης, Μαριέττα, με πολλή τέχνη, αλλά έγώ δεν πείθομαι ακόμα. Η υπερβολική έντιμότης σε χαρκατήριζε πάντοτε, και

είναι αυτή μαζί με την εύγνωμοσύνη σου για τὸν Πέρσου πού σ' έμποδίζει να φανῆς ειλικρινής με τὸν εαυτό σου. Αγαπάς τὸν Πέρσου, αλλά δεν είσαι έρωτευμένη μαζί του και υπάρχει μια άβυσσος διαφοράς μεταξύ σας, κατάλαβέ το, Μαριέττα. Αναγνωρίζω ότι έσφαλα ζητώ μια ευκαιρία για να έξιλωθώ. Άν ήθελες να φανῆς ειλικρινής και να παραδεχθείς ότι μ' αγαπάς... γιατί τὸ ξέρω ότι...

—Δεν σ' αγαπῶ, Ντένζιλ, τὸν διέκοψε, άτενίζοντάς τον κατά πρόσωπο. Αγαπῶ τὸν Πέρσου και ή Τύχη μ' έφερε στην Βενετία για να μὸς τὸ άποδείξη. Και επί πλέον, εσύ δεν μ' αγαπάς, ούδέποτε μ' αγαπούσες, γιατί άλλοιως δεν θα με παρατούσες, χάριν μιας κοπέλλας την όποια γνώρισες για λίγες ώρες...

—Η συναρπαστική γοητεία της Σίρλεϋ με παρέσυρε, την διέκοψε άγρια. Ήμουν σαν τρελλός, Μαριέττα, αν ήξερες πόσο μεταμελήθηκα... Η Μαριέττα τὸν σταμάτησε λέγοντας:

—Δεν νομίζεις ότι είναι καιρός να πούμε στον γονδολιέρη να επιστρέψουμε; Ξέρουμε και οι δύο πού βρισκόμεθα ακριβώς, επομένως... Στὸ «Ντανιέλι», παρακαλῶ, εἶπε στον γονδολιέρη.

—Ο Ντένζιλ δεν μίλησε πια καθώς έπέστρεφαν στην Μεγάλη Διώρυγα. Άλλά τὸ πρόσωπό του είχε πάρει μια σκληρή έκφραση. Ήταν τόσο συνηθισμένος να τὸ γίνονται δλχ τὰ καπρίτσια του! Όταν ή Μαριέττα άποθιβάστηκε, τὸς εἶπε:

—Δεν θα πῶ στον Πέρσου ότι σε είδα. Είναι ή πρώτη και ή τελευταία φορά πού θα τὸν άποκρύψω κάτι. Αντίο, Ντένζιλ, πρόσθεσε, τείνοντάς τὸν τὸ χέρι της.

—Άς είναι «άντι» λοιπόν, αγαπητή μου εἶπε ό νέος, ένῶ μια σατανική λάμψη άστραψε στα μάτια του. Έδιάλεξες τὸν πιο φρόνιμο δρόμο, μολονότι άμφιβάλλω αν θα είναι κι' ό ευτυχέστερος... συνετέρανε ειρωνικά.

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥ ΔΩΣΗ ΔΟΥΛΕΙΑ...

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

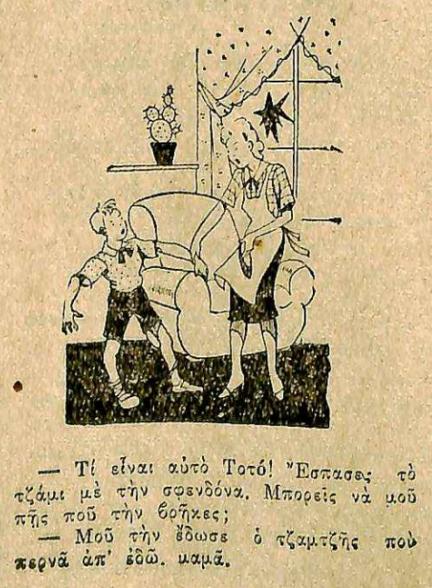
Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

— Τί είναι αυτό Τοτό! Έσπασες τὸ πῆμα με την σφανδύνα. Μπορείς να μὸς πῆς πού την βοήθεις; — Μου τὴν έδωσες ό τζαμτζής πού περνᾶ άπ' έδῶ. μαμά.

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

ΟΤΑΝ ανέθηκε στο δωμάτιό τους, ή Μαριέττα βρήκε τὸν Πέρσου καθισμένο μπροστά στο άνοιχτό παράθυρο. Εκείνη την ώρα γέμιζε την πίπα του. —Είμαι καλύτερα κάπως, της εἶπε χαρούμενος, Έτοιμαζόμουν να κατεβῶ για να σε βρῶ... Λοιπόν, σ' αρέσει ή Βενετία; τὴν ρώτησε τρυφερά. Η Μαριέττα πήρε τὸ πρόσωπό του άνάμεσα στις δυο παλάμες της και τὸ έφερε κοντά στο δικό της, ώστόσο τὰ χείλη τους ένῶθηκαν, σ' ένα φιλι μέσα στο όποιο εἶχε κλείσει όλη της την ψυχή. Κυττάχθηκαν στα μάτια, κατόπιν ό Πέρσου την έσφιξε στην άγκαλιά του. Η Μαριέττα δεν ήταν πια μια παιδούλα, ήταν μια γυναίκα πού αγαπούσε και ήταν ευτυχής στην άγκαλιά τὸν συζύγου της. Σε λίγο, εἶπε με σιγανή φωνή: —Ναι, μ' αρέσει ή Βενετία, Πέρσου. Πάντοτε την θεωρούσα ως μια πόλι τὸν όνειρων, αλλά τώρα νοιώθω μέσα μου βαθειά, ότι θα γίνη για μᾶς ή πόλις της Ευτυχισμένης Πρανυατικότητας.

ΤΕΛΟΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

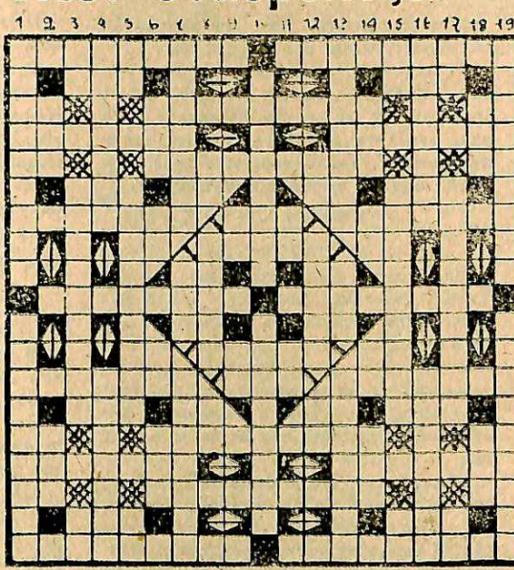
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Έρωμένη Έρρίκου τὸν Άου—Μοιάζει με ζάχαρι αλλά δεν είναι.
- 2) Άλυρά λίμνη της Τουρκικής Άρμενίας— Γάλλος στρατάρχης επί Ναπολέοντος.
- 3) Ν. Σ.—Κάτοικος χώρας της Άφρικής (Γεν. πληθ.)— Υπάρχει.
- 4) Ηρεμία, γαλήνη— Γάλλος ποιητής.
- 5) Προτρεπτικόν — Γίνεσαι με τὸς αριθμούς ελληνικόν γράμμα.
- 6) Άμερικανός συγγραφέας— Ό όποιος— Μετοχή Βοηθητικῶν ρήματος— Άνεκάλυψε τὸ μικρόβιον της φυματώσεως.
- 7) Πόλις της Μ. Άσίας— Σήκωσε— Μέρος ἔθνα γίνεσαι τὸ άλώνισμα (Γεν.).
- 8) Αίγυπτιακή θεότης— Κόκκινα— Τὸ ἡμισυ τὸν ἔππου.
- 9) Πρόθεσις— Σύνδεσμος (δημοτ.).
- 10) Δεν χωνεύονται— Όνομα περιφήμου Άμερικανῶν εξερευνητῶν τῶν Θαλάσσιων εὐδῶν.
- 11) Άρθρον (πληθ.)— Δεικτικόν.
- 12) Κλωστή— Τὰ δηλητηριώδη είναι τὰ γερόστρα— Ίωνική πρόθεσις.
- 13) Σφαίρες (άνορθογ.)— Φαραῶ της Αίγυπτου της πρώτης Θινιτικής δυναστείας— Άποτελοῦν την άλυσίδα (αιτ. πληθ.).
- 14) Νόμος της Γαλλίας— Μέρος της Βενετίας. Άρθρον — Άναφορική άνωνομία (δοτ. πληθ.).
- 15) Νότα — Ρυθμιστής τῶν ταξί (πληθ.) Α. Α.
- 16) Φυσικὸν στενὸν της Θαλάσσης — Φέρονον δηλητηριον.
- 17) Τὸν όποιον— Έγκάρδιος μουσικός οἶλος τὸν Ἰησοῦ — Τ. Κ.
- 18) Ό μεγαλύτερος πολιτικός της Ἰαπωνίας: τὸ 1841—1909— Τὴν επίβάλουεν έν εσχάτη άνάγκη.
- 19) Γάλλος μυθοποιός— Μήτηρ της Σεμιραμίδος, Θεᾶ τῶν Φαινικῶν (Γεν.).

ΚΑΘΕΤΩΣ:

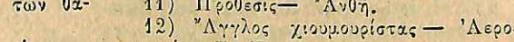
- 1) Διδάσκαλος τὸν Γένους— Πόλις της Άγγλίας.
- 2) Σκόρος— Άρχικὰ ἰθνηκῆς οργανώσεως.
- 3) Σύμφωνον εις διπλοῦν — Άδελφὴ Θεοδοσίου τὸν Β'— Γαλλικὸν Φουέριον.
- 4) Κατάστημα— Έπί μισθῶ (οὔδέτερον).
- 5) Παραπόταμος τὸν Ρήνου— Κοροΐδία (αιτ.)— Τὸ ὑπάρχον.
- 6) Μυθικὴ χώρα— Χορτάρια— Άριθμός διὰ γραμμάτων— Άρθρον (αιτ.).
- 7) Σημαία— Η πλευρὰ τὸν Άδάμ— Δεν στηρίζονται πουθενά.
- 8) Κλωστή— Άρχαίοι άγῶνες— Άριθμός.
- 9) Όνομα γκάγκιστρ — Ναυτικόν παράγγελμα.

Νέον σταυρόλεξον

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Μπορείτε να χωρίσετε τὸ παραλληλόγραμμο αυτό σε τρία μέρη, τὰ όποια να

ναρμολογούμενα κατ' άλλον τρόπον να μᾶς δώσουν ένα τετράγωνο ἔχον σε κάθε πλευρὰ ἕξ ἑτερογωνία;

Λύσεις προηγουμένων

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡ. 615

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Βολταίρος— Εὐκλείδης. 2) Ίρις — Σούπα—σί. 4) Τάνα— Τριάς. 4) Ναί— Τραχανά— έλα. 5) Αισθήσεις— Σέσωτρίς. 7) Άλιόκρωνα— Αμφιτομή. 8) Γάδ— Μαρίκας— Σάμ. 9) Έλενη— Οικία. 10) ΛΩ— Μανία— Ορ. 11) Μνησικλής— Άρτερησία.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Βίλινα— Άγοσμ. 2) Ός— Αίγλα— ών. 3) Τίς— Ίδε. 4) Γάς— Θεᾶ— Δός. 5) Αρή— ΚΤΕ. 6) Ίων — Σήμ— Νόκ. 7) ΑΤΕ— Ωμή. 8) Ός— Ρικνά— μή. 9) Σόδας— Άρχάς. 11) Έπτάς— Άκτια. 12) Χ. Α. — Νεῦμα— Άο. 13) Τάς— Φοσ. 14) Λήρ— Ωσί— Ίδε. 15) Ίός— Τίς. 16) Ίνα— Τέρ— Ίση. 17) σέρ— ίσα. 18) Ίς— Δίστα— οί. 19) Σί— νός— ήμέρα.

ΚΥΝΗΓΙ

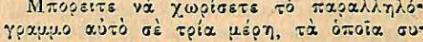
Πήγαν πρώτα τὸν ὑπ' άρ. 1 γορίλλα στο κενό κλουβί. Έπειτα τὸν ὑπ. άρ. 2 σ' αυτό πού άδειασε. Έπειτα τὸν 3, στο νέο πού άδειασε. Έπειτα διαδοχικά τὸν 4, 2, 6, 5, 3, 1, 2, 6, 5, 3, 1, 2, 4, 8, 7, 1, 2, 4, 8, 7, 4, 5, 6 στο κλουβί πού άδειασε κάθε φορά. Έπειτα από τις 26 αυτές μεταφορές, οι γορίλλες θέθηκαν σε κανονική αίστα.

ΕΙΚΟΣΙ ΤΕΣΣΕΡΑ

3X3—3= 24 και 22+2= 24

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Μπορείτε να χωρίσετε τὸ παραλληλόγραμμο αυτό σε τρία μέρη, τὰ όποια να

ναρμολογούμενα κατ' άλλον τρόπον να μᾶς δώσουν ένα τετράγωνο ἔχον σε κάθε πλευρὰ ἕξ ἑτερογωνία;

Λύσεις προηγουμένων

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡ. 615

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Βολταίρος— Εὐκλείδης. 2) Ίρις — Σούπα—σί. 4) Τάνα— Τριάς. 4) Ναί— Τραχανά— έλα. 5) Αισθήσεις— Σέσωτρίς. 7) Άλιόκρωνα— Αμφιτομή. 8) Γάδ— Μαρίκας— Σάμ. 9) Έλενη— Οικία. 10) ΛΩ— Μανία— Ορ. 11) Μνησικλής— Άρτερησία.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Βίλινα— Άγοσμ. 2) Ός— Αίγλα— ών. 3) Τίς— Ίδε. 4) Γάς— Θεᾶ— Δός. 5) Αρή— ΚΤΕ. 6) Ίων — Σήμ— Νόκ. 7) ΑΤΕ— Ωμή. 8) Ός— Ρικνά— μή. 9) Σόδας— Άρχάς. 11) Έπτάς— Άκτια. 12) Χ. Α. — Νεῦμα— Άο. 13) Τάς— Φοσ. 14) Λήρ— Ωσί— Ίδε. 15) Ίός— Τίς. 16) Ίνα— Τέρ— Ίση. 17) σέρ— ίσα. 18) Ίς— Δίστα— οί. 19) Σί— νός— ήμέρα.

ΚΥΝΗΓΙ

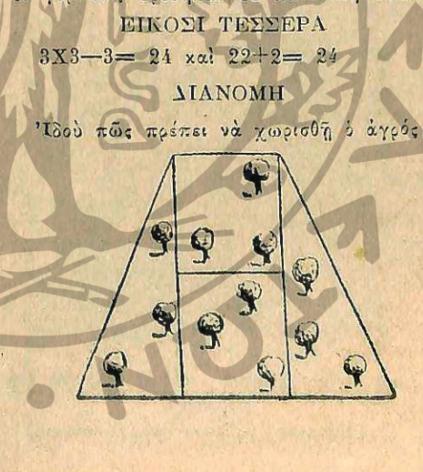
Πήγαν πρώτα τὸν ὑπ' άρ. 1 γορίλλα στο κενό κλουβί. Έπειτα τὸν ὑπ. άρ. 2 σ' αυτό πού άδειασε. Έπειτα τὸν 3, στο νέο πού άδειασε. Έπειτα διαδοχικά τὸν 4, 2, 6, 5, 3, 1, 2, 6, 5, 3, 1, 2, 4, 8, 7, 1, 2, 4, 8, 7, 4, 5, 6 στο κλουβί πού άδειασε κάθε φορά. Έπειτα από τις 26 αυτές μεταφορές, οι γορίλλες θέθηκαν σε κανονική αίστα.

ΕΙΚΟΣΙ ΤΕΣΣΕΡΑ

3X3—3= 24 και 22+2= 24

ΔΙΑΝΟΜΗ

Ίσού πῶς πρέπει να χωρισθῆ ὁ άγρός;

Έχοντας αυτά ὑπ' ὄψιν σας, πῆτε τὸ προτέρημα ή τὸ ελάττωμα καθενός.

Τα γυρίσματα της τύχης

Μου γράφει μια αναγνώστρια: «Ήμουν το πιο χαϊδεμένο παιδί που μπορεί να φαντασθή κανείς. Ήμουν πλούσιος, εύτυχισμένος, περιστοιχισμένος από θαυμαστάς. Κι' έξαφνα ο τρογός γός γός: ο πατέρας μου πτώχευσε, η μητέρα μου πέθανε από τη λύπη της κι' ε' πατέρας μου δεν άργησε να την ακολουθήσει. Έμεινα μιά μέρα μόνη, χωρίς λεφτά και χωρίς δουλειά.

Τότε ξαναφάνηκε στη ζωή μου ένας νέος που με είχε κάποτε ζητήσει σε γάμο αλλά είχα απορροήσει την πρότασή του, θοισκοντάς τον βαρύν και μελαγχολικό. Είναι ένας έμπορος με πολύ καλές δουλειές. Μου πρόσεσε μιά θέση γραμματέως κοντά του και την δέχτηκα ύπως ένας ναυαγός αρπάζει μιά οποιαδήποτε σανίδα που βρίσκεται μπροστά του.

Ο προϊστάμενός μου μου φέρεται με καλωσύνη, με επισίκεια αλλά και μέ... ψυχρότητα συγγνώμης. Και όμως ανέμεσα από την διάφορα που προσποιείται, διακρίνω ότι η συμπάθειά του για μένα

Το ραβδί

έμεινε αναλωμένη. Και τώρα θαυμάζω την ανωτερότητα της ψυχής του.

Τί να κάνω αν με ζητήσει πάλι σε γάμο; Ό! Ξέρω καλά ότι δεν έχω πιά το δικαίωμα να κάνω την «δύσκολη» αλλά πάλι αν έλεγα «ναί» δεν θα φαινόμουν ύπολογιστική και «συμφοροτολόγαν» και μήπως δεν θα ήμουν τέτοια πράγματι;

Ναυάγιο της ζωής

Μην παίρνετε την κατάσταση από μιά άποψη ανώφελα δραματική, μικρή μου φίλη. Στην εύτυχισμένη περίοδο της ζωής σας αποκορύβετε την πρόταση ενός νέου που ήταν χωρίς αμφιβολία πολύ σοβαρός για το επιπόλαιο κορίτσι που ήσταν τότε. Τότε ήσταν προφανώς ανίκανη να εκτιμήσετε τις σταθερές αρετές του.

Σήμερα που έχετε δοκιμασθή σκληρά από τη ζωή, θα είσθε ασφαλώς σε θέση να κρίνετε καλύτερα. Ο άνδρας αυτός που θα μπορούσε να κρατήσει κακία έναντιόν σας για την άρνησή σας σ' απλωσε στοργικά το χέρι του. Και η καλωσύνη του αυτή θα σας φαιίνεται τώρα ανώτερη από το επιδεικτικό εξωτερικό που προτιμούσατε άλλοτε.

Μπορείτε λοιπόν με ειλικρίνεια και χωρίς συμφορολογία να τον αγαπήσετε στο εξής. Η γεμάτη συμπάθεια εύγνωμοσύνη που αισθάνεσθε γι' αυτόν θα μεταβληθή γρήγορα σ' ένα αίσθημα τρυφερότερο αν σας ζητήσει να γίνετε γυναίκα του, πράγμα που σας εύχομαι με την καρδιά μου. Αν σταθίτε για κείνον μιά σύζυγος τρυφερή, στοργική και ευγνώμων δεν θα μπορέση να σας κρίνη «συμφοροτολόγαν» και ύπολογιστική όπως λέτε γιατί είς αντίλλαγμα της στοργής και της άνεσεως που θα σας δώση θα του χαρίσετε την εύτυχία.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Ποδιές για την εξοχή

Οι χαριτωμένες Παριζιάνες έφεραν πάλι στη μόδα ένα παλιό ξεχασμένο ένδυμα: τις ποδιές. Είναι κάτι πρακτικώτατο ιδίως για την εξοχή, για τις δουλειές του σπιτιού, για τις κηπουρικές ασχολίες κ.λπ.

Αφ' ενός προφυλάσσουν το φόρεμά σας και αφ' ετέρου δίνουν ένα χαρούμενο και νεανικό τόνο στη σιλουέττα. Παρουσιάζουν ακόμα κάποιο τόνο χωριάτικο που είναι τόσο της μόδας εφέτος ακόμα και γι' άμπιγιτέ φορέματα.

Στην εικόνα μας βλέπετε δυό από τα ωραιότερα Παριζιάνικα μοντέλλα για ποδιές

Το πρώτο είναι μιά πολύ έλαφρή ποδιά για το σπίτι από βουάλ έμποιμέ πολύχρωμο. Ένα μαντίλι από το ίδιο ύφασμα θα προφυλάξη την υφαντή σας. Και τέλος, δύο μανίκια άσπροσι θα έμποδίζουν τα φορέματά σας να λερώνωνται όταν ά-

σκολήθε με τις δουλειές του νοικοκυριού.

Το δεύτερο μοντέλο είναι μιά ποδιά κλασική από βαμβακερό έμποιμέ άνοιχτόχρωμο με ώραια φωτεινά λουλούδια.

Μιά «καπόταν» από το ίδιο ύφασμα θα προσυλάξη το πρόσωπό σας και χάρις σ' αυτήν θ' άντιμετωπίζετε άφοβα τον ήλιο της εξοχής.

—□□—

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

Συμβουλές γιά τις γυναίκες

Η πραγματική κομψότης δεν είναι ποτέ επιδεικτική. Δεν προσπαθεί να προσελκύη τα βλέμματα σαν ένα παννύχιο κλάμας. Άπεναντίας προσπαθεί να περάση άπαρατήρητη, ίσοροπημένη, διακριτική και καλαισθητή.

Όλες οι γυναίκες δεν μπορούν να έχουν ώραια χαρακτηριστικά και σώμα άψογο, μα όλες—εύτυχώς!—μπορούν να είναι συμπληθητικές και γοητευτικές, καλλιεργώντας όσο μπορούν περισσότερο τη χάρι τους και την διακριτική κομψότητά τους.

Όταν διαλέγετε τις τουαλέττες σας φροντίστε να έναρμονίζωνται αφ' ενός με την προσωπικότητά σας και αφ' ετέρου με τη χρήση για την οποία προορίζονται.

—□□—

Ίσως πλησιάζετε τα πενήντα κυρία μου, όσο κι' αν φαίνεσθε σαράντα περίπου.

Οι μεγάλοι ραπτικοί οίκοι λανσάρουν εφέτος φορέματα εξαιρετικά κοντά, έως το γόνατο.

Σκεφθήτε, κυρία, ότι οι ραπτικοί οίκοι παρουσιάζουν τα μοντέλα τους σε νέα και λυγερά μανικέν δεκαοκτώ έως εικοσιπέντε χρόνων. Και ότι... δυό δεκαετηρίδες επί πλέον, άπαιτούν τουλάχιστον πέντε έκατοστάμετρα φούστας συμπληρωματικά. Ακόμη και όταν, μετά τα σαράντα, διατηρείτε μιά νεανική σιλουέττα, έχετε «δυό φορές είκοσι χρόνια», μην το ξεχνάτε!

—□□—

Το «κατοχάν» το νέο χτένισμα με τα τραβηχτά μαλλιά, δεμένα μ' ένα φιόγκάκι πίσω, είναι θέβαια ένα χαριτωμένο χτένισμα αλλά... για όσες έχουν νεανικό πρόσωπο, λεπτό λαιμό και κομψή ράχη. Στην αντίθετη περίπτωση άφήστε το για μιά νέα κοπέλλα, για μιά νεαρή κυρία.

—□□—

Δραπιστείτε στα πολύ ξανθά μαλλιά αν το πρόσωπό σας δεν έχει πιά την φρεσκάδα και τη λάμψη της νεότητος.

—□□—

Η κομψή γυναίκα πρέπει να δίνη σημασία σε κάθε λεπτομέρεια. Όσο κι' αν φορήτε μιά πανάκριδη τουαλέττα και καπέλλο άσπροσι, αν οι γάντες σας δεν είναι άποψιλωμένες και φαίνονται οι τρί-

Πηχό πυκναίωμα

χες κάτω από τη μεταξωτή κάλτσα, ήλι κομψότης σας πάει χαμένη.

Σας άρέσει ή φανταζί των ζωρών δερνικιών για τα νύχια; Μπορεί να είναι χαριτωμένη αλλά πρέπει να έχετε ύπ' όψιν σας ότι πρέπει να είναι άπολύτως άψογη. Δεν έπιτρέπεται να επιδεικνύστε νύχια μωβ, γκρενά κ.λπ. και να είναι ξεφλουδισμένα ή γκριζα ή μαύρα στην άκρη. Άλλως είναι προτιμότερο να χρησιμοποιήτε ένα άχρωμο βερνίκι ή να γυαλίσετε άπλώς τα νύχια σας.

—□□—

Όταν έχετε πολύ άσχημες γάντες ή γεμάτες σπυριά καλά θα κάνετε να υιοθετήσετε μιά πυτζάμα για πλάξ άντι του κούρτ που συνηθίζουν μερικές.

—□□—

Σας άρέσουν τα άρώματα; Μπράβο! Φροντίστε όμως, να τα διαλέγετε λεπτά και διακριτικά. Οι γυναίκες που αφήνουν πίσω τους έναν βαρύν μυρωμένο άέρα δεν μπορεί ποτέ να θεωρηθούν ότι έχουν καλό γούστο. Το παρφέμ πρέπει να «μαντεύεται» σχεδόν, όχι να ένοχλή.

Τα υπερβολικά τομηρά μακιγιαζ δεν ταιριάζουν σε μιά κομψή κυρία. Άφήστε τα ψεύτικα ταινύρα και τα καταδαμμένα μάτια στίς στάρ του κινηματογράφου (άλλωστε κι' αυτές τα χρησιμοποιούν μόνο κατά το «γυρίσμα».

—□□—

Φροντίστε να σαπουνίζετε άθονα τις μασχάλες σας πρωί και βράδυ και εν άνάγκη να μεταχειρίζεσθε ένα καλό άντι-δραμτικό. Και αν παρ' όλα αυτά ιδρώνετε, να ράβετε στα φορέματά σας «σουμπρά» τα όποια θα πλύνετε και θ' αλλάζετε συχνά. Είναι φρικτά τα φορέματα με τις λεκιασμένες μασχάλες από τον ιδρώτα.

—□□—

Τελευταία συμβουλή: Μην ακολουθείτε πιστά μιά καινούργια μόδα ή ένα νέο χτένισμα παρά μόνο όταν μπορήτε να το δήτε σε μιά συνομήλικη φίλη σας χωρίς να σας φαίνεται γελοίο.

—□□—

ΚΟΥΖΙΝΑ

Καλοκαιρινή σούπα

Το καλοκαίρι πρέπει να τρώμε σούπες στο φαγητό μας γιατί ή σούπα είναι κάτι που θα μάς βοηθήση να μη πινώμε πολύ νερό, πράγμα που όταν φθάση μέχρι ύπερβολικότητος, φέρνει διαστολήν του στομάχου, πάχος, και άλλα. Ίδού λοιπόν μιά ώραια σούπα.

Κόψετε σε μικρά κομμάτια 5—6 πατάτες, ένα μάτσο σέλινο, 5—6 κολοκυθάκια, 100 βράμια φασολάκια και ότι άλλο χόρτο θέλετε, καρότα, σέσκουλα, πράσα, κλπ., τσιγαρίσατέ τα με λίγο βούτυρο σε μιά κατσαρόλα και ύστερα προσθέστε, 1 ό-κά νερό και άφήσατέ τα να βράσουν. Άλατίζετε κατά βούλησιν και για να γίνη πιό υδίστημ ή σούπα, στίβετε μέσα και 2—3 ντομάτες.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η υπερτρίχωση των γυναικών

Τα δυό προηγούμενα σχετικά άρθρα μιλήσαμε, λεπτομερώς για τα αίτια που προκαλούν γενικώς την υπερτρίχωση, ως και για τα θαύβερα μέσα που κακώς μεταχειρίζονται οι υπερτρίχωτες για την εξαφάνιση των περιττών τριχών, και με τα όποια τελικώς άντι να τις καταστρέψουν τουναντίον έπιταχύνουν την επαναεμφάνιση και την αύξησή των.

Σήμερα πριν προχωρήσω στην αναγραφή των επιστημονικών και άλαδών μέσων με τα όποια είναι δυνατή ή άριστική πλέον και αφ' όρου ζωής εξαφάνισις των περιττών τριχών, κρίνω σκόπιμο να σας γράψω δυό λόγια για τα πρωταρχικά αίτια που συνηθέστερα συντελούν στην εμφάνιση του πρώτου χνουδιού, το όποιον τις περισσότερες φορές γίνεται αίτια της μετέπειτα άθρόνου και σκληράς υπερτρίχωσης.

Διάφορα καλλοντικά και ιδίως, κρέμες, καθώς και οι ασυλλόγιστες χρησιμοποιήσεις διάφορων αλοιφών που ή κάθε μιά σας έφουρισκε, συντελούν όλοένα, εκτός θέβαια αν το κακό όφείλεται σε ένδοκρινικές διαταραχές, στην πρώτη εμφάνιση άρσιου χνουδιού, σ' όλο το πρόσωπο. Και αφού το πρώτο κακό έγινε, αρχίζουν άμέσως οι φροντίδες της άππαλλαγής του προσώπου αφ' αυτό. Είς ενέσχεσιν λοιπόν όλα τα μέσα δηλαδή τσουρούφισμα, ζαχαρη ζεστή με λεμόνι, το ζεστό κερι, το ξυάφι, το ψαλίδι, το τσιμπιδάκι και χίλια δυό άλλα πρωτόγονα μέσα με την χρήση των όποιων το χνούδι μεταβάλλεται σε πραγματικές σκληρές, πυκνές και κατάμαυρες τρίχες.

Μα τί είναι τέλος πάντων αυτό που περιέχουν τα διάφορα καλλοντικά, που λέμε παραπάνω, και που γίνετα: αίτια της εμφάνισως του πρώτου χνουδιού; Είναι κυρίως ή θαζελίνη και τα διάφορα λίπη που είναι ή βάση των περισσότερων καλλοντικών αλοιφών του έμπορίου. Έπίσης ή σχέση θαζελίνη που με μεγάλη εύκολία και εξ' άγνοιας μεταχειρίζονται τόσο ασυλλόγιστα πολλές δυστυχώς κυρίες κι' ιδίως τα κορίτσια είτε για ξυμκιγίόρισμα είτε για να μαλακώση το δέρμα των, είναι μιά αφ' τις συχνότερες αίτιες εμφάνισως του χνουδιού.

Τα πολυκαριασμένα επίσης άγγουρόνερα με τα χίλια δυό άλλα θέβαινα που είνον μεσα στίς μπισίτες πολλές κυρίες, και τα όποια χρησιμοποιούν για τη δροσιά του προσώπου των, συντελούν κι' αυτά στην ανάπτυξη του χνουδιού. Αλλά δε προσέτι όχι μόνο προκαλούν χνούδι, αλλά συνηθέστατα προκαλούν στο πρόσωπο μολύνσεις, ξερότητα και διάφορα έξανθήματα λόγω των μικροβιακών παρασίτων και των μικροοργανισμών που αναπτύσσονται μέσα σ' αυτά από την άποσύνθεση και το έύνισμα των διάφορων συστατικών.

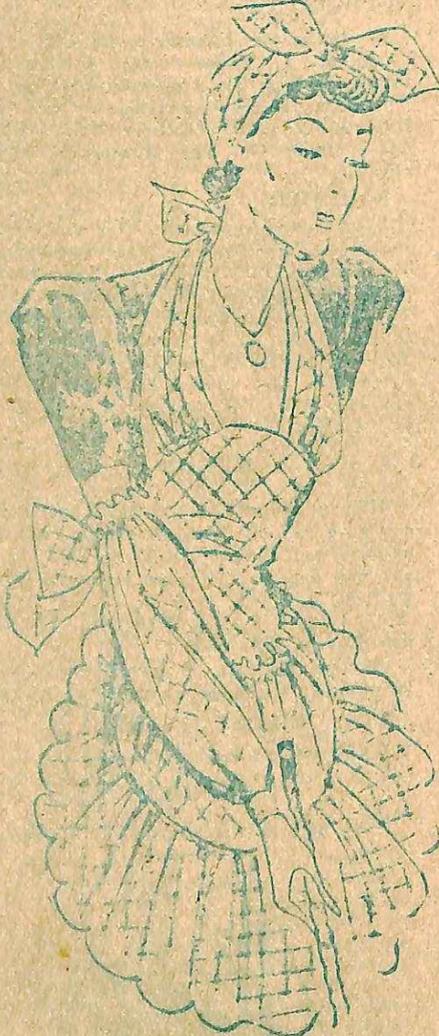
Δεν μου έπιτρέπει ο χώρος να σας άναφέρω και χίλια δυό άλλα παραδείγματα διάφορων προχείρων συνθέσεων που συντελούν στην πρώτη εμφάνιση του χνουδιού.

Γι' αυτούς άκριβώς τους λόγους οι είδικώς με την αισθητική δερματολογία ασχολούμενοι κατέληξαν τελευταίως στο συμπέρασμα της παρασκευής ρευστοποιημένων πλέον καλλοντικών-γαλάκτων ή λωσιών—τα όποια αφ' ενός μόν στερούνται των συστατικών που προκαλούν χνούδι— ενφ' αφ' ετέρου είναι εύκόλου χρήσεως σε οποιαδήποτε ώραν της ημέρας, και νυκτός, χωρίς να άναγκάζουν τις γυναίκες να κλείνουνται στην κάμαρά τους πασαλειμένες με τις όχληρες κρέμες και χωρίς να λερώνουν μ' αυτές τις νύκτες τα μαξιλάρια των και τα σκεπάσματα των.

Εκτός δε τούτου οι συσκευασίες αυτές διά της τελείας άποροσφής των από την έπιδερμίδα την ύποδοθηθούν στην κανονική διαπνοή της και συντελούν άποτελεσματικά στην ζωτικότητα και το φρεσκάρισμά της.

Στο έπόμενο: Μέτρα διά την άποτρίχωση του σώματος.

Δερματολόγος Ίατρος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ Σόλωνος 40

Μιά χαριτωμένη ποδιά για το νοικοκυριό. (Σχετικό άρθράκι παραπλεύρως)

Και μιά επίσης χαριτωμένη ποδιά για την εξοχή. (Ίδε σχετικό άρθράκι)

Μεταξύ μας

ΘΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράψετε καθαρά κι' από τή μια μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου για το οποίο μ'ας γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στέλνουν περισσότερα από ένα δοκίμια να έχουν υπ' όψει τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σχίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθεί υπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια αποστολή πότε έλαβα απάντηση στην προηγούμενη.

Σημ. Ός γνωστόν ή α'Εβδομάς κόνει τα έργα των αναγνωστών της και δημοσιεύει τα εγκριόμενα χωρίς καμμία χρηματική αμοιβή.

Κίμωνας Λευκορείτην. Λίγο εξελιγμένο και προσωπικό το γράψιμο του «Χωρισμού». Αποφεύγετε μερικές φράσεις πολυπρόθετες του δέοντος. Στις πρώτες σελίδες μας (αυτό θα έννοητε ασφαλώς λέγοντας ασήλησ) δημοσιεύονται διηγήματα μόνον γνωστών διηγηματογράφων.

Γιάννην Α. Καραμυτσουν. Πραγματικά ή έννοια είναι σωστή με το «εξήγημα». Το κοστούμι και θά το δημοσιεύουμε όταν έλθω ή σειρά του.

Γιώτην Μελίτην. Προσέξτε την τεχνική του στίχου σας, γιατί ύστερεί πολύ στο μέτρο. Θα πρέπει ίσως να διαβάσετε καμιά «Στιχογραφική». Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Φλοΐσθον κυμάτων. Δυστυχώς δεν είναι δημοσιεύσιμο το πεζό σας. Πολλοί σχολαστικά γραμμένο και θυμίζει μυθικές εκθέσεις. Απαλλάξτε το γράψιμό σας από τις εκφράσεις της καθαρευούσης που κανείς πιά δε μεταχειρίζεται στη λογοτεχνία. Όλα εκείνα τα «επορευόμενα, εκ του μακρόθεν, το έρεβωδες, ερείπτετο κ.λπ.» γυρτσούν πολύ «σχημασ' αὐτὴ σήμερα. Αφῆστε τα για τή γενὰ που πέρασε.

Γιάννην Δάκον. Δεν μ'ας ικανοποίησε το τελευταίο σας. Φλόδα και σε έντελως προσωπικό τόνο.

Μαρ. Μπ. Η αρχή και το τέλος κάπως καλύτερα. Αλλά στη μέση είναι γεμάτο χλιδοειπωμένες κοινοτοπίες που κουράζουν τον αναγνώστη.

Νάρκισσον. Εγκρίνεται το «Παραλήρημα» και θά δημοσιευθῆ με τή σειρά του. Δυστυχώς δεν γράφουμε την διεύθυνση του κ. Γιάννη Φιλίππου.

Δάτον. Έχει μερικά φρασούλες καλές μ'α στο σύνολο το θέμα που διαλέξατε είναι πολύ κοινότοπο.

Θάκων Δωρον. Θά δημοσιεύουμε το «Έλα» με τή σειρά του, αφού επιφέρωμε μιά-δυο ελαφρές διορθώσεις. Το άλλο δεν μ'ας ικανοποίησε. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Βύρωνας Τσαμπούλαν. Αυπάμασε που δεν θά δημοσιεύουμε το ποιήμα σας γιατί ή άρμονία του στίχου δεν είναι τόσο επιτυχημένη όπως σε προηγούμενά σας. Όσο για τή γνώμη μας την καλή ασφαλώς δεν πρόκειται να τήν αλλάξουμε.

Μιχάλην Γρατσιάν. Θά θέλαμε να διορθώσετε και πάλι τον 23ο και 24ο στίχο καθώς και τους δυο τελευταίους (31 και 32) τής «Ερωτικής ώρας» που είναι αποτυχημένοι. Επίσης το «Παραλήρημα» καταστρέφεται από το 4ο και το 5ο εξάστιχο που δεν είναι δουλεμένα σαν τ' άλλα.

Μπορεί να σας φανῆ λίγο κουραστικό το διόρθωμα και το ξαναδιόρθωμα, όμως βρίσκουμε ότι πρέπει κανείς να βάζη την υπογραφή του μόνο κάτω από ένα έργο στο οποίο δουλέψε όσο μπόρεσε για να τή κάνει καλύτερο. Δεν είν' έτσι; Από του φίλου Τάχη Θεραίου εγκρίνουμε τή «Χίμαιραν» και θά τή δημοσιεύουμε όταν έλθω ή σειρά τής. Το «Σονέτο» άδούλετο άκόμη.

Νόρα. Καθόλου στρωτό το γράψιμό σας. Πώς μπορείτε να μεταχειρίζεσθε τόσο φορτωτή γλώσσα;

Α. Α. Α. Πρωτόλειο το ποιήμα σας. Θά σας συνιστούσαμε να διαβάσετε ποιήση πρὸς το παρόν και ν' αφήσετε το γράψιμο.

Άναμπέλλα. Μόνο το τέλος είναι αρκετά καλογραμμένο. Η αρχή αψυχολόγητη και άπίθανη.

Παναγιώτην Μακρήν. Απευθυνθήτε στην Έπιτελεία Έλλήνων Θεατρικών συγγραφέων, Μαυρομιχάλη 20α Αθήναι.

Μ. Μ. Γράψετε σας παρακαλούμε πιά καθαρά. Ηταν άδύνατο να σας διαβάσουμε.

Μίς Μπ. Ωραίο το πεζό σας αλλά πολύ μεγάλο για τήν σελίδα τής Λογοτεχνίας. Στείλτε μας σύντομα άλλο πιά σύντομο.

Περικλήν Μ. Μην άνοπομνήτε. Θά σας άπαντήσωμε όπωσδήποτε, αλλά με τήν σειρά. Αυτό για μ'α είναι κων άπαράβατος.

ΕΓΩ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΑ

(Συνέχεια από τή σελίδα 47)

Και τὸ χειρότερο ἦταν πὸς ἄλλοι, στὴ Τράπεζα, στὴ γειτονιά, ἕλας ὁ κόσμος ἤξερε τίς μερμηπαντιές τοῦ Ἀλφρέντ. Γόρσιε σπῖτι σὺν τῇ τρελλῇ. Ἀνέθηκε στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου.

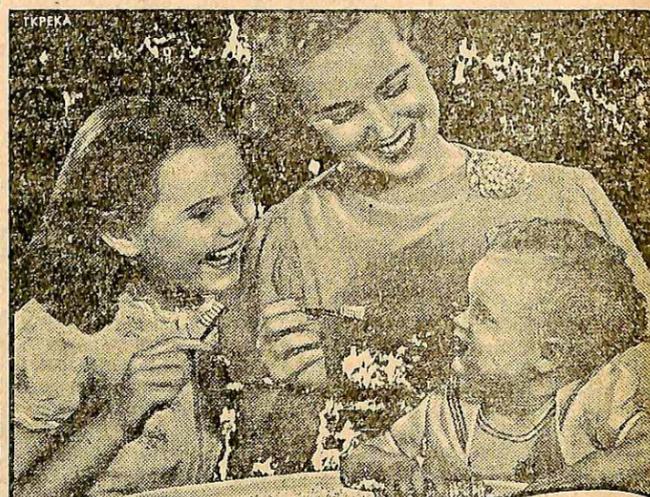
— Γόρσιε; τῆ ρωτήσε αὐτός. Ἀλλά δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Ἐνοίωσε μιά γροθιά νὰ πέφτῃ στὸ κεφάλι του. Οὐβλιαζε ἀπ' τὸν πόνο. Ἐκείνη εἶπε μόνο.

— Ἐρχομαι ἀπ' τὴν Τράπεζα. ..καὶ ἐξακολουθῆσε νὰ γτυπᾷ... νὰ χτυπᾷ ἐκδικουμένη τὸν ἐαυτὸ τῆς, τὴν μητέρα τῆς, ὅλες τίς γυναῖκες—θύματα τοῦ κόσμου Ὁ Ἀλφρέντ ἐλιποθύμησε.

Τότε κατέθηκε, ἀνοῖξε τὸ μαγαζί καὶ τῆ πρώτη πελάτισσα πὸς ἦρθε τῆ παρακάλεσε ν' ἀνεῖθῃ νὰ περιποιηθῆ τὸν ἐτοιμοθάνατο. Δὲν παρακολούθησε οὔτε τῆ κηδεῖα του κὺν σὺν πῆθανς δυὸ μέρες ἀργότερα. Οὔτε ἔκλαψε.

Ἄμα θύσας, κανεῖς τῆ ρωτάει γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς λέει ἀπλά:

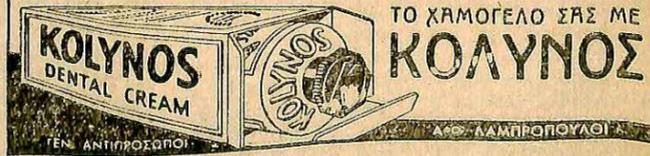
— Δὲν πῆθανε. Ἐγὼ τὸν σκότωσα. Φ. ΜΠΩΜΟΝ

Μάλιστα ὄλοι μας μεταχειρίζομεθα ΚΟΛΥΝΟΣ

Εἶναι φυσικὸν ὀλόκληρος ἡ ὀκογένεια νὰ μεταχειρίζεται καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ. Χιλιάδες ὀδοιπότροι θά σας εἶπον ὅτι οὐδεμία ἄλλη κοινὴ ὀδοντόκρεμα δὲν περιέχει τόσας θαυμασὰς συστατικὰς διὰ τὴν λάρμφιν τῶν ὀδόντων τὴν ἐξυγιάνειν τοῦ στόματος καὶ μετὴν ἐγγύθειν ὅτι ἡ χρῆσις τῆς εἶναι εὐχάριστος καὶ ὀικονομικὴ. Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ὀχι μόνον διατηρεῖ καθαροὺς καὶ στιλπνοὺς ὀδόντας ἀλλὰ καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα παράσιτα ἢ αἰτία τῆς σήφειας

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον ὀικονομικὴ.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΚΟΛΥΝΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΥΡΑΣ

Αι άπαντήσεις του δερματολόγου Ιατρού μας

Ἄμαρυσίαν. Νὰ μὴ τὰ ζουλάτε ποτὲ μετὰ τὰ χέρια. Νὰ κάνετε βραδύα παρὰ βραδύα ἀπὸ ἕνα ἀπρόλουτρο μεθωρικό ἢ με τίλιο ἐναλλάξ. Θά βράζετε μὲσα σὲ μιά κατσαρόλα 4 ποτήρια νερὸ κι' ἄμα κοχλάσουν καλὰ ρίχνετε μέσα, ὀδο κουταλιές βορικοῦ ἢ δυὸ κουταλιές τίλιο. Ἀμέσως τὸ κατεβάζετε ἀπ' τὴν φωτιά καὶ βάζετε τὸ πρόσωπό σας στυς ὕδατους ἐπὶ 10 λεπτά. Καθῶπιν σφουγγίζετε τὸ πρόσωπο καὶ τὸ περνάτε μετὴν ἐξῆς λουσιὸν τὴν ὀποῖαν χρησιμοποιεῖτε καὶ τὸ πρῶι.

Alcool pure camphré	30	gr.
Teint de benjoin	15	"
Eau de cologne	60	"
Eau distillée	150	"

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας χρησιμοποιεῖτε τὴν ἐξῆς λουσιὸν:

Eau de roses	200	gr
Glycerine	40	"
Borax	10	"

Δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα ν' αἰεῖφετε τὸ πρόσωπό σας με κτυπημένο ἀσπράδι αὐγού, τὸ ὀποῖον ν' ἀφαιρῆτε μετὰ 10 λεπτά μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερὸ.

Μίς Μπ. Ἄμαλιάδα. Ἡ ἀκαταστασία τῆς ἐπιδερμίδος σας, ἐπεξηγεῖ τὴν τότε διάγνωσή μου περὶ ἀνεπαρκείας. Νὰ παίρνετε λοιπὸν ἐπὶ ἕνα μῆνα ἕνα τὸ πρῶι κι' ἕνα τὸ βράδυ χαπακι Βαλουσαν. Τὸν δεύτερον μῆνα ἀπὸ ἕνα τὴν ἡμέραν καὶ ἐπὶ ἐξ συνεχείας κατόπιν μῆνες θά παίρνετε ἀπὸ δυὸ τὴν ἡμέραν 15 μέρες πρὸ τῆς ἡμερομηνίας πὸς περιμένετε τὴν περίοδό σας. Κι' ὕστερα μὸς ξαναγράφετε ἀποτελέσματα. Γιατὸ πρόσωπο τὴν ἐξῆς τακτικῇ. Τὸ πρῶι μετὰ τὸ πλύσιμό σας καὶ τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου νὰ περνάτε ελαφρὰ τὸ πρόσωπό σας μετὴν ἐξῆς λουσιὸν:

Alcool pur camphré	30	gr.
Teinture de benjoin	15	"
Eau de cologne	60	"
Eau distillée	150	gr

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας καὶ τὸ μεσημέρι νὰ περνάτε τὸ πρόσωπό σας μετὴν ἐξῆς λουσιὸν:

Eau de roses	200	gr.
Glycerine	60	"
Borax	10	"

Σαποῦνι νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε, ἀλλὰ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγού.

Ἐμμετρον, Πάτρας. Σας εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ τόσο θεορμὰ λόγια σας. Ἐγάρηκα ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀκτινοθεραπείας. Μετὰ τὰ σημερινὰ ἀποτελέσματα εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θ' ἀπαλλαγῆτε ὀριστικῶς. Τὴν ἀσχορπίνην νὰ τὴν ἐξακολουθήσετε ἐπὶ μακρὸν μετὰ μικρὰς διακοπῆς. Σαποῦνι δὲ φισάν πίσσης. Μασσάζ καθόλου. Καὶ τὴν λουσιὸν τῆς κεφαλῆς νὰ μεταχειρίζεσθε μ' ἑλα-

φροσάτην ἐπίτριψιν. Πάντως νὰ μὴ τὴν χρησιμοποιεῖτε κατὰ τὴν ἀκτινοθεραπεία στοῦ τότε θά εὐχαριστηθῶ νὰ σας δῶ, καὶ πρὶν περάση ἕνας μῆνας μετὰ ἀπὸ ἐπὶ τέλους ἀτρίχον κι' εὐτυχισμένην ὕαυτήν.

Κυρίαν Κ. Κολ... Ζάκωνθον. Ἐπανεληγμένως, καλῇ μου κοσιᾷ, σας ἔγω γράφει λεπτομερῶς γιὰ τὸ ζήτημά σας. Μὴν πιστεύετε σὲ ἀρλούμπες καὶ σὲ μεγάλα λόγια. Ὅσορδήποτε δίαίτα κι' ἄν κάνετε, ὀσάδῆποτε τεχνικῇ ἢ μηχανικῇ μὲσα καὶ ἄν μεταχειρισθῆτε τὸ τοπικὸ πάχος θά ὕποχωρῆ ἀνάλογα, καὶ πάντοτε θά ὕφισταται περισσότερο στυς ἐκείνο. Ν' ἀφήσετε λοιπὸν τὰ τακτικὰ καθάρσια, γιατί ὕπαρχει καὶ σιχρότι. Ὄστε... Γιατὶς ρυτίδες τῶν ματιῶν καθῶς καὶ γιὰ τὸ λαῖμό μεταχειρισθῆτε μιά ὀποιαδήποτε λιπαρὰ ἀλοιφή κοχλάσῃ. Ἢ ἀντίοτες εἶμαι πρόθυμος σ' ὀσδήποτε με ἔχετε ἀνάγκη. Ἄν ξαναϊδωθῶμε τὸν Σεπτέμβριον θά τὰ πῶμε πάλιν λεπτομερῶς.

Μάρθαν Β. Νὰ κάνετε μερικὰ λουτρά θειοῦχα. Τὰ καλλίτερα εἶνε τῆς Ἰγῆτης μιά καὶ εἰσθε τόσο κοντά. Ἐπίσης νὰ τὰ αἰεῖφετε ἡμέρα παρ' ἡμέρα με καθαρὸ οἰνόπνευμα. Νὰ μὴ χρησιμοποιεῖτε τακτικῇ σαποῦνι στυς σῶμα σας καὶ ἐπίσης νὰ μὴ τριβετε. Πολὺ αἰσίτες θά ἦσαν ἔάν μπορούσατε νὰ τίς κάνετε καὶ μερικὰς ἐνέσεις, ἀντιστασὸλό Παστέρ Ἀθηνῶν. Τοῖα κουτιά, ὀπλ. 18 ἐνέσεις, εἶναι ἀρκετῆς. Γίνονται εὐκολα καὶ δὲν πονοῦν. Ἢμερὰ παρ' ἡμέραν μιά ἐνδομυϊκῶς. Ν' ἀποφεύγετε παστῆ, ἄλμυρα καὶ οἰνοπνευματοῦχα.

Ἐδουχισμένην. Δυστυχῶς, λείπω τώρα ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας καὶ δὲν θά σας δῶ προσωπικῶς. Ἄν ὀ-

Μόνον ἡ Πούδρα ἀντέχει εἰσαυτὴν τὴν ὀδοκιμὴν

Χρῶμα «μὰτ» κασάρὸ καὶ γοητευτικὸ ἀπὸ τὰς 9 τὸ πρῶι μέχρι τὰς 5 τὸ ἀπόγευμα. Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ ξαναπουδραρισθῆτε ὀλόκληρη τὴν ἡμέρα. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἡγγυημένα ἀποτελέσματα μετὴν νέαν ἀεροποιημένην πούδραν. Ὁ ἐκπληκτικὸς τρόπος ἀεροποιήσεως, εἶναι ἡ ἀνακάλυξις ἐνὸς Παρισίου χημικοῦ. Μόνον ελαφρὰ πούδρα, ὀπως ὁ ἀέρας, συλλέγεται δι' αὐτὴν τὴν χρῆσιν Ἐτσι ἐπιτυγχάνεται μιά πούδρα δέκα φορὲς λεπτοτέρα καὶ ελαφροτέρα ἀπὸ τὰς συνήθεις. Αὐτὴ ἡ μέθοδος χρησιμοποιεῖται τώρα εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς πούδρας Τοκαλόν. Ἰδού διατὶ ἡ πούδρα Τοκαλόν ἐξασπλῶται τόσο κανονικὰ καὶ ὀμοιομόρφως καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα μετὰ ἕνα σχεδὸν ἀδιόρατον πέπλον ὀραιότητος, διατὶ δίδει μίαν ὀραιότητα φαινομενικῶς φυσικῇ, τόσο διαφορὸν εἰς ἀποτελέσμα ἀπὸ τὰς βαρεῖας πούδρας παλαιᾶς μόδος, αἰ ὀποῖαι δίδουν τὴν ἐντόπωσιν φτισιδώματος. Ἡ πούδρα Τοκαλόν κρατᾷ τόσο πολὺ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, ὀστε νὰ εἶναι τώρα γνωστῇ ὀς ἡ πούδρα πὸς κρατᾷ ὀφρας. Ἀπαλάττεσθε ἀπὸ τὴν λιπαρὴν ἐπιδερμίδα, ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ ἀποκτᾷτε ἕνα εὐγενικὸ μὰτ χρῶμα πὸς δὲν τὸ χαλά οὔτε ὁ ἀέρας, οὔτε ἡ βροχὴ ἢ ἡ ἐφίδρωσις.

στερα από τύσες φορές που σας είδα απληπισμένη. Η κ. Σ. με είχε ήδη την παραμονή της αναχώρησής μου και μου είχε πη για τα καλά αποτελέσματα της αποτριχώσεως και για το άλλο εύτυχες γεγονός.

Κάσανδρον. 'Επί τρεις βραδύες

συνεχώς να τις τρίβετε ελαφρά με την πομάδα που σας γράφω παρακάτω. Κατόπιν θ' αφήνετε πάλιν δυό μέρες και θα τις αλείψετε πάλιν ελαφρά επί 3 βραδύες. 'Αν δεν προκαλήται ερεθισμός της επιδερμίδος, να την χρησιμοποιήσετε κατά τα ίδια διαστήματα, άλλως να αραιώσετε

την χρήση της.

- Vaseline 27 gr.
- Resonine 15 »
- Lanoline 20 »

Σαπούνι να μη μεταχειρίζεστε κατά το διάστημα αυτής της θεραπείας και ν' α-

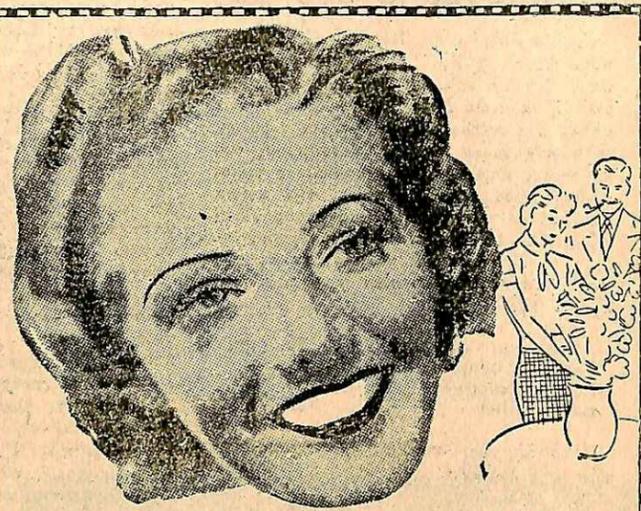
TISANOL

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΚΟΠΤ. ΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

OPE

ΑΘΗΝΑΙ: Περικλέους 44, τηλ. 26-391. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: 'Αλκιονιάδου 1, τηλ 45-077.

Έχετε αναμφισβήτητα θετικά αποτελέσματα, ως απέδειχθη και εμπράκτως δια του δημοσιευθέντος εις την εφημερίδα «'Ακρόπολις» της 8ης Φεβρουαρίου 1938 ονομαστικού καταλόγου 960 τελειοφοιτών μετά των ακριβών διευθύνσεων αυτών και υπό των εκατοντάδων δημοσιευθεισών και δημοσιευομένων κατά καιρούς εις τόν αθηναϊκόν και έπαρχιακόν Τύπον ευχαριστηρίων δηλώσεων, των οποίων τα απόκόμματα των εφημερίδων κρατούνται εις ειδικόν λεύκωμα και είναι εις την διάθεσιν παντός ένδιαφερομένου. Ζητήσατε τόν έντυπον κανονισμόν μας, όστις περιέχει αντίγραφα ευχαριστηρίων και όνόματα μετά διευθύνσεων τελειοποιηθεισών.

Μ'ένα γέλιο δείχνει τή χαρά της

Τι θαυμασία εμφάνιση, μιá σειρά γερά δόντια, λευκά σάν μαργαριτάρια! Και σεις μπορείτε να έχετε τέτοια δόντια εάν μεταχειρίζεσθε τακτικά όδοντόπαστα Χλωροδόντ. Η όδοντόπαστα Χλωροδόντ καθαρίζει τα δόντια τόσο ριζικά, ώστε να ξαναβρίσκουν μετά μερικές ήμερες τήν φυσική τους ώραότητα. Η όδοντόπαστα Χλωροδόντ κεν περιέχει καμμιά βλαβερή ή σκληρή ούσια.

Όδοντόπαστα Χλωροδόντ

πορεύεστε κατά τó δυνατόν τόν ήλιο. Σάσαν Π. Ένταθα. Δυστυχώς άπουσιάζω εξ 'Αθηνών και έτσι δεν είναι δυνατόν να εκτελεσθ ή έπιθυμία. Πολύ ευχαρίστως όμως θα σας δεχθώ μετά τήν 1ην Αύγουστου όποτε θα έγω επιστρέψι: και θα σας εξετάσω επισταμένως. Μιμηγ. Πρόκειται περι πιτυρίασεως του σώματος. Ν' αλείψετε τά μέση αυτά επί 3 μέρες ελαφρά με τó κάτωθι λάδι:

- Essence de mirbane 40 gr.
- Huile d'arachides 60 »
- Κατόπιν δέ άφού κάνετε ένα καλό λουτρό θ' αρχίσετε πιά να τ' αλείψετε με τήν κάτωθι αλοιφή:
- Acide salicylique 1 gr.
- Resouine 1 »
- Soufre precipité 3 »
- Lanoline 20 »
- Vaseline 30 »

Και να κάνετε τρεις φορές τήν έβδομάδα ένα γενικό άμυλούγο λουτρό. Μετά δέ τήν 1ην Αύγουστου έλατε να σας δώ προσωπικώς.

Άπελπισμένογ Μεξικανόν. Μόνο κατόπιν προσωπικής εξέτασεως θα μπορέσω να σας συμβουλευσω αποτελεσματικά επί του ελαττώματός σας.

Διλίκαν, Χαλκίδα. Όταν αρχίζει ό ερεθισμός του μέρους που μου γράφετε να βάξετε άφθονες χλιαρές κομπρέσες βορικού και κατόπιν λίγη πομάδα Τοποβαζέν αντιπυοζέν. Για τή περίοδό σας να πόνετε 15 μέρες πρό της ήμερομηνίας που τήν περιμένετε 2 γάπια Προζυόν ήμερησίως. Αυτό θα τó κάνετε συνεχώς επί τρίαηνον κι' ύστερα ξαναγράψτε μου. Για τή σίλη σας δεν

μου γράφετε καθαρά τί συμπτώματα παρουσιάζει, και τί ποιότητα είναι ή επιδερμής της, ώστε να μπορέσω να σας

συμβουλευσω. Ξαναγράψτε μου λοιπόν, λεπτομερώς. Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ Σόλωνος 40

— Μου ζητάς τó μυστικό μου' είναι παρά πολύ άπλό: Μεταχειρίζομαι τήν πούδρα «ΠΟΜΠΕΙΑ», διότι παρασκευάζεται από προϊόντα άγνά που διατηρούν άπαλό τó δέρμα. Η «ΠΟΜΠΕΙΑ» της άρωματοποιίας L. T. RIVER είναι μιá πούδρα σοβαρά' δεν ύπόσχεται θαύματα, αλλά σας δίδει τήν βεβαιότητα ότι ή ύμορφιά σας απέδωσε όλαν τήν τήν γοητείαν.

Πολλοί καπνισταί είναι ακόμη που δεν μεταχειρίζονται τήν

DENICOTEA

γιατί δεν ή πορζύν να στερηθούν των δηλητηρίων του καπνού

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Σπαθαριώτην. Σας απήντησα με
το όνομα συγκεκριμένον και θα καταλά-
βετε καθόσον δεν θυμήθηκα το ανωτέρω
ψευδώνυμον.

Προσέξατε καλύτερα την στήλην.
Α. Θ. Λαμίας. Οι φόβοι σας είναι
αδικαιολόγητοι και δεν πρόκειται γι' αυ-
τό που μου γράφετε. Να ακολουθήσετε
την φύσιν και να μη παραπονήσθε που
σας πέρασαν αυτά.

Άγνωστον. Η άπαισιόδοξια και
η δειλία εις την υπόθεσιν αυτήν παίζουν
ρόλον χωρίς να ύφίσταται οργανική βλά-

**Pétrole-
Hahn
(Πετρόλ Χαν)
έξολείφει
την
Πυτιρίδα.**

βη αλλά δια της στάσεως αυτής απέναν-
τι του εαυτού σας δημιουργείτε τα όσα
μου γράφετε. Πιθανόν πολλές φορές αυ-
τό να μην επιτυγχάνεται αλλά χρειάζε-
ται επανάληψις και όχι απέγθεια προς
την φύσιν. Προμηθευθήτε ένα κουτί γά-
λια Ζουβενίν και παίρνετε τρία την
ημέραν. Επίσης ένα μπουκάλι Σπενόλ
κι' αυτό σύμφωνα με την οδηγίαν του.

Εάν θέλετε ιδιαιτέρων απάντησιν γρά-
ψτέ μου έσωκλείοντες 50 δραχ. η πε-
ράστε από το Ίατρείον μου τας ώρας
που δέχομαι 5—7 μ.μ.

Εάν έχετε κάμει γενικήν εξέτασιν
των ούρων έπρεπε να μου την στείλετε.
Ίσως να πρόκειται περί αλάτων η κυ-
στίτιδος η για τίποτε άλλο που θέλει και
ανάλογη θεραπεία. Στείλτε μου λοιπόν
την ανάλυσιν των ούρων το συντομώτε-
ρον. Ίσως σας συστήσω πλύσεις της ού-
ροδόχου κύστεως. Εάν βρίσκεσθε εις
Αθήνας περάστε από το Ίατρείον μου.

Πάντως πάρετε έσωτερικώς σκονάκια
Σαλόλ των 0,50. (τρία την ημέραν).

Μικρήν Α. Β. Γ. Πρέπει να είσθε
εύτυχεις που το κακό εσταμάτησε προ-
τού προλάβη να υποσκάψη τον οργανι-
σμόν σας. Εφόσον δε δεν έχετε καμμίαν

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΕΠΙΤΑΦΙΑ ΓΕΛΙΑ»

Ευκλοφόρησαν τα «Επιτάφια γέλια»
σατυρικά ποιήματα του συμπαθούς νέου
σατυρικού ποιητού κ. Σεραφείμ Άρκο-
μάνη με πρόλογο του κ. Ν. Ι. Λάσκαρη.
Για την συλλογή αυτή θα γράψωμ εκε-
νότερα σε άλλο φύλλο.

αλλοίωσιν εις τας σωματικὰς και ψυχι-
κὰς λειτουργίας σας, μη φοβάσθε καμ-
μίαν συνέπειαν. Προσέξτε μόνον μη ξα-
ναρχήσετε. Όσον αφορά το άλλο ζήτημα
είναι μάλλον η φυσική αντίδραση, ύ-
στερ' από την κατάχρησιν που έγινεντο.
Μην ανησυχήτε καθόλου. Εάν δε παρου-
σιασθή και ο άνθρωπος με την τύχη του
εποίου θα συνδέσετε την δική σας, μη
διστάσετε, εφόσον θέβαια πληροί όλους

ΚΥΡΙΑ,

Σας συνιστώμεν να βάψετε μόνη σας
τα φορέματά σας μόνον με τας γνησίας
και παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰς Βα-
φὰς ARTI, διότι ούτω μόνον θα είσθε
βεβαία ότι θα επιτύχετε απόλυτως εις
την βαφήν και χωρίς να υποστή την πα-
ραμικράν φοβράν το φόβου σας. Μια βια-
φή δια να είναι καλή δεν αρκεί μόνον το
να βάψη το υφασμα, αλλά πρέπει πρό-
πάντος και να μη το καταστρέψη. Πα-
λαιόν φορέμα βαφέν με ARTI ούδέποτε
αναγνωρίζεται ως βαμμένον. Δι έσονται
ARTI ούδέποτε ξεβάφουν.

Πωλούνται στα Φαρμακεία και Έρ-
πορικά.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Ειδικευθείς εν Παρισίοις

Έξέτασις δι' ακτίνων Ραϊντγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

τους συνήθειες θρούς ενός καλού συντρό-
φου... Τὰ άλλα θα έλθουν μόνα τους.

ραπίαν. Το φάρμακον που γράσω έχει
μαζί με την οδηγίαν και το πως θα λαμ-
βάνεται. Γράψτε μου πάλιν την κατάστα-
σίν σας. Παροδικόν είναι και θα ξανάλθη.

Σας συνιστώμεν τα εξαιρετικά καλλυντικά

Σάπων Πιγκόν
διά την πιτυρίδα
Μπριγιαντινή
ρευστή. Μπρι-
γιαντινήκρυστα-
λιζέ. Φιξατέρ'

Κρέμα νυκτός.
Λοσιόν προσώ-
που. Κρέμα ήμέ-
ρας. Προϊόντα
βιταμινούχα.

Στίκ, σάπων ξυ-
ρίσματος. Κρέ-
μα ξυρίσματος.
Ραβινός, άφρι-
ζουσα οδοντό-
κρεμα.

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗΝ ΠΕΥΚΑ—ΘΑΛΑΣΣΑ

Ο,ΤΙ ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

ΚΟΥΣΤΟΥΜΙΑ ΜΠΑΝΙΟΥ
ΣΚΟΥΦΙΕΣ ΜΠΑΝΙΟΥ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ (ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ ΜΥ-
ΚΩΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΛΑΓΕ).
ΚΑΠΕΛΛΙΝΕΣ

ΚΑΛΑΘΙΑ PIC-NIC. THERMOS
ΕΙΔΗ ΕΚΔΡΟΜΩΝ
ΟΜΒΡΕΛΛΕΣ ΚΗΠΟΥ
ΠΟΛΥΘΡΟΝΕΣ (ΠΛΙΑΝ)
CHAISES-LONGUES
ΣΚΑΜΝΑΚΙΑ Κ.Τ.Λ.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΤΗΛ. 21-546

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Διπλωματούχου κομμωτού τής Γαλλι-
κής Άκαδημίας των κομμωτών.

Τελεία επιστημονική κατάρτισις των
έπιθυμούντων να εκμάθωσι την κομ-
μωτικήν τέχνην.

Τμήματα άρχαρίων - τμήματα των έ-
χόντων ανάγκην τελειοποίησεως.

Έγγραϊ καθ' έκάστην 9 - 11 π. μ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Εϊδατε τις πρώτες άσπρες τρίχες
στο κεφάλι σας...

Μην τις αφήσετε, δά φαίνεσθε πάν-
τα 40 έτών.

Ζητήσατε άμέσως ένα FIXOL.

Το FIXOL δυναμώνει τα μαλλιά και
έξαφανίζει κάθε άσπρη τρίχα.

Ζητήσατέ το από το Κομμωτήριο

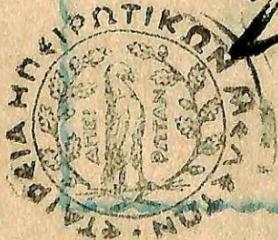
ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Πανεπιστημίου 71

Κανείς Κίνδυνος πλέον
για τα ρούχα σας!

Σάων ΖΗΤΑ Ζ

Κυρίες μου,

"Ό,τι καινούργιο σέ ώραία κτενίσματα, πρώτοι έμεις θά τό λανσάρωμε στάς Άθήνας, γιατί μόνο στό Κομμωτήριό μας είναι συγκεντρωμένοι οι αριστείς τής τέχνης μας.

Πραγματικοί άσσοι, τό καλλιτεχνικό προσωπικό μας, άμιλλώνται ποιός θά παρουσιάση τάς ώραιοτέρας μίζ-άν-πλί και γενικώς τάς ώραιοτέρας κομμώσεις.

Σάς παρουσιάζομε μερικές κομμώσεις αούτων.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

Πανεπιστημίου 71